

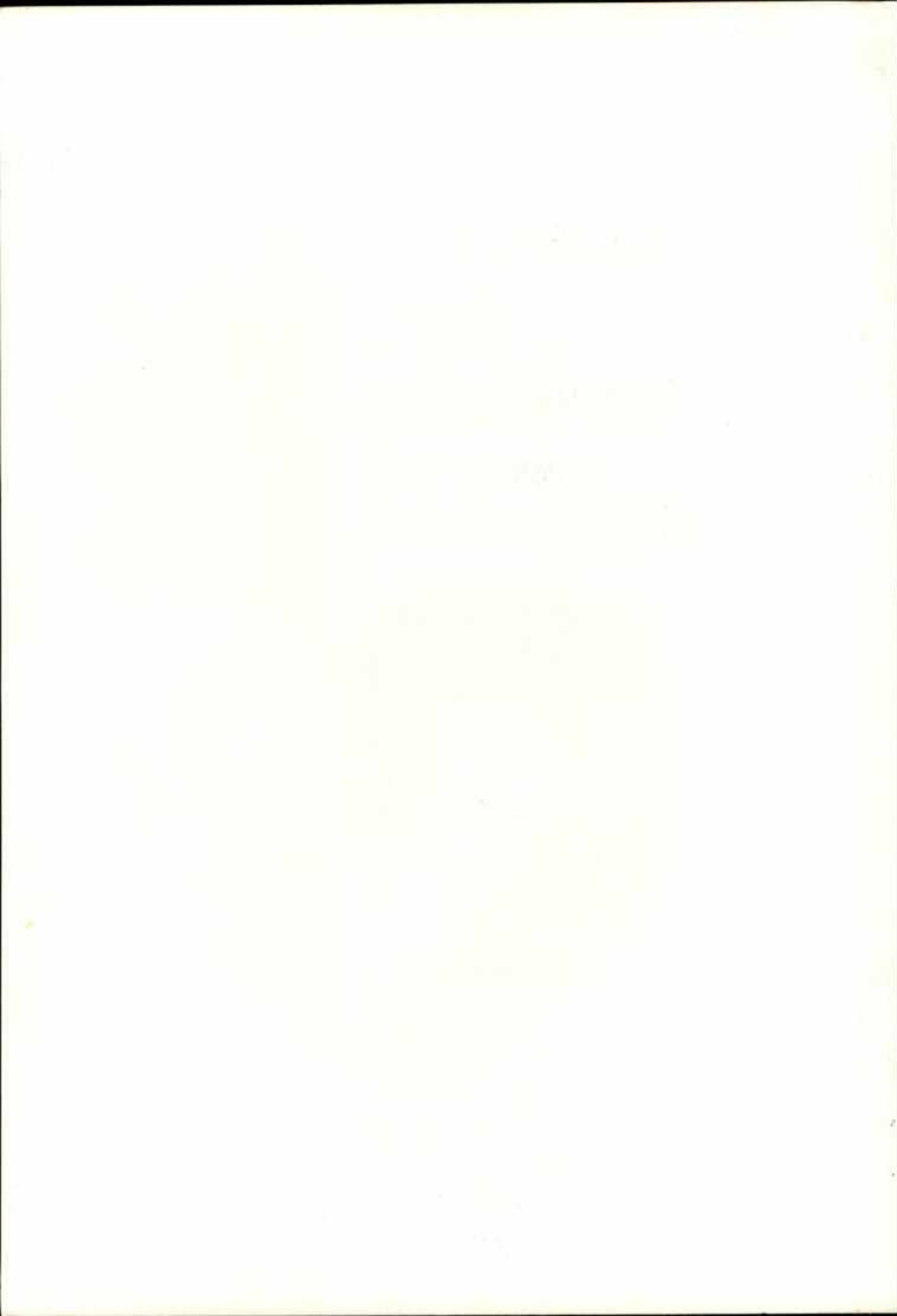
**ตอบข้อหารือ
เกี่ยวกับ
วินัยข้าราชการพลเรือน
ตามพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘**

เ ลื ม

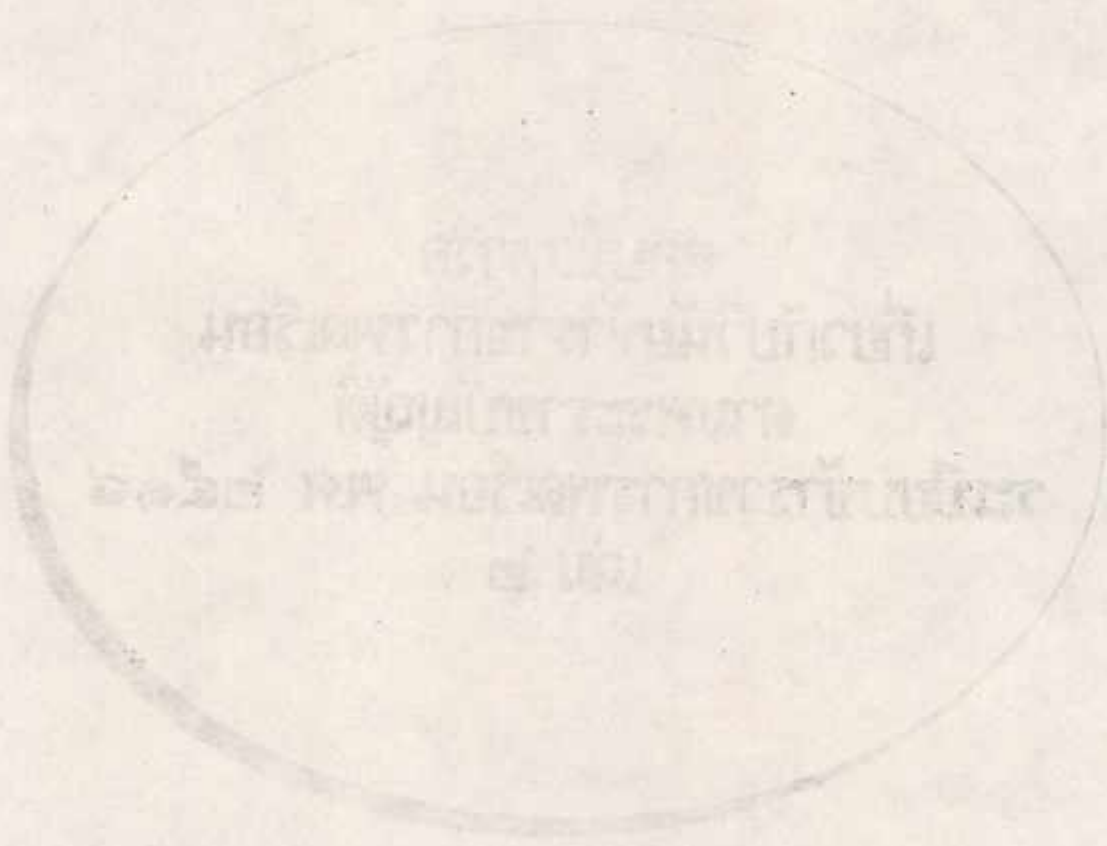
๒

๒

กองวินัย สำนักงาน ก.พ.

ตอบข้อหารือ
เกี่ยวกับวินัยข้าราชการพลเรือน
ตามพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘
เล่ม ๒

LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF CHICAGO
1800 EAST 5TH AVENUE
CHICAGO, ILL. 60607
U.S.A.

คำนำ

ตามที่กองวินัยได้เคยจัดพิมพ์หนังสือตอบข้อหารือเกี่ยวกับวินัยข้าราชการพลเรือน ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 เพื่อใช้เป็นคู่มือในการปฏิบัติงาน ของผู้ปฏิบัติงานด้านวินัยเมื่อเดือนกันยายน 2530 นั้น บัดนี้ เวลาได้ล่วงเลยมา 4 ปีเศษแล้ว มีหนังสือตอบข้อหารือใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก กองวินัยจึงได้รวบรวมหนังสือตอบข้อหารือ ปี 2530 ที่ยังไม่เคยได้รวบรวมมาก่อน และหนังสือตอบข้อหารือปี 2531 - 2534 (นับถึงวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2534) ให้เป็นรูปเล่มเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติงานของผู้ปฏิบัติงานด้านวินัย

หนังสือเล่มนี้ได้จัดทำโดยอาศัยรูปแบบของหนังสือตอบข้อหารือเกี่ยวกับวินัยที่ได้เคยจัดพิมพ์เมื่อเดือนกันยายน 2530 ทุกประการ เนื่องจากเป็นรูปแบบที่สะดวกสำหรับการค้นคว้า อ้างอิง

กองวินัยหวังว่าหนังสือเล่มนี้คงจะมีประโยชน์แก่ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับงานวินัย

คามสมควร

กองวินัย

สำนักงาน ก.พ.

ธันวาคม 2534

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

สารบัญเรียงลำดับมาตรา

หน้า

มาตรา 4

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเป็นส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรม เลขาธิการคณะรัฐมนตรี
จึงมีอำนาจลงโทษเช่นเดียวกับอธิบดีตามข้อ 5 ของกฎ ก.พ.ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2518) 191

มาตรา 9

1. กฎ ก.พ.ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2518) มิได้กำหนดว่าในกรณีที่นายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้า
รัฐบาลเป็นผู้สั่งลงโทษให้อุทธรณ์ต่อผู้ใด ดังนั้นเมื่อนายกรัฐมนตรีสั่งเพิ่มโทษข้าราชการเป็น
ลดชั้นเงินเดือน 1 ชั้น โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 9 ผู้ถูกลงโทษจึงไม่มีสิทธิอุทธรณ์ต่อ
ผู้ใดได้อีก 56
2. อธิบดีสั่งลงโทษลดชั้นเงินเดือนตามคำสั่งนายกรัฐมนตรีซึ่งสั่งการตามมาตรา 9 มิได้สั่งลงโทษ 33
โดยอาศัยอำนาจของตนเอง จึงไม่อยู่ในเกณฑ์ที่จะอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวได้

มาตรา 24

ข้าราชการครูเคยถูกลงโทษลดชั้นเงินเดือน 2 ชั้น กรณีมีความประพฤติทางขู้สาว อันเป็น
ความผิดตามมาตรา 81 วรรคหนึ่ง ซึ่ง ก.ค.ได้ตอบรับทราบรายงานการลงโทษแล้ว
พฤติการณ์ของผู้นั้นยังไม่ถึงกับพร้อมในศีลธรรมอันดี จึงไม่เป็นผู้ขาดคุณสมบัติทั่วไปตาม
มาตรา 24 (7) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 139

มาตรา 46

ข้าราชการที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการ เพราะทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการแล้วปรากฏว่ามีความ
ประพฤติไม่ดีหรือไม่มีความรู้ความสามารถเหมาะสม มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งให้ออกจากราชการ
ต่อ ก.พ.ได้ 59

มาตรา 57

ข้าราชการถูกลงโทษให้ออกจากราชการและอยู่ในเกณฑ์ได้รับการล้างมลทิน มีสิทธิขอบรรจุ
กลับเข้ารับราชการตามมาตรา 57 229

มาตรา 67

การที่จะถือว่าข้าราชการผู้ใดมีหน้าที่ราชการในเรื่องใดหรือไม่ พิจารณาได้จากกฎหมาย หรือระเบียบ หรือมาตรฐานกำหนดตำแหน่ง หรือคำสั่งหรือการมอบหมายของผู้บังคับบัญชา หรือจากการที่ผู้นั้นยอมเอาตัวเข้าไปผูกพันกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด อันจะถือเป็นหน้าที่ราชการโดยพฤตินัย 131

มาตรา 68

ความผิดตามมาตรา 68 วรรคสอง การที่จะพิจารณาว่าผลแห่งการกระทำนั้นก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรงหรือไม่ ถ้าเป็นความเสียหายที่สามารถคำนวณเป็นเงินได้ และให้มีการชดเชยหรือบรรเทาความเสียหาย กรณีก็ไม่อาจรับบทเป็นความผิดตามมาตรา 68 วรรคสอง แต่เป็นความผิดตามมาตรา 68 วรรคหนึ่ง แต่ถ้าเป็นความเสียหายที่ไม่อาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ แม้จะมีการชดเชยค่าเสียหายแก่ทางราชการแล้ว ก็ไม่เป็นเหตุที่จะบรรเทาความเสียหายได้ 131

มาตรา 70

ข้าราชการไปอ่านข่าวให้กับบริษัทเอกชนโดยไม่ได้เข้าไปจัดการหรือเป็นตัวแทนกระทำการในบริษัท ไม่ต้องห้ามตามมาตรา 79 แต่ถ้าปรากฏว่าผู้นั้นมีพฤติการณ์นำข่าวที่เกี่ยวกับงานในหน้าที่ความรับผิดชอบของตนไปเปิดเผย อาจเป็นความผิดตามมาตรา 70 204

มาตรา 75

1. ข้าราชการถูกสั่งพักราชการต้องถือว่าไม่มีหน้าที่ราชการที่จะต้องปฏิบัติตั้งแต่วันนั้น จึงไม่อาจถือว่าผู้นั้นได้ละทิ้งหน้าที่ราชการในวันดังกล่าว 117, 134
2. ข้าราชการถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนตามมาตรา 90 ถือได้ว่าได้ออกจากราชการแล้ว ตามมาตรา 94 (4) จึงไม่มีหน้าที่ราชการที่จะต้องปฏิบัติอีกต่อไป จึงไม่อาจกระทำผิดวินัยฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลายาวเกินกว่า 15 วัน โดยไม่มีเหตุผลอันควรได้ 206

มาตรา 79

- 1. การที่จะพิจารณาว่าตำแหน่งกรรมการบริหารจะเป็นการต้องห้ามหรือไม่ ต้องพิจารณาจากลักษณะงานของตำแหน่งดังกล่าว ซึ่งอาจพิจารณาจากหลักฐานและหนังสือบริกณที่สนธิ หรือพิจารณาว่าเมื่อเข้าไปดำรงตำแหน่งดังกล่าวแล้วจะทำให้บุคคลทั่วไปเข้าใจว่าเป็นการยอมให้บริษัทอาศัยชื่อของตนแสวงหาประโยชน์โดยตรงหรือทางอ้อมหรือไม่ 143
- 2. ข้าราชการไปอ่านข่าวให้กับบริษัทเอกชนโดยไม่ได้เข้าไปจัดการหรือเป็นตัวกระทำการในบริษัท ไม่ต้องห้ามตามมาตรา 79 แต่ถ้าปรากฏว่าผู้นั้นมีพฤติการณ์นำข่าวเกี่ยวกับงานในหน้าที่ความรับผิดชอบของตนไปเปิดเผย อาจเป็นความผิดตามมาตรา 70 204

มาตรา 81

- 1. ข้าราชการถูกศาลพิพากษาว่ามีความผิดฐานลักทรัพย์ ลงโทษจำคุก 6 เดือน ปรับ 1,000 บาท แต่ให้รอการลงโทษจำคุก ถือว่าเป็นการกระทำผิดวินัยตามมาตรา 81 มิใช่เป็นการประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการตามมาตรา 97 19
- 2. ข้าราชการถูกลงโทษจำคุกโดยคำพิพากษาของศาลต่างประเทศไม่เป็นความผิดวินัยฐานกระทำผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกตามมาตรา 81 วรรคสอง 72
- 3. ข้าราชการเป็นหนี้เงินกู้และไม่ชำระหนี้จะเป็นความผิดฐานประพฤติชั่วหรือไม่ ต้องพิจารณาจากเกียรติของข้าราชการ ความรู้สึกของสังคมและเจตนาในการกระทำ การที่ผู้บังคับบัญชาดำเนินการเพื่อให้มีการชำระหนี้จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาในการดูแลระมัดระวังให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติตามวินัยตามมาตรา 82 219

มาตรา 82

แนวทางปฏิบัติตามมาตรา 82 145

มาตรา 84

ข้าราชการสองคนกระทำผิดวินัยต่างกรรมต่างวาระกัน แต่เหตุเกิดในระยะเวลาใกล้เคียงกัน 2
ในการพิจารณาความผิดทางวินัยแก่ผู้บังคับบัญชาข้าราชการทั้งสองคนดังกล่าว (ซึ่งเป็นคน ๆ
เดียวกัน) จะรวมพิจารณาและลงโทษในคราวเดียวในความผิดฐานเดียวและในคำสั่งเดียวกันได้

มาตรา 85

1. การที่จะพิจารณาว่าผู้ใดกระทำผิดวินัยมาตราใด หรือไม่ เป็นหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาโดยตรง 66
ที่จะใช้ดุลพินิจพิจารณาจากรายละเอียดข้อเท็จจริงเป็นเรื่อง ๆ ไป สำนักงาน ก.พ. ไม่อยู่ใน
ฐานะที่จะพิจารณาให้ความเห็นได้ ถ้าผู้บังคับบัญชาเห็นว่าพฤติการณ์ของผู้ถูกกล่าวหาเป็นการ
กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็จะต้องดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา 86
แต่ถ้าเป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ก็ดำเนินการตามควรแก่กรณีตามมาตรา 85
2. ข้าราชการทำผิดวินัยที่ยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กฎหมายมิได้บังคับให้ 169
ผู้บังคับบัญชาต้องแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนก่อนพิจารณาลี้ภัย แต่ก็มีได้มีข้อห้าม
ไว้แต่อย่างใด
3. เหตุผลหย่อนโทษตามมาตรา 85, 86 กฎหมายมิได้บัญญัติรายละเอียดไว้ว่าควรจะเป็นเหตุใด 208
บ้าง จึงขึ้นอยู่กับการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งลงโทษเป็นลำดับว่าจะพิจารณ
ลดโทษให้ด้วยเหตุผลใดและเพียงใด
4. กระทำผิดวินัยขณะ เป็นพนักงานเทศบาลหรือข้าราชการประเภทอื่นที่ไม่ใช่ข้าราชการพลเรือน 28, 31
ต่อมาโอนมาเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ เจ้าสังกัดใหม่มีอำนาจดำเนินการสอบสวนและสั่ง
ลงโทษได้
5. ข้าราชการพลเรือนได้โอน เปลี่ยนสภาพ เป็นพนักงานเทศบาลแล้ว ผู้บังคับบัญชาเดิมไม่มีอำนาจ 119
ที่จะดำเนินการทางวินัย ผู้บังคับบัญชาใหม่เป็นผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัย
6. กระทำผิดวินัยเมื่อครั้งเป็นข้าราชการตำรวจ ต่อมาโอนมาเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ผู้นั้น 193
จึงมีฐานะเป็นข้าราชการติดต่อกันมาไม่ขาดตอน ผู้บังคับบัญชาสังกัดใหม่จึงมีอำนาจดำเนินการ
สอบสวนและสั่งลงโทษผู้นั้นได้

มาตรา 86

1. การที่ผู้บังคับบัญชาจะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่ข้าราชการหรือไม่
เป็นเรื่องอยู่ในดุลพินิจของผู้มีอำนาจดังกล่าวที่จะพิจารณาว่ากรณีมูลที่ควรสอบสวนหรือไม่ 61
2. ข้าราชการถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเข้าข่ายเป็นการกระทำผิดอาญา
เป็นเรื่องที่อยู่ในดุลพินิจของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 ที่จะต้องพิจารณาว่ากรณีมูล
ที่ควรสอบสวนหรือไม่ แม้ว่าศาลจะได้มีคำสั่งรับฟ้องคดีไว้พิจารณาแล้วก็ตาม 89
3. ถ้าสำนวนการสอบสวนสูญหายและไม่มีสำเนาสำนวนการสอบสวนหรือสำเนารายงานการ
สอบสวนหรือเอกสารใดที่พื่อยืนยันได้ว่าสำเนาสำนวนการสอบสวนที่สูญหายไปนั้นมีพยาน
หลักฐานอย่างไรบ้างที่พอจะวินิจฉัยได้เหลืออยู่เลย และผู้มีอำนาจยังมีได้พิจารณาวินิจฉัยสั่ง
การให้เสร็จไป ก็ควรให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนใหม่หรือแต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวนขึ้นทำการสอบสวนใหม่และพิจารณาคำเนิกรให้เสร็จสิ้นไปตามกระบวนการของ
กฎหมายต่อไป 127
4. ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและถูกดำเนินคดีอาญา แม้คณะกรรมการสอบสวน 129
เห็นว่ามิได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา สมควรยุติเรื่อง ก็อาจรอการสั่งการทางวินัยแก่ผู้นั้นไว้
ก่อนจนกว่าจะทราบผลคดีอาญา ไม่เป็นการขัดต่อเจตนารมณ์ของกฎ ก.พ.ฉบับที่ 8 (พ.ศ.2518)
5. ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 มีเจตนารมณ์ให้คณะกรรมการ 136,210
สอบสวนตลอดจนผู้บังคับบัญชาคำเนิกรเกี่ยวกับการสอบสวนและพิจารณาไปตามลำดับจน
เสร็จกระบวนการวิธีการ และไม่ได้ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาที่จะสั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวนหรือระงับการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนที่ได้สั่งแต่งตั้งโดยชอบด้วยกฎหมาย
แล้วแต่อย่างใด
6. เหตุผลหย่อนโทษตามมาตรา 85, 86 กฎหมายมิได้บัญญัติรายละเอียดไว้ว่าควรจะเป็นเหตุใดบ้าง 208
จึงขึ้นอยู่กับการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งลงโทษ เป็นสำคัญว่าจะพิจารณาลดโทษให้
ด้วยเหตุผลใดและเพียงใด

7. มาตรา 86 ให้อำนาจผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 ที่จะใช้ดุลพินิจว่าจะสมควรสั่ง
แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนข้าราชการผู้มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย
อย่างร้ายแรงหรือไม่ การใช้ดุลพินิจดังกล่าวกฎหมายมิได้บัญญัติว่าจะต้องถือตามความ
เห็นของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงแต่ประการใด 212
8. อธิบดีสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้าราชการตามมาตรา 86 ต่อมาสำนักงาน ป.ป.ป.
แจ้งให้กระทรวงคำเนิการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้ในกรณีกล่าวหาเรื่องเดียวกัน
ปลัดกระทรวงก็ไม่อาจที่จะสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนผู้ในซ้ำอีก 223
9. (ก) ประธานกรรมการสอบสวนไม่ได้บันทึกวันรับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน
แต่ได้กล่าวไว้ในรายงานการสอบสวน ก็เป็นหลักฐานการรับทราบคำสั่งที่รวมไว้ใน
สำนวน ตามข้อ 6 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) แล้ว และไม่เป็น
สาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรมตามข้อ 40 ของกฎ ก.พ. ฉบับดังกล่าว 50
- (ข) ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย 3 ข้อหา คณะกรรมการสอบสวนได้กล่าวไว้ในตอนต้นของ
รายงานการสอบสวนว่าข้อหาที่สามไม่มีน้ำหนักสนับสนุนข้อกล่าวหาให้ยุติการสอบสวน
แต่มิได้สรุปความเห็นเกี่ยวกับข้อหาอีกครั้งในตอนท้าย ก็ไม่ทำให้รายงานการสอบสวน
ของคณะกรรมการสอบสวนเสียไปแต่อย่างใด
- (ค) หนังสือคัดค้านคณะกรรมการสอบสวนต้องมีข้อความร้องถามข้อหนึ่งข้อใดของเหตุคัดค้าน
คณะกรรมการสอบสวนตามข้อ 9 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) ถ้ายื่น
หนังสือคัดค้านคณะกรรมการสอบสวน และร้องขอความเป็นธรรม ขอให้พิจารณาแต่งตั้ง
คณะกรรมการสอบสวนชุดใหม่ แต่ตอนท้ายได้ระบุว่าไม่ขอยื่นหนังสือดังกล่าว เพียงแต่
ต้องการให้อธิบดีทราบข้อมูลบางประการ ไม่ได้ว่าเป็นหนังสือคัดค้านคณะกรรมการสอบสวน
10. ระยะเวลาที่ให้ผู้ถูกกล่าวหายื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสืออย่างช้าไม่เกิน 10 วัน
นับแต่วันที่ให้ทราบสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ตามข้อ 17 วรรคสองของกฎ ก.พ.
ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) นั้น เป็นเพียงระยะเวลาเร่งรัดให้รีบดำเนินการเท่านั้น
คณะกรรมการสอบสวนสามารถรับคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือได้ แม้จะได้อื่นเกินกำหนด 171

	หน้า
11. เลขาธิการไม่ถือเป็นองค์ประกอบของคณะกรรมการสอบสวน การสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยไม่ได้แต่งตั้งเลขาธิการเข้าร่วมในคณะกรรมการสอบสวนด้วย ไม่ทำให้สำนวนการสอบสวนเสียไปตามข้อ 37 ของกฎ ก.พ.ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528)	173
12. คณะกรรมการสอบสวนมิได้แจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบตามข้อ 17 เมื่อผู้มีอำนาจเหนือขึ้นไประดับใดเป็นผู้สั่งให้ดำเนินการสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบตามข้อ 39 ของกฎ ก.พ.ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) ก็ให้รายงานผลการดำเนินการไปยังผู้สั่งดังกล่าวได้โดยตรง โดยไม่ต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.จังหวัดพิจารณาอีก	176
13. คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้ระบุให้กรรมการสอบสวนคนหนึ่งเป็นผู้ช่วยเลขาธิการด้วย เป็นคำสั่งที่ถูกต้องและมีผลใช้บังคับได้โดยสมบูรณ์ แม้ต่อมาภายหลังจะได้มีการเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการสอบสวนโดยให้กรรมการสอบสวนคนดังกล่าวเป็นผู้ช่วยเลขาธิการเพียงตำแหน่งเดียว ก็ไม่กระทบกระเทือนถึงการสอบสวนที่คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งเดิมได้ดำเนินการไปแล้ว	179
14. ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนมิได้แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามข้อ 6 ของกฎ ก.พ.ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) ไม่ได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องที่ถูกกล่าวหาตามแบบ ส.ว.2 ให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบตามข้อ 15 ของกฎ ก.พ.ฉบับดังกล่าว และมีได้ดำเนินการประชุมปรึกษาเพื่อพิจารณาว่ามีตัวพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาที่มีน้ำหนักพอสนับสนุนข้อกล่าวหาหรือไม่ ตามข้อ 16 ของกฎ ก.พ.ฉบับเดียวกัน ถือว่าเป็นสาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรม ผู้มีอำนาจตามมาตรา 86 หรือมาตรา 92 วรรคสาม หรือ อ.ก.พ.จังหวัด อ.ก.พ.กระทรวง หรือ ก.พ.แล้วแต่กรณีควรสั่งให้แก้ไขหรือดำเนินการให้ถูกต้องโดยเร็ว ตามข้อ 40 ของกฎ ก.พ.ฉบับดังกล่าว	226

- 15. ข้าราชการถูกสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ถูกตำหนิคืออาญา และถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ต่อมาปลัดกระทรวงลงโทษปลดออกจากราชการ แต่นายกรัฐมนตรีสั่งการตามมาตรา 9 ให้ลดชั้นเงินเดือน 2 ชั้น ต่อมาผู้นั้นได้ถูกลงโทษจำคุกโดยคำพิพากษาคดีที่สุด จะต้องสั่งลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการย้อนหลังไปถึงวันที่ผู้นั้นถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน และในกรณีนี้ก็ไม่จำเป็นต้องสั่งลงโทษลดชั้นเงินเดือนอีก

196

มาตรา 86 ทวิ

- 1. จังหวัด ก. ให้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้าราชการ ต่อมากรมได้มีคำสั่งแต่งตั้งให้ผู้นั้นไปดำรงตำแหน่งที่จังหวัด ข. การที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และ อ.ก.พ.จังหวัด ก. มีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ มติ อ.ก.พ.จังหวัด ก. ดังกล่าวจึงไม่มีผลบังคับใช้ เมื่อจังหวัด ก. ส่งเรื่องนี้ไปให้จังหวัด ข. จังหวัด ข. จะต้องนำเรื่องเสนอ อ.ก.พ.จังหวัด ข. เพื่อพิจารณา
- 2. คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่ผู้มีอำนาจตามมาตรา 86 เห็นว่าไม่ร้ายแรงจึงมีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ โดยไม่ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.จังหวัดพิจารณา จึงเป็นการดำเนินการที่ไม่ถูกต้อง
- 3. คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 จะต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวง หรือ อ.ก.พ.จังหวัดพิจารณาตามมาตรา 86 ทวิ เมื่อ อ.ก.พ.กระทรวง หรือ อ.ก.พ.จังหวัดมีมติเป็นประการใด ก็ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 สั่งให้เป็นไปตามนั้น

76

78

212

มาตรา 87

- 1. ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการแล้วหยุดราชการไม่มาปฏิบัติราชการอีกเลย โดยไม่รอคำสั่งอนุญาตให้ลาออก เป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง

23

	หน้า
2. ลงโทษโล่งที่ได้รับโทษจำคุกตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้นออกจากราชการโดยมิได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้นั้น ซึ่งต่อมาได้มีคำพิพากษาดังที่สุดให้ยกฟ้อง คำสั่งลงโทษดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต้องยกเลิกคำสั่งลงโทษดังกล่าว และกรณีนี้ถือว่าการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นั้นยังไม่สิ้นสุด	187
3. กรณีกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาดังที่สุดให้จำคุกตามมาตรา 81 วรรคสอง ซึ่งเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามกฎหมาย ก.พ.ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2518) ข้อ 1 (1) นั้นไม่จำเป็นที่ข้าราชการผู้นั้นจะต้องเข้าไปรับโทษจำคุกตามคำพิพากษาของศาลจริง ๆ แม้ผู้นั้นจะหลบหนีไป ก็อยู่ในหลักเกณฑ์ดังกล่าวแล้ว	17
4. การสั่งลงโทษถึงออกจากราชการย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่งในกรณีที่กระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาดังที่สุดให้จำคุกโดยให้สั่งตั้งแต่วันต้องรับโทษอาญานั้น ต้องเป็นกรณีที่ผู้นั้นมิได้กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการอีก	21

มาตรา 89

1. มีการรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบพฤติการณ์กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงก่อนถูกสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ อยู่ในข่ายมาตรา 89	23
2. ข้าราชการมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง คณะกรรมการสอบสวนและผู้มีอำนาจตามมาตรา 86 เห็นว่าเป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง แต่ยังไม่ได้สั่งลงโทษ ผู้ถูกกล่าวหาถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2530 ผู้บังคับบัญชาไม่มีอำนาจสั่งลงโทษผู้นั้น เพราะผู้นั้นให้ออกจากราชการเพราะตายไปแล้ว และเมื่อผู้นั้นยังไม่เป็นผู้ถูกลงโทษทางวินัย ก็ไม่มีปัญหาที่จะต้องพิจารณาว่าได้รับการล้างมลทินหรือไม่	40

3. ข้าราชการให้ออกจากราชการไปแล้ว และไม่มีการฟ้องกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือฟ้องหาว่ากระทำผิดความผิดอาญาอยู่ก่อนออกจากราชการ เมื่อผู้บังคับการบรรจุกลับเข้ารับราชการ จึงไม่อาจดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนพิจารณาโทษผู้ใด การที่จะถือว่า "มีการฟ้องกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง" จะต้องเป็นการกล่าวหาตั้งแต่ผู้ถูกกล่าวหายังรับราชการอยู่ และไม่จำเป็นที่จะต้องมีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน การกล่าวหาจะต้องเป็นการกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชา และ เรื่องที่กล่าวหาขึ้นได้ส่งถึงผู้บังคับบัญชาก่อนผู้ถูกกล่าวหาออกจากราชการแม้ผู้บังคับบัญชาจะยังไม่ทราบเนื้อความก็ตาม 47
4. ข้าราชการถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ต่อมาถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ภายหลังเมื่อมีคำสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการแล้ว ผู้บังคับบัญชาจึงมีอำนาจดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นั้นตาม เรื่องที่กล่าวหาใหม่ดังกล่าวได้ 81
5. ข้าราชการถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยก่อนได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการ ต่อมาเมื่อการสอบสวนพิจารณาเสร็จสิ้นแล้ว ผู้มีอำนาจตามมาตรา 86 หรือมาตรา 92 วรรคสาม ย่อมมีอำนาจสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือน คัดเงินเดือน หรือภาคทัณฑ์แก่ผู้ให้ออกจากราชการไปแล้วได้ โดยสั่งย้อนหลังเท่าที่จำเป็น 92
6. ข้าราชการถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องอื่นภายหลังจากถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน กรณีไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะดำเนินการตามมาตรา 89 ได้ แต่ถ้าภายหลังปรากฏผลการสอบสวนพิจารณาในกรณีที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนว่าข้าราชการผู้นั้นมิได้กระทำความผิด หรือกระทำความผิดไม่ถึงกับจะถูกลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก และไม่มีกรณีที่จะต้องออกจากราชการด้วยเหตุอื่น เมื่อได้มีการสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการแล้ว ผู้บังคับบัญชาก็มีอำนาจที่จะดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้นั้นในเรื่องที่พบการกระทำผิดภายหลังได้ 157

	หน้า
7. ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ก่อนถูกสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการฐานละทิ้งหน้าที่ราชการตามมาตรา 75 วรรคสอง สามารถดำเนินการทางวินัยในเรื่องที่ถูกกล่าวหาว่าทุจริตต่อหน้าที่ราชการต่อไปได้ตามนัยมาตรา 89	162
8. แม้ข้าราชการถูกลงโทษไล่ออกจากราชการกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า 15 วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรไปแล้ว ผู้บังคับบัญชาต้องนำความผิดวินัยเรื่องอื่นที่ผู้นั้นถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก่อนถูกสั่งไล่ออกจากราชการ มาพิจารณาดำเนินการต่อไป	216

มาตรา 90

1. ข้าราชการถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนถือว่าให้ออกจากราชการไปแล้วตามมาตรา 94 (4) จึงไม่มีสภาพเป็นข้าราชการอยู่อีกต่อไป และไม่อาจออกจากราชการเพราะเกษียณอายุราชการได้ ถ้าหากผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่าผู้นั้นมิได้กระทำผิดวินัยแต่มีมลทินหรือมีหม่อมลงในกรณีที่ถูกสอบสวน ผู้บังคับบัญชาก็อาจสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา 98 ได้ ตามนัยกฎ ก.พ.ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2518) ข้อ 12 (5)	141
2. ข้าราชการถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนตามมาตรา 90 ถือได้ว่าให้ออกจากราชการแล้วตามมาตรา 94 (4) ผู้นั้นจึงไม่มีหน้าที่ราชการที่จะต้องปฏิบัติอีกต่อไป ไม่อาจกระทำผิดวินัยฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า 15 วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรได้	206
3. ผู้บังคับบัญชาจะสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนข้าราชการที่ถูกสั่งพักราชการได้ ก็ต่อเมื่อผู้บังคับบัญชาได้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการแล้ว	109
4. ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและต้องหาว่ากระทำผิดอาญา ต่อมาถูกสั่งพักราชการ แม้ผลการสอบสวนปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง แต่คดีอาญายังอยู่ระหว่างทางพิจารณาอยู่ ผู้บังคับบัญชาก็ไม่อาจสั่งให้กลับเข้ารับราชการและลงโทษตัดเงินเดือนผู้นั้นได้	124

	หน้า
5. ผู้บังคับบัญชาจะสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดชั้นเงินเดือน ข้าราชการที่ถูกสั่งพักราชการได้ต่อเมื่อผู้บังคับบัญชาได้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการแล้ว แม้ว่ากรณีที่ผู้บังคับบัญชาจะใช้ดุลพินิจสั่งลงโทษดังกล่าวเป็นคนละกรณีกับกรณีที่ถูกสั่งพักราชการก็ตาม	202
6. ข้าราชการถูกสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และถูกสั่งพักราชการ ในระหว่างนั้น ได้ถูกสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยในเรื่องที่กล่าวหากรณีที่สอง และถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนโดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันสั่งพักราชการซึ่งไม่ถูกต้องตามข้อ 10 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2518) ซึ่งต้องสั่งให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ออกคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน กรณีนี้จึงถือได้ว่าผู้นั้นได้ออกจากราชการตามมาตรา 94 (4) ตั้งแต่วันที่สั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ดังนั้นการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้นั้นในกรณีสามหลังจากที่ผู้นั้นได้ออกจากราชการไปแล้วจึงไม่อาจทำได้ คำสั่งลงโทษให้ออกจากราชการในกรณีสาม จึงไม่มีผลใช้บังคับ	232
<u>มาตรา 92</u>	
1. การรายงานการดำเนินการทางวินัยต้องรายงานจนถึงปลัดกระทรวงหรือรัฐมนตรีเจ้าสังกัดแล้วแต่กรณี แม้ว่าผู้บังคับบัญชาชั้นต้นเห็นว่าไม่มีความผิดสมควรยุติเรื่องก็ตาม	1
2. มาตรา 92 วรรคสามเป็นบทบัญญัติให้อำนาจรัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชาซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งลงโทษขึ้นไปเพียงระดับเดียวเท่านั้นที่มีอำนาจดำเนินการตามมาตรา 86 หรือมาตรา 86 ทวิได้	10
3. ผู้บังคับบัญชาสั่งให้ว่ากล่าวตักเตือนเป็นลายลักษณ์อักษร เป็นการดำเนินการทางวินัยแล้ว จึงต้องส่งรายงานการดำเนินการทางวินัยต่อปลัดกระทรวงตามมาตรา 92	45
4. ผู้บังคับบัญชาเห็นว่าข้าราชการผู้ถูกกล่าวหามิได้กระทำความผิดวินัย จึงสั่งยุติเรื่องแล้วรายงานผลการพิจารณาต่อปลัดกระทรวง ถือเป็นรายงานการดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 92 แล้ว	97
5. การสั่งลดโทษหรือเพิ่มโทษมีลักษณะเป็นการแก้ไขคำสั่งเดิม จึงต้องสั่งให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ระบุไว้ในคำสั่งลงโทษเดิม	111, 114

	หน้า
6. ในกรณีที่สิ่งลงโทษข้าราชการ เพราะกระทำผิดวินัยไปแล้ว ต่อมาผู้บังคับบัญชาซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้ลงโทษ เห็นว่าผู้นั้นมิได้กระทำผิดก็ให้สั่งยกโทษ มิใช่ยกเลิกคำสั่งเดิม	148
7. ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือผู้ลงโทษต้องสั่งเพิ่มโทษ หรือลดโทษในกรณีที่ เป็นโทษไม่ถึง ออกจากราชการให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่คำสั่งลงโทษเดิมมีใช้บังคับ ในกรณีที่โทษที่จะเพิ่มหรือลดเป็นโทษตัดเงิน เดือนหรือลดขั้นเงิน เดือน ผู้บังคับบัญชาก็ก้าวจะต้องสั่งตัดเงิน เดือนหรือลดขั้นเงิน เดือนตามอัตราเงิน เดือน ในขณะที่คำสั่งลงโทษเดิมมีใช้บังคับ	150, 152
8. ผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการ และได้ส่งรายงานการดำเนินการทางวินัยไปตามลำดับจนถึงปลัดกระทรวงหรือรัฐมนตรีแล้วแต่กรณีแล้ว การดำเนินการทางวินัยในกรณีดังกล่าวย่อมถือได้ว่าสิ้นสุดแล้วในส่วนของการทรงเจ้าสังกัด เมื่อมาภายหลังคณะกรรมการ ป.ป.ป. ได้ชี้มูลความผิดในเรื่องเดียวกันซ้ำอีก กระทรวงเจ้าสังกัดก็ไม่มีอำนาจที่จะดำเนินการทางวินัยได้อีก	166
9. คณะกรรมการสอบสวนมิได้แจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบตามข้อ 17 เมื่อผู้มีอำนาจเหนือขึ้นไประดับใดเป็นผู้สั่งให้ดำเนินการสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบตามข้อ 39 ก็ให้รายงานผลการดำเนินการไปยังผู้สั่งให้โดยตรง ไม่ต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. จังหวัดพิจารณาอีก	176
10. ข้าราชการถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นว่ามิมีผิดหรือมีผิดในกรณีที่ถูกสอบสวน ควรให้ออกจากราชการตามมาตรา 98 อธิบดีเห็นว่าควรยุติเรื่อง ถ้าปลัดกระทรวงเห็นว่าข้าราชการผู้นั้นมีผิดหรือมีผิดในกรณีที่ถูกสอบสวน ก็ไม่มีอำนาจส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กระทรวงพิจารณา แต่ถ้าปลัดกระทรวงเห็นว่ากรณีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็ไม่มีอำนาจส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กระทรวงพิจารณาให้ตามมาตรา 92 วรรคสาม	183

	หน้า
11. มาตรา 92 วรรคสามบัญญัติให้อำนาจผู้บังคับบัญชาชั้นขึ้นไปตั้งแต่ระดับกรมเพียงระดับเดียวเท่านั้นที่มีอำนาจดำเนินการตามมาตรา 86 หรือมาตรา 86 ทวิ ได้	236
12. การที่ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือสั่งเพิ่มโทษหรือลงโทษให้มผลย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งลงโทษเดิมใช้บังคับนั้นต้องเป็นกรณีที่ยังมิได้ดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับกระบวนการบริหารงานบุคคลของข้าราชการผู้ถูกลงโทษ ถ้าหากผู้บังคับบัญชาชั้นต้นได้มีคำสั่งที่ก่อให้เกิดสิทธิและประโยชน์แก่ผู้ถูกลงโทษแล้ว การสั่งเพิ่มโทษของผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือดังกล่าวย่อมไม่กระทบถึงการดำเนินการที่ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นได้สั่งการไปโดยถูกต้องตามกฎหมายและคำสั่งดังกล่าวมีผลสมบูรณ์แล้วแต่อย่างไร	239

มาตรา 94

ข้าราชการถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ถือว่าได้ออกจากราชการไปแล้วตาม มาตรา 94 (4) จึงไม่มีสภาพเป็นข้าราชการอยู่อีกต่อไป

มาตรา 97

1. ถูกศาลพิพากษาว่ามีความผิดฐานลักทรัพย์ แต่ให้รอการลงโทษจำคุก ถือว่าเป็นการกระทำผิดวินัยตามมาตรา 81 มิใช่เป็นการประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการตามมาตรา 97 19

2. การที่จะถือว่าข้าราชการผู้ใดประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการเป็นอำนาจของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 ที่จะพิจารณาใช้ดุลพินิจโดยจะต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงแห่งกรณีประกอบกับตำแหน่งหน้าที่ราชการของผู้นั้นเป็นราย ๆ ไป 160

มาตรา 98

ข้าราชการถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง คณะกรรมการสอบสวน
พิจารณาแล้วเห็นว่ามิมีเสถียรหรือมิมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ควรให้ออกจากราชการตาม
มาตรา 98 อธิบดีเห็นว่าควรยุติเรื่อง ใต้ปลัดกระทรวงเห็นว่าข้าราชการผู้นั้นมิมีเสถียรหรือ
มิมีหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ก็มิมีอำนาจส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวงพิจารณา แต่ถ้า
ปลัดกระทรวงเห็นว่ากรณีเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็มิมีอำนาจส่งเรื่องให้
อ.ก.พ.กระทรวงพิจารณาได้ตามมาตรา 92 วรรคสาม

มาตรา 103

ข้าราชการที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการ เพราะทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการแล้วปรากฏว่า
มีความประพฤติไม่ดี หรือไม่มีความรู้ความสามารถเหมาะสม มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งให้ออก
จากราชการต่อ ก.พ. ได้

มาตรา 104

1. อธิบดีสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนตามคำสั่งนายกรัฐมนตรีซึ่งสั่งการตามมาตรา 9 มิได้สั่ง
ลงโทษโดยอาศัยอำนาจของตนเอง จึงไม่อยู่ในเกณฑ์ที่จะอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวได้ 33
2. กฎ ก.พ.ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2518) มิได้กำหนดว่าในกรณีที่นายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้า
รัฐบาลเป็นผู้สั่งลงโทษให้อุทธรณ์ต่อผู้ใด ดังนั้นเมื่อนายกรัฐมนตรีสั่งเพิ่มโทษข้าราชการ
เป็นลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 9 ผู้ถูกลงโทษจึงไม่มีสิทธิอุทธรณ์
ต่อผู้ใดได้อีก 56

3. กฎ ก.พ.ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2518) ข้อ 4 กำหนดให้ผู้อุทธรณ์ต้องยื่นหนังสืออุทธรณ์ต่อผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้สั่งลงโทษโดยตรง แต่แม้ว่าผู้อุทธรณ์จะยื่นหนังสืออุทธรณ์ผ่านทางผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นด้วยความเข้าใจผิด ก็ถือได้ว่าเป็นการยื่นหนังสืออุทธรณ์ต่อผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้สั่งลงโทษแล้ว และเมื่อผู้อุทธรณ์ยื่นหนังสืออุทธรณ์ต่อผู้บังคับบัญชาชั้นต้นภายในระยะเวลาอุทธรณ์ แม้ผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้สั่งลงโทษได้รับหนังสืออุทธรณ์เมื่อพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวแล้ว ก็ถือว่าได้ยื่นอุทธรณ์ภายในกำหนดเวลาแล้ว หนังสืออุทธรณ์แม้ไม่มีข้อความว่าประสงค์จะยื่นอุทธรณ์ต่อผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ตามข้อ 3 แต่เมื่อได้ยื่นอุทธรณ์ต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับ แสดงว่ามีเจตนาจะอุทธรณ์คำสั่งถือได้ว่าเป็นอุทธรณ์ที่ชอบแล้ว

99

4. อธิบดีสั่งลงโทษข้าราชการ แต่ผู้ถูกลงโทษได้ยื่นหนังสืออุทธรณ์ต่อปลัดกระทรวงซึ่งเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ตามกฎหมาย ก.พ.ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2518) ข้อ 3 โดยตรง โดยไม่ยื่นต่อผู้บังคับบัญชา ซึ่งเป็นผู้สั่งลงโทษตามข้อ 4 การที่กระทรวงรับหนังสืออุทธรณ์ไว้นั้นเป็นการถูกต้องแล้ว และหากผู้อุทธรณ์มายื่นพยานหลักฐานเพิ่มโทษโดยตรงอีก กระทรวงก็มีอำนาจรับไว้ประกอบการพิจารณาได้

200

มาตรา 105

นายกรัฐมนตรีมีคำสั่งให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการ ซึ่งตามมาตรา 105 บัญญัติให้นำมาตรา 90 มาใช้บังคับโดยอนุโลม จึงต้องสั่งให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญในตำแหน่งเดิมหรือตำแหน่งในระดับเดียวกันที่ต้องใช้คุณสมบัติเฉพาะที่ผู้นั้นมีอยู่

83

ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการ

1. การส่งลงโทษถึงออกจากราชการย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่งในกรณีกระทำความผิด
อาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก
โดยให้สั่งตั้งแต่วันต้องรับโทษอาญานั้น ต้องเป็นกรณีที่ผู้นั้นมิได้กลับมาปฏิบัติหน้าที่
ราชการอีก 21
2. การกระทำผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุด
ให้จำคุกหรือให้รับโทษที่หนักกว่าจำคุกที่จะส่งย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ต้องรับโทษอาญานั้น
ถ้าไม่ได้สั่งให้ออกจากราชการจนกระทั่งผู้นั้นได้รับการล้างมลทินเพราะเหตุต้องโทษ
ในคดีอาญาดังกล่าวไปแล้ว ก็ไม่อาจส่งลงโทษให้ออกจากราชการได้ 64
3. ชำราชการถูกสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ถูกดำเนินคดีอาญาและถูกสั่งให้ออกจาก
ราชการไว้ก่อน ต่อมาปลัดกระทรวงลงโทษปลดออกจากราชการ แต่นายกรัฐมนตรี
สั่งการตามมาตรา 9 ให้ลดชั้นเงินเดือน 2 ชั้น ต่อมาผู้นั้นได้ถูกลงโทษจำคุกโดยคำ
พิพากษาถึงที่สุด จะต้องส่งลงโทษให้ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการย้อนหลัง
ไปถึงวันที่ผู้นั้นถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนและในกรณีนี้ก็ไม่จำเป็นต้องส่งลงโทษลดชั้น
เงินเดือนอีก 196

ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

ผู้บังคับบัญชาให้ดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการ และให้ส่งรายงานการดำเนินการ
ทางวินัยไปตามลำดับจนถึงปลัดกระทรวงหรือรัฐมนตรีแล้วแต่กรณีแล้ว การดำเนินการ
ทางวินัยในกรณีดังกล่าวย่อมถือได้ว่าสิ้นสุดแล้วในส่วนของการลงเจ้าสังกัด แม้ต่อมา
ภายหลังคณะกรรมการ ป.ป.ป. ได้ชี้มูลความผิดในเรื่องเดียวกันซ้ำอีก กระทรวงเจ้าสังกัด
จึงไม่มีอำนาจที่จะดำเนินการทางวินัยได้อีก 166

พระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา ฯ

1. ถูกลงโทษตัดเงินเดือนค่าบเกี่ยวกับก่อนและหลังวันที่ 5 ธันวาคม 2530 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ 35,37,40 ได้รับการล้างมลทิน ดังนั้นจะตัดเงินเดือนได้จนถึงวันที่ 4 ธันวาคม 2530 เท่านั้น
2. พนักงานหรือลูกจ้างรัฐวิสาหกิจซึ่งถูกลงโทษทางวินัย ถือเป็นผู้นถูกลงโทษทางวินัย ตามมาตรา 3 37
3. ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง คณะกรรมการสอบสวนและผู้มีอำนาจ ตามมาตรา 86 เห็นว่าเป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง แต่ยังไม่ได้สั่งลงโทษ ผู้นถูกลงกล่าวหาถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2530 ผู้นยังมีบัญชาไม่มีอำนาจ สั่งลงโทษผู้น เพราะผู้นได้ออกจากราชการเพราะตายไปแล้ว และเมื่อผู้น ยังไม่เป็นผู้ถูกลงโทษทางวินัย ก็ไม่มีปัญหาที่จะต้องพิจารณาว่าได้รับการล้างมลทิน หรือไม่ 40
4. ถูกลงโทษภาคทัณฑ์ก่อนวันที่ 5 ธันวาคม 2530 ต่อมาผู้นยังมีบัญชาซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้น เห็นว่าเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้นยังมีบัญชาก็ไม่อาจดำเนินการทาง วินัยแก่ผู้นได้อีก 43
5. เมื่อได้รับการล้างมลทินแล้ว ผู้นยังมีบัญชาก็ไม่อาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการชี้ทำการ สอบสวนผู้นอีกได้ 68
6. แม้ว่าจะถูกลงโทษภาคทัณฑ์โดยคำสั่งที่ไม่มีอำนาจหรือเกินอำนาจ ผู้นย่อมเป็นผู้ถูกลงโทษ เพราะการทำความผิดวินัย ตามมาตรา 3 จึงได้รับการล้างมลทินตามมาตรา 5 78

	หน้า
7. ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษลดชั้นเงินเดือน 1 ชั้น แต่ ก.พ. เห็นว่าการที่มีมูลเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงรายงานนายกรัฐมนตรีตามมาตรา 8 (5) ให้สั่งการให้กระทรวงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ต่อมาเมื่อมีกฎหมายล้างมลทินออกใช้บังคับ คณะกรรมการสอบสวนต้องยุติการสอบสวนในวันที่กฎหมายล้างมลทินใช้บังคับ และไม่อาจดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นั้นในกรณีที่ถูกสั่งลงโทษลดชั้นเงินเดือนดังกล่าวได้อีก	85
8. กระทำผิดก่อนวันที่ 5 ธันวาคม 2530 อธิบดีได้สั่งลงโทษลดชั้นเงินเดือนโดยคำสั่งลงวันที่ 4 ธันวาคม 2530 โดยให้ลดชั้นเงินเดือนตั้งแต่เดือนมกราคม 2531 เป็นต้นไป ถือไม่ได้ว่าผู้นั้นเป็นผู้ได้รับโทษทั้งหมดหรือบางส่วนไปแล้วก่อนหรือในวันที่กฎหมายล้างมลทินใช้บังคับ ไม่ได้รับการล้างมลทิน	95
9. จังหวัดสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ แต่กระทรวงเห็นว่าผู้นั้นมิได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหา ผู้นั้นจึงมิได้เป็นผู้ถูกลงโทษทางวินัย ตามมาตรา 3 กระทรวงจึงมีอำนาจสั่งยกเลิกคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ผู้นั้นได้	107
10. ข้าราชการถูกลงโทษให้ออกจากราชการ และอยู่ในเกณฑ์ได้รับการล้างมลทิน มีสิทธิขอบรรจุกลับเข้ารับราชการตามมาตรา 57	229
11. กระทรวงหรือกรมมีคำสั่งลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ ต่อมา นายกรัฐมนตรีมีคำสั่งให้ลดโทษเป็นลดชั้นเงินเดือน หลังจากนั้นกฎหมายล้างมลทินใช้บังคับ ทั้งนี้บุคคลดังกล่าวได้รับการล้างมลทิน จึงไม่อาจลดชั้นเงินเดือนตามคำสั่งนายกรัฐมนตรีได้	102,104,106

12. อธิบดีสั่งลงโทษตัดเงินเดือนข้าราชการ แม้ต่อมาสำนักงาน ก.พ. แจ้งให้ทราบว่าผู้นั้น
ได้รับการล้างมลทินแล้ว กรมไม่อาจตัดเงินเดือนผู้นั้นตามคำสั่งลงโทษได้ อธิบดีก็ไม่
ต้องแก้ไขคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนดังกล่าว เนื่องจากเป็นคำสั่งที่ออกมาโดยชอบด้วย
กฎหมาย

155

เบ็ดเตล็ด

1. ข้าราชการถูกปลดออกจากราชการ ต่อมาให้มีคำสั่งยกเลิกคำสั่งปลดออกจากราชการ
ตามคำสั่งของนายกรัฐมนตรี การจ่ายเงินเดือนให้กับผู้นั้นระหว่างที่ถูกปลดออกจากราชการ
ต้องเป็นไปตามระเบียบการจ่ายเงินเดือนให้แก่ข้าราชการซึ่งถูกสั่งให้ออก ปลดออก หรือ
ไล่ออกจากราชการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ฯลฯ พ.ศ. 2523
2. ข้าราชการถูกลงโทษตัดเงินเดือน ต่อมาให้ออกจากราชการไปโดยที่การตัดเงินเดือน
ตามคำสั่งลงโทษยังดำเนินการไม่ครบถ้วน การลงโทษตัดเงินเดือนย่อมทำได้เพียงถึง
วันก่อนที่ผู้นั้นจะหมดสภาพ เป็นข้าราชการ
3. ไม่มีกฎหมายมาตราใดบัญญัติเรื่องอายุความในการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการ
พลเรือนสามัญที่ได้กระทำผิดวินัยไว้
4. คำสั่งลงโทษทางวินัยมีลักษณะเช่นเดียวกับสำนวนการสอบสวน ถือเป็นเอกสารลับของ
ทางราชการซึ่งจะเปิดเผยแก่บุคคลทั่วไปที่ไม่มีหน้าที่ไม่ได้ ดังนั้นส่วนราชการไม่มีหน้าที่
จะต้องส่งสำเนาคำสั่งลงโทษข้าราชการให้เนติบัณฑิตยสภาตามที่ขอมา
5. กระทำผิดวินัยขณะเป็นข้าราชการพลเรือน ต่อมาโอนไปเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ กรม
เจ้าสังกัดหรือรัฐวิสาหกิจไม่อาจดำเนินการทางวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน พ.ศ. 2518 ได้

6

8

66

186

4

	หน้า
6. ซ้ำรายการฎกราษฎร์เป็นโจทก์ฟ้องคดีอาญาต่อศาล ศาลยังไม่ได้ไต่สวนมูลฟ้อง และยังไม่ประทับฟ้อง ซ้ำรายการผู้ต้องหาจึงยังไม่อยู่ในฐานะเป็นผู้ถูกฟ้องในคดีอาญา ตามข้อ 9 ของกฎ ก.พ.ฉบับที่ 13 จึงไม่อยู่ในเกณฑ์ที่ผู้บังคับบัญชาจะต้องรอการ เลื่อนชั้นเงินเดือนไว้ก่อนแต่อย่างใด แต่การที่ผู้บังคับบัญชาไม่เลื่อนชั้นเงินเดือนให้ ผู้ต้องหา ผู้ต้องหาไม่มีสิทธิร้องทุกข์ได้	122
7. ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. 2525 กำหนดไว้เป็นการเฉพาะว่าในกรณีลูกจ้างประจำถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย อย่างร้ายแรง และได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ถ้าผู้มีอำนาจตามข้อ 10 ของระเบียบดังกล่าว ได้พิจารณาผลการสอบสวนแล้วก็มีอำนาจที่จะสั่งลงโทษ ให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก ได้โดยมิต้องนำเสนอบ.ก.พ.จังหวัด หรือ อ.ก.พ.กระทรวง ตามมาตรา 86 ทวิ (2)	26

1870
The first of these was the
... ..
... ..
... ..

The second was the
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

มาตรา 92

กองวินัย

นร 0711/48

19 มกราคม 2530

ขอหารือเกี่ยวกับเรื่องการค้าเนิการทางวินัย

เรียน ผู้อำนวยการกองกลาง สำนักงบประมาณ

ตามบันทึกกองกลาง สำนักงบประมาณ ส่วนมาก ที่ นร 0401/3517 ลงวันที่ 16 มกราคม 2530 แจ้งว่าสำนักงบประมาณได้สั่งแต่งตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัย เจ้าหน้าที่วิเคราะห์งบประมาณ 5 กองงบประมาณฝ่ายสาธารณสุขและสาธารณสุขการผู้หนึ่ง กรณีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า 15 วัน โดยอ้างว่าป่วย แต่ไม่มีใบรับรองแพทย์ และหยุดราชการบ่อยครั้งโดยไม่ส่งใบลาตามระเบียบ และการสอบสวนปรากฏว่า ผู้ถูกกล่าวหาป่วยเป็นโรคจิต มิได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่ผู้ถูกกล่าวหา ผู้บังคับบัญชาจึงอนุญาตให้ผู้ถูกกล่าวหาลาพักรักษาตัวตามคำแนะนำของแพทย์และให้หยุดเรื่อง แล้วให้รายงานการค้าเนิการทางวินัยกรณีต่อรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (เรืออากาศโทสุลี มหาสันทนะ) ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัด ตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ต่อมาเลขานุการรัฐมนตรีฯ ได้ติดต่อกับสำนักงบประมาณเป็นการภายในเพื่อขอทราบว่สำหรับกรณี เมื่อผู้บังคับบัญชาเห็นว่าไม่มีความผิดเห็นควรหยุดเรื่องแล้ว ยังมีความจำเป็นต้องรายงานจนถึงรัฐมนตรี เจ้าสังกัดเพื่อพิจารณาเห็นชอบด้วยหรือไม่ จึงหารือว่าขั้นตอนการค้าเนิการทางวินัยที่ได้ดำเนินการไปแล้วดังกล่าวนี้ถูกต้องตามระเบียบหรือไม่

กองวินัยได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว ขอเรียนว่าขั้นตอนการค้าเนิการทางวินัย กรณีของผู้ที่สำนักงบประมาณได้ดำเนินการไปแล้วนั้นชอบและถูกต้องตามมัมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ประกอบกับระเบียบ ก.พ.ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการการค้าเนิการทางวินัยและการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ข้อ 1 (2) แล้ว

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

(ลงชื่อ)

สมพงษ์ ตรีวิมล

(นายสมพงษ์ ตรีวิมล)

ผู้อำนวยการกองวินัย

ที่ นร 0711/346

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

27 พฤษภาคม 2530

เรื่อง ทหรีอบัญญัติในการพิจารณาขงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการ

เรียน เลขาธิการการพลังงานแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานพลังงานแห่งชาติ ที่ พท 0701/6558 ลงวันที่ 12 พฤษภาคม 2530

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่าได้ดำเนินการสอบสวนกรณีข้าราชการทุจริตต่อหน้าที่ รวมสองสำนวน โดยข้าราชการผู้กระทำผิดวินัยดังกล่าวมี 2 คน สำนวนละ 1 คน ได้กระทำผิด ค่างกรรมต่างวาระกัน แต่กรณีความผิดเกิดในระยะเวลาใกล้เคียงกัน และจากการสอบสวนปรากฏว่า ผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นของข้าราชการผู้กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ทั้งสองราย เป็นบุคคลคน เดียวกัน และต้องรับโทษทางวินัย จากผลของการกระทำทุจริตต่อหน้าที่ของผู้ให้บังคับบัญชาทั้งสอง จึงหารือว่าในการพิจารณาขงโทษทางวินัยสำหรับความผิดของผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นทุกคนครั้งนี้ จะรวมพิจารณาทั้งสองสำนวนและลงโทษเป็นคราวเดียวกัน ในฐานะความผิดเดียวและในคำสั่งเดียวกัน ได้หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ขอเรียนว่าตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 มาตรา 84 บัญญัติว่า "การลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญ ผู้สั่งลงโทษต้องสั่งลงโทษให้เหมาะสมกับความผิด และระวางอย่าให้เป็นไปโดยพหุบาทหรือโดยโทษประจักษ์ หรือลงโทษผู้ที่ไม่มีความผิด ในคำสั่งลงโทษ ให้แสดงว่าผู้ถูกลงโทษกระทำผิดวินัยในกรณีใด ตามมาตราใด" เพราะฉะนั้นกรณีที่ทำหรือไปผู้สั่ง ลงโทษมีอำนาจกระทำได้ตามนัยแห่งบทบัญญัติดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

สมพงษ์ ตรีวิมล

(นายสมพงษ์ ตรีวิมล)

ผู้อำนวยการกองวินัย

แพนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0712/ล 283

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพหลโยธิน กท 10300

23 มิถุนายน 2530

เรื่อง ข้อหารือเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ป.

อ้างถึง หนังสือสำนักงาน ป.ป.ป.ลับ ค่วนมาก ที่ นร 0806/7175

ลงวันที่ 1 มิถุนายน 2530

สิ่งที่ส่งมาด้วย ภาพถ่ายสำเนาหนังสือตอบข้อหารือกรมไปรษณีย์โทรเลข ที่ สร 0708/117140

ลงวันที่ 23 สิงหาคม 2520 จำนวน 1 ฉบับ

ตามหนังสือที่อ้างถึง ขอทราบเกี่ยวกับเรื่องที่มีการสื่อสารแห่งประเทศไทยหารือ
กรณีพนักงานการสื่อสารแห่งประเทศไทยกระทำการทุจริตและประพฤติมิชอบในขณะเป็นข้าราชการ
กรมไปรษณีย์โทรเลข ซึ่งตามข้อบังคับของการสื่อสารแห่งประเทศไทยไม่อาจดำเนินการทางวินัย
ได้เต็มที่ จึงขอทราบว่า จะดำเนินการทางวินัยแก่พนักงานผู้นี้ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการ
พลเรือน ได้หรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า ปัญหาท่านองนี้ ก.พ.ได้เคยพิจารณาตอบข้อหารือกรม
ไปรษณีย์โทรเลขว่า พนักงานการสื่อสารแห่งประเทศไทย ซึ่งมีกรณีกระทำผิดวินัยขณะเป็นข้าราชการ
กรมไปรษณีย์โทรเลข กรมไปรษณีย์โทรเลขไม่อาจดำเนินการทางวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ได้ ทั้งสำเนาหนังสือตอบข้อหารือของกรมไปรษณีย์โทรเลขที่แนบ
มาพร้อมนี้ ดังนั้นในกรณีนี้จึงไม่อาจดำเนินการทางวินัยแก่พนักงานการสื่อสารแห่งประเทศไทยตาม
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สมพงษ์ นิ่มนคร
(นายสมพงษ์ นิ่มนคร)

ผู้อำนวยการกองกฎหมายและระเบียบ
รักษาราชการแทนรองเลขาธิการ ก.พ.
ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองอู่รถยนต์และรถยนต์

โทร. 2819451

เบ็ดเตล็ด

ที่ นร 0711/437

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กม 10300

26 มิถุนายน 2530

เรื่อง หารือปัญหาการตีความ

เรียน ปลัดกระทรวงการคลัง

อ้างถึง หนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค 0202/22289 ลงวันที่ 15 พฤษภาคม 2530

สิ่งที่ส่งมาด้วย ภาพถ่ายหนังสือสำนักงาน ก.พ. ปกปิด ที่ นร 0711/ป 1100
ลงวันที่ 19 มิถุนายน 2530

ตามหนังสือที่อ้างถึงแจ้งว่า กระทรวงการคลังได้มีหนังสือ ปกปิด ที่ กค 0202/16395 ลงวันที่ 20 เมษายน 2530 ส่งสำเนาคำสั่งกรมสรรพสามิต ที่ 22/2530 ลงวันที่ 30 มกราคม 2530 เรื่องยกเลิกคำสั่งปลดข้าราชการผู้หนึ่ง ออกจากราชการโดยให้มีผลเพียงลดขั้นเงินเดือน 2 ขั้นตามคำสั่งเดิม และให้กลับเข้ารับราชการ ไปยัง ก.พ. และต่อมากรมสรรพสามิตได้ขอให้กระทรวงการคลังพิจารณาสั่งการจ่ายเงินเดือนของผู้นี้ ซึ่งมีให้ใช้สิทธิอุทธรณ์แต่ได้รับการพิจารณาพบหนวนการลงโทษให้มีผลในทางที่เป็นคุณเช่นเดียวกับกับนาย ก. ผู้อุทธรณ์ ในระหว่างที่ผู้ถูกปลดออกจากราชการ ซึ่งกระทรวงการคลังได้พิจารณาเห็นว่า การพิจารณาสั่งการจ่ายเงินเดือนในระหว่างถูกให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการให้กับข้าราชการผู้ถูกพักราชการหรือผู้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษตามมาตรา 105 วรรคสี่ ประกอบมาตรา 90 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 จะต้องพิจารณาไปตามพระราชบัญญัติการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. 2522 มาตรา 20 และ 21 ประกอบกับพระราชบัญญัติเงินเดือนของข้าราชการผู้ถูกสั่งพักราชการ พ.ศ. 2502 มาตรา 7 (2) แต่รายของผู้นี้ กรณียังไม่เข้าหลักเกณฑ์ดังกล่าวหรือมีระเบียบกำหนดไว้โดยตรง กระทรวงการคลังจึงหารือว่า การที่ผู้นี้ มีให้ใช้สิทธิอุทธรณ์แต่เมื่อได้รับการพิจารณาพบหนวนการลงโทษให้มีผลในทางที่เป็นคุณเพราะเป็นเหตุในลักษณะคดีตามนัยหนังสือสำนักงาน ก.พ.

ที่ นร 0611/ว 7 ลงวันที่ 21 สิงหาคม 2529 นั้นแล้ว จะให้ถือว่าผู้นี้เสมือนเป็นผู้ใช้สิทธิอุทธรณ์
ตามคำสั่งลงโทษด้วยหรือไม่ อย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า ตามหนังสือกระทรวงการคลัง ปกปิด ที่ กค 0202/16395
ลงวันที่ 20 เมษายน 2530 ส่งสำเนาคำสั่งกรมสรรพสามิต ที่ 22/2530 ลงวันที่ 30 มกราคม 2530
เรื่องยกเลิกคำสั่งปลดผู้นี้ออกจากราชการโดยให้มีผลเพียงลดชั้นเงินเดือน 2 ชั้นตามคำสั่งเดิม ไปยัง
ก.พ.นั้น ก.พ.ได้พิจารณาแล้วมีมติรับทราบและมีมติให้เรียนเป็นข้อสังเกตมาว่า การที่กรมสรรพสามิต
ให้มีคำสั่ง ที่ 22/2530 ลงวันที่ 30 มกราคม 2530 ยกเลิกคำสั่งปลดผู้นี้ออกจากราชการ และสั่งให้
กลับเข้ารับราชการ แล้วสั่งลงโทษลดชั้นเงินเดือนผู้นี้ 2 ชั้น ตามคำสั่งเดิมของกรมสรรพสามิตโดยอ้าง
อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 105 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518
ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2522 นั้น
ยังคงคลาดเคลื่อนไม่ถูกต้อง เพราะคำสั่งของกรมสรรพสามิตดังกล่าว เป็นการปฏิบัติตามคำสั่งของ
นายกรัฐมนตรีตามนัยมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518
ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 ที่ถูกต้องควร
ต้องอ้างอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 9 ดังกล่าว ดังปรากฏรายละเอียดตามภาพถ่ายหนังสือ
สำนักงาน ก.พ.ที่ส่งมาพร้อมนี้ ดังนั้นการพิจารณาสั่งจ่ายเงิน เดือนของผู้นี้ ในกรณีทหารหรือไปน้
ย่อมต้องเป็นไปตามระเบียบการจ่ายเงินเดือนให้แก่ข้าราชการซึ่งถูกสั่งให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก
จากราชการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและข้าราชการซึ่งถูกสั่งให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ
ต่อมาได้รับการพิจารณายกโทษ พ.ศ. 2523

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สมพงษ์ นิ่มนคร
(นายสมพงษ์ นิ่มนคร)

ผู้อำนวยการกองกฎหมายและระเบียบ
รักษาราชการแทนรองเลขาธิการ ก.พ.
ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0711/705

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กท 10300

21 สิงหาคม 2530

เรื่อง การตัดเงินเดือนข้าราชการกรณีถูกลงโทษทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมควบคุมโรคติดต่อ

อ้างถึง หนังสือกรมควบคุมโรคติดต่อ ที่ สธ 0403/2453 ลงวันที่ 17 กรกฎาคม 2530

ตามหนังสือที่อ้างถึงแจ้งว่า กรมควบคุมโรคติดต่อได้มีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนเจ้าหน้าที่ควบคุมโรค 3 กองมาลาเรียผู้หนึ่ง 10% เป็นเวลา 4 เดือน ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2528 เป็นต้นไป ต่อมาผู้นี้ได้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการ และได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 25 พฤศจิกายน 2528 การตัดเงินเดือนตามคำสั่งลงโทษจึงยังไม่ครบถ้วน กรมควบคุมโรคติดต่อเห็นว่าไม่มีกฎหมายหรือระเบียบใดของทางราชการที่กำหนดแนวทางปฏิบัติกรณีที่ถูกลงโทษตัดเงินเดือนให้ออกจากราชการไปก่อนที่การตัดเงินเดือนตามคำสั่งลงโทษทางวินัยยังดำเนินการไม่ครบถ้วน และกรณีจำนวนเงินเดือนที่จะหักไว้อย่างชัดเจน จึงหารือเรื่องนี้ รวม 2 ข้อ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนดังนี้

1. ข้อที่หารือว่า การลงโทษทางวินัยแก่ผู้นี้จะดำเนินการต่อไปได้หรือไม่ หรือจะสิ้นสุดหรือระงับหรือไม่ และระงับเมื่อใดนั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า ปัญหาเกี่ยวกับการลงโทษตัดเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญที่ได้ออกจากราชการไปแล้วนี้ ก.พ.เคยพิจารณามีความเห็นไว้ว่า การลงโทษตัดเงินเดือนนั้นไม่มีกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับใดบังคับว่าจะต้องตัดเงินเดือนให้ครบตามกำหนดเดือนในคำสั่งลงโทษ ดังนั้นการลงโทษตัดเงินเดือนผู้ที่ย่อมทำได้เพียงถึงวันที่ 24 พฤศจิกายน 2528 ก่อนที่ผู้จะหมดสภาพการเป็นข้าราชการเพราะลาออก

2. ข้อที่หาว่า การตัดเงินเดือนสำหรับเดือนพฤศจิกายน 2528 ซึ่งผู้จ่ายเงินเดือน ได้ดำเนินการไว้เพียง 266 บาท เพราะผู้มีสิทธิได้รับเงินเดือนเดือนพฤศจิกายน 2528 เพียง 24 วัน (2,660 บาท) เป็นการดำเนินการโดยชอบหรือไม่ หากไม่ถูกต้องจะฟ้องตัดเงินเดือน เป็นเงินจำนวนเท่าใด เพราะเหตุใด นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า กรมควบคุมโรคติดต่อได้ดำเนินการโดยชอบแล้ว แต่ โดยที่เรื่องนี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับการเงินซึ่งอยู่ในอำนาจหน้าที่ของกระทรวงการคลัง ดังนั้นเพื่อความ รอบคอบจึงควรที่กรมควบคุมโรคติดต่อจะไต่หาข้อไปยังกระทรวงการคลังโดยตรงอีกทางหนึ่งต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 86, 86ทวิ, 92

ที่ นร 0711/ป 1525

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

9 กันยายน 2530

เรื่อง ปัญหาการดำเนินการทางวินัย

เรียน เลขาธิการ ก.ค.

อ้างถึง หนังสือสำนักงาน ก.ค. ที่ ศธ 1505/25791 ลงวันที่ 16 มิถุนายน 2529

และ ที่ ศธ 1505/5816 ลงวันที่ 11 พฤศจิกายน 2529

สิ่งที่ส่งมาด้วย ภาพถ่ายเอกสารการดำเนินการทางวินัย จำนวน 27 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึงแจ้งว่า สำนักงาน ก.ค. มีปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย แก่ข้าราชการที่จะต้องอ้างอิงบทบัญญัติมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 จึงหารือไปยังสำนักงาน ก.พ. ว่า

1. บทบัญญัติมาตรา 92 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 ในส่วนที่บัญญัติว่า ".....ก็ให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชา แล้วแต่กรณี ซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งตั้งกล่าว ที่ได้รับรายงานตามวรรคหนึ่ง มีอำนาจดำเนินการตามมาตรา 86 หรือมาตรา 86ทวิ ....." นั้น เป็นบทบัญญัติให้อำนาจผู้บังคับบัญชาซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งลงโทษ ที่ระดับชั้น กล่าวคือ เป็นการให้อำนาจผู้บังคับบัญชาเหนือผู้สั่งลงโทษขึ้นไปเพียงระดับเดียวหรือทุกระดับ

2. บทบัญญัติมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน

พ.ศ. 2518 เติม กับบทบัญญัติมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 มีความหมายเหมือนกันหรือต่างกันหรือไม่ อย่างไร

พร้อมกันให้ส่งภาพถ่ายเอกสารการดำเนินการทางวินัยไปเพื่อประกอบการพิจารณาด้วยความแจ้งแล้ว ขึ้น

ก.พ. ได้พิจารณาข้อหาหรือตามปัญหาข้อ 1 แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ก่อนมีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 ได้บัญญัติเรื่องอำนาจในการดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ของผู้บังคับบัญชาไว้สัมพันธ์กับเรื่องผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ ซึ่งในเรื่องผู้มีอำนาจสั่งบรรจุนั้น มาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้บัญญัติให้ปลัดกระทรวงผู้บังคับบัญชาเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่งระดับ 10 และให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่งระดับ 11 ดังนั้น มาตรา 92 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกันจึงได้บัญญัติเกี่ยวกับเรื่องการรายงานไว้ว่า "เมื่อผู้บังคับบัญชาให้ส่งลงโทษสั่งให้ออกจากราชการ หรือดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดไปแล้ว ให้ส่งรายงานการลงโทษการสั่งให้ออกจากราชการ หรือการดำเนินการทางวินัยนั้นต่อผู้บังคับบัญชาของข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นตามลำดับจนถึงปลัดกระทรวง ในกรณีที่เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่งระดับ 10 ในกระทรวงหรือทบวง .....ให้รายงานจนถึงรัฐมนตรีเจ้าสังกัด" เมื่อพิจารณาบทบัญญัติดังกล่าวแล้วจะเห็นได้ว่า ถ้าอธิบดีผู้บังคับบัญชาเป็นผู้สั่งลงโทษหรือให้ความเห็นชอบกับระดับโทษที่ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นเป็นผู้สั่งลงโทษ กรณีจะต้องรายงานการลงโทษนั้นต่อปลัดกระทรวงผู้บังคับบัญชาเพียงระดับเดียว และถ้าปลัดกระทรวงผู้บังคับบัญชาเป็นผู้สั่งลงโทษอธิบดีก็จะต้องรายงานการลงโทษนั้นต่อรัฐมนตรีเจ้าสังกัดเพียงระดับเดียวเช่นกัน

ส่วนเรื่องการค้าเนกาการเปลี่ยนแปลงคำสั่งของผู้บังคับบัญชาชั้นต้นนั้น มาตรา 92
 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ก่อนมีการแก้ไขเพิ่มเติมโดย
 ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 บัญญัติว่า "ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชา
 ได้สั่งลงโทษ สั่งให้ออกจากราชการ ดำเนินการทางวินัย หรือลงทัณฑ์แก่ข้าราชการพลเรือนสามัญ
 ผู้ใดตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนหรือตามกฎหมายว่าด้วยวินัยโดยเฉพาะแล้ว
 แต่ผู้บังคับบัญชาของข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งตั้งกล่าวเห็นว่ากรณีเป็นการ
 กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็ให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชาแล้วแต่กรณี
 ซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งตั้งกล่าว ที่ได้รับรายงานตามวรรคหนึ่ง มีอำนาจดำเนินการตามมาตรา 86
 ...." ซึ่งหมายความว่า รัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชาที่จะมีอำนาจ
 ดำเนินการเปลี่ยนแปลงคำสั่งของผู้บังคับบัญชาชั้นต้นได้นั้น จะต้องเป็นผู้ที่ได้รับรายงานตามมาตรา 92
 วรรคหนึ่งด้วย และโดยที่ตามมาตรา 92 วรรคหนึ่งนั้น เมื่ออธิบดีได้สั่งลงโทษหรือให้ความเห็นชอบ
 กับระดับโทษที่ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นเป็นผู้สั่งลงโทษแล้วจะต้องรายงานการลงโทษนั้นต่อปลัดกระทรวง
 เพียงระดับเดียว และในกรณีที่ปลัดกระทรวงเป็นผู้สั่งลงโทษ อธิบดีก็จะต้องรายงานการลงโทษต่อ
 รัฐมนตรีเจ้าสังกัดเพียงระดับเดียวเช่นกันดังได้กล่าวมาแล้ว ทั้งนี้ บทบัญญัติมาตรา 93 วรรคสาม
 ก่อนมีการแก้ไข ในส่วนที่บัญญัติว่า ".....ก็ให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง หรืออธิบดี
 ผู้บังคับบัญชาแล้วแต่กรณี ซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งตั้งกล่าว ที่ได้รับรายงานตามวรรคหนึ่ง มีอำนาจ
 ดำเนินการตามมาตรา 86 ....." นั้น จึงเป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจรัฐมนตรีเจ้าสังกัด
 ปลัดกระทรวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชาซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งลงโทษขึ้นไปเพียงระดับเดียวเท่านั้น
 ที่มีอำนาจดำเนินการตามมาตรา 86 ได้ เช่น ในกรณีที่ผู้อำนวยการกองเป็นผู้สั่งลงโทษตัดเงินเดือน
 แต่อธิบดีเห็นว่ากรณีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง อธิบดีก็มีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการชั้น
 ทำการสอบสวนตามมาตรา 86 ได้ และในทำนองเดียวกัน ในกรณีที่อธิบดีหรือปลัดกระทรวงเป็นผู้
 สั่งลงโทษตัดเงินเดือน แต่ปลัดกระทรวงหรือรัฐมนตรีเจ้าสังกัด แล้วแต่กรณี เห็นว่ากรณีเป็นการ
 กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ปลัดกระทรวงหรือรัฐมนตรีเจ้าสังกัดแล้วแต่กรณี ก็มีอำนาจสั่งแต่งตั้ง

คณะกรรมการชั้นทำการสอบสวนตามมาตรา 86 ใต้ ในทางกลับกัน ในกรณีข้ออธิบดีซึ่งได้รับรายงาน
 ตามมาตรา 92 วรรคหนึ่ง เห็นชอบด้วยกับคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนที่ผู้อำนวยการกองเป็นผู้สั่งลงโทษ
 แต่ปลัดกระทรวงซึ่งได้รับรายงานตามมาตรา 92 วรรคหนึ่งช่วยเห็นว่ากรณีเป็นการกระทำผิดวินัย
 อย่างร้ายแรงนั้น ปลัดกระทรวงย่อมมีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการชั้นทำการสอบสวนได้อีก เพราะ
 อธิบดีได้ใช้ดุลพินิจของตนในส่วนที่กฎหมายให้อำนาจไว้ไปแล้ว กรณีเช่นนี้ปลัดกระทรวงจะต้องส่ง
 รายงานการลงโทษดังกล่าวไปยัง ก.พ. โดยอาจแจ้งข้อสังเกตของตนไปด้วยว่าระดับโทษเบาไป
 และหาก ก.พ. ซึ่งได้รับรายงานการลงโทษดังกล่าวข้างต้นเห็นว่ากรณีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่าง
 ร้ายแรง ก.พ. ก็มีอำนาจที่จะรายงานนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งการให้อธิบดีสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ
 ชั้นทำการสอบสวนผู้ถูกลงโทษตัดเงินเดือนต่อไปได้

ต่อมาเมื่อได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 92 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
 ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 โดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน
 2520 แล้ว บทบัญญัติดังกล่าวก็ยังคงบัญญัติให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชา
 แล้วแต่กรณี เป็นผู้มีอำนาจดำเนินการเปลี่ยนแปลงคำสั่งของผู้บังคับบัญชาชั้นต้นอยู่เช่นเดิม ดังนั้น
 ก.พ. จึงมีมติว่า บทบัญญัติมาตรา 92 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
 พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520
 ในส่วนที่บัญญัติว่า "..... ก็ให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชา แล้วแต่กรณี
 ซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งดังกล่าว ที่ได้รับรายงานตามวรรคหนึ่ง มีอำนาจดำเนินการตามมาตรา 86 หรือ
 มาตรา 86 ทวิ ....." นั้น เป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจรัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง หรืออธิบดี
 ผู้บังคับบัญชา ซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งลงโทษขึ้นไปเพียงระดับเดียวเท่านั้นที่มีอำนาจดำเนินการตาม
 มาตรา 86 หรือมาตรา 86 ทวิได้

ส่วนปัญหาข้อ 2 ที่หาหรือว่า บทบัญญัติมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 เติม กับบทบัญญัติมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 มีความหมายเหมือนกันหรือต่างกัน หรือไม่ อย่างไร นั้น ก.พ. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่ยังไม่มีกรณีเกิดขึ้นตามปัญหาที่หาหรือไป ก.พ. จึงมีมติมอบให้สำนักงาน ก.พ. พิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าวมายังสำนักงาน ก.ค.

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวข้างต้นแล้วเห็นว่า บทบัญญัติมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 เติม กับบทบัญญัติมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 มีความหมายแตกต่างกัน กล่าวคือ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ก่อนมีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 ได้บัญญัติเรื่องอำนาจในการดำเนินการตามพระราชบัญญัติของผู้บังคับบัญชาไว้สัมพันธ์กับเรื่องผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ ดังได้กล่าวไว้ในปัญหาข้อ 1 ดังนั้น มาตรา 92 วรรคหนึ่งจึงได้บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชารายงานงานการสั่งลงโทษ การสั่งให้ออกจากราชการ หรือการดำเนินการทางวินัย ความล่าช้าจนถึงปลัดกระทรวงด้วยเหตุผลว่า ปลัดกระทรวงเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 และในกรณีที่ เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งระดับ 10 ก็ให้รายงานจนถึงรัฐมนตรีเจ้าสังกัดด้วยเหตุผลว่า รัฐมนตรีเจ้าสังกัดเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือปลัดกระทรวงซึ่งเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและสั่งลงโทษ ข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่งระดับ 10 แต่หลังจากได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 44 โดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2530 แล้ว ปลัดกระทรวงซึ่งมิได้เป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุอีกต่อไปก็ยังคงมีอำนาจหน้าที่เหมือนเดิมตามนัยมาตรา 92 วรรคหนึ่ง ส่วนรัฐมนตรีเจ้าสังกัดซึ่งเปลี่ยนมาเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและสั่งลงโทษ

ข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่งระดับ 10 แทนปลัดกระทรวงแล้วนั้น มาตรา 92 วรรคหนึ่ง ก็ยังคงบัญญัติให้เป็นผู้รับรายงานการลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่งระดับ 10 อยู่เช่นเดิม จึงมีผลทำให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัด ซึ่งเดิมเป็นผู้พิจารณารายงานการลงโทษที่ปลัดกระทรวงสั่งลงโทษ ต้องเป็นผู้พิจารณารายงานการลงโทษที่ตนเองเป็นผู้สั่งลงโทษ

สำหรับเรื่องการเปลี่ยนแปลงคำสั่งของผู้บังคับบัญชาชั้นต้นนั้น มาตรา 92 วรรคสาม เดิมให้นับผู้ให้ปลัดกระทรวงมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา 86 ด้วยเหตุผลว่า ปลัดกระทรวงเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 เช่นเดียวกับเรื่องการรายงานตามมาตรา 92 วรรคหนึ่ง แต่หลังจากได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 44 โดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 แล้ว ปลัดกระทรวงซึ่งมิได้เป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุอีกต่อไปก็ยังคงมีอำนาจหน้าที่ เหมือนเดิมตามนัยมาตรา 92 วรรคสามที่แก้ไขใหม่

นอกจากนี้ ตามมาตรา 86 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 ให้นับผู้ให้เฉพาะนายกรัฐมนตรีตามมาตรา 86 วรรคสาม และผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 แล้วแต่กรณี มีอำนาจสั่งเรื่องที่ตนเห็นว่ากรณีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ อ.ก.พ. กระทรวงพิจารณาต่อไปได้ สำหรับปลัดกระทรวงซึ่งมิได้เป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 ที่แก้ไขใหม่นั้นก็ไม่ควรมีอำนาจสั่งเรื่องดังกล่าวไว้ให้ อ.ก.พ. กระทรวงพิจารณาตามมาตรา 86 ทวิ แต่ตามมาตรา 92 วรรคสามที่แก้ไขใหม่ซึ่งโยงไปใช้มาตรา 86 ทวิด้วย ให้นับผู้ให้ปลัดกระทรวงซึ่ง มิได้เป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 ที่แก้ไขใหม่ มีอำนาจสั่งเรื่องดังกล่าวข้างต้นไว้ให้ อ.ก.พ. กระทรวงพิจารณาได้

อนึ่ง สำนักงาน ก.พ. มีข้อสังเกตเพิ่มเติมว่า แม้มาตรา 92 วรรคสาม ที่แก้ไข ใหม่จะให้อำนาจปลัดกระทรวงนำเรื่องที่ตนเห็นว่ากรณีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง สมควร ลงโทษถึงให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ เสนอ อ.ก.พ. กระทรวงพิจารณาได้ก็ตาม

แต่ปลัดกระทรวงซึ่งมิได้เป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 ที่แก้ไขใหม่ ก็ไม่มีอำนาจสั่งการตามมติ อ.ก.พ. กระทรวงแต่ประการใด ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา 86 ทวิ ซึ่งบัญญัติว่า ".....(1) สำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 11 ลงมาในราชการบริหารส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ให้นายกรัฐมนตรีตามมาตรา 86 วรคสาม หรือผู้ซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 สั่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กระทรวงซึ่งข้าราชการผู้ถูกสอบสวนสังกัดอยู่พิจารณา และเมื่อ อ.ก.พ. กระทรวงมีมติเป็นประการใด ให้นายกรัฐมนตรีหรือผู้ซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุดังกล่าว แล้วแต่กรณี สั่งให้เป็นไปตามนั้น ....." อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้เป็นเพียงข้อสังเกตของสำนักงาน ก.พ. เท่านั้น ก.พ. ยังไม่เคยพิจารณาวินิจฉัยเป็นบรรทัดฐานไว้ หากมีกรณีเกิดขึ้นจริงเมื่อใดก็อาจส่งเรื่องไปขอให้ ก.พ. พิจารณาต่อไปได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และพร้อมกันนี้ส่งสำเนาภาพถ่ายเอกสารการ
ดำเนินการทางวินัย จำนวน 27 แผ่น คืนมาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

หมายเหตุ อำนาจของปลัดกระทรวงหลังจากการแก้ไขปรับปรุงมาตรา 44 โดยประกาศคณะรักษา

ความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 35 เรื่องปรับปรุงพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ

พลเรือน พ.ศ. 2518 ได้กำหนดให้ปลัดกระทรวงเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุข้าราชการระดับ 10

มาตรา 81

ที่ นร 0711/ป 1395

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

27 ตุลาคม 2530

เรื่อง การรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก

เรียน เลขาธิการ ก.ค.

อ้างถึง หนังสือสำนักงาน ก.ค.ปกปิด ที่ ศธ 1505/5986 ลงวันที่ 27 พฤศจิกายน 2529

และ ปกปิด ที่ ศธ 1505/1157 ลงวันที่ 24 มีนาคม 2530

สิ่งที่ส่งมาด้วย ส่วนวนการสอบสวนและเอกสารที่เกี่ยวข้อง จำนวน 256 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงาน ก.ค.แจ้งว่า ก.ค.มีปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการพิจารณารายงานการลงโทษข้าราชการในกรณีที่ข้าราชการถูกฟ้องเป็นจำเลยในคดีอาญา และถูกศาลพิพากษาโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก 5 เดือน แต่ยังไม่ได้รับโทษจำคุกตามคำพิพากษาของศาล เนื่องจากจำเลยหลบหนีไม่ไปฟังคำพิพากษาของศาล จนศาลต้องสั่งปรับนายประกันและอ่านคำพิพากษาลับหลังจำเลย จะเป็นกรณีการกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก ตามมาตรา 81 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 หรือเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2518) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ข้อ 1 (1) และผู้บังคับบัญชาจะปรับบทลงโทษตามมาตรา ในกฎหมายหรือกฎ ก.พ.ดังกล่าวให้หรือไม่ เพียงใด นั้น

ก.พ.พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ข้าราชการถูกฟ้องเป็นจำเลยในคดีอาญาจนศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกจำเลย 5 เดือน และในคำพิพากษาของศาลไม่มีการรอลงอาญาหรือเปลี่ยนแปลงโทษจำคุกเป็นอย่างอื่น โดยศาลได้อ่านคำพิพากษาลับหลังจำเลยนั้น คำพิพากษาดังกล่าวมีผลตามกฎหมายแล้ว จึงไม่จำเป็นที่ข้าราชการผู้นั้นจะต้องเข้าไปรับโทษจำคุกตามคำพิพากษาของศาล

จริง ๆ ในขณะนั้นทุกกรณีไป ทั้งนี้ เนื่องจากการที่จะให้ไปแก้ตัวจำเลยที่ศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้
ลงโทษจำคุกและให้หลบหนีไม่ไปฟังคำพิพากษาของศาลมารับโทษจำคุกจริง ๆ นั้น เป็นขั้นตอนของ
การบังคับคดีอีกส่วนหนึ่ง และในกรณีตามข้อหาหรือคดีนี้ได้แล้วข้าราชการผู้นั้นได้กระทำผิดวินัย
อย่างร้ายแรงตามมาตรา 81 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518
ฐานกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือเป็นกรณีความผิดที่
ปรากฏชัดแจ้ง ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2518) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ข้อ 1 (1) ซึ่งอยู่ในดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาที่จะปรับลงโทษ
ตามมาตราในกฎหมายหรือกฎ ก.พ. ฉบับดังกล่าวไว้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 81,97

ที่ นร 0711/883

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก ทท 10300

6 พฤศจิกายน 2530

เรื่อง หรือเรื่องการให้ข้าราชการกลับเข้ารับราชการ

เรียน เลขาธิการพระราชวัง

อ้างถึง หนังสือสำนักพระราชวัง ที่ พว 0001/3587 ลงวันที่ 20 สิงหาคม 2530

ตามหนังสือที่อ้างถึงแจ้งว่าข้าราชการพลเรือนในพระองค์ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่งานในพระองค์ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่งานในพระองค์ กองตุลาการที่ประทับผู้หนึ่ง มีกรณีต้องการว่ากระทำความผิดอาญาฐานลักทรัพย์ รวม 2 คดีคือ คดีแรก มีกรณีต้องการว่ากระทำความผิดอาญาฐานลักทรัพย์เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม 2529 สำนักพระราชวังได้มีคำสั่งพักราชการผู้นี้ตั้งแต่วันที่ 15 กรกฎาคม 2529 และได้ทราบผลคดีดังกล่าวถึงที่สุดเมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2530 โดยอัยการจังหวัดกาญจนบุรีมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา ต่อมาเมื่อวันที่ 3 สิงหาคม 2529 ผู้นี้มีกรณีต้องการว่ากระทำความผิดอาญาฐานลักทรัพย์คดีที่สอง สำนักพระราชวังได้มีคำสั่งพักราชการผู้นี้ตั้งแต่วันที่ 3 สิงหาคม 2529 คดีนี้ศาลพิพากษาจำคุก 6 เดือนปรับ 1,000 บาท โทษจำคุกให้รอกการลงโทษไว้ 2 ปี คดีถึงที่สุด สำนักพระราชวังเห็นว่าพฤติการณ์ของผู้นี้ดังกล่าวเป็นการประพฤติดนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ จึงสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้นี้ตามมาตรา 97 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 และในที่สุด อ.ก.พ. กระทรวงมีมติให้ออกจากราชการตามมาตรา 97 จึงหารือว่า การที่สำนักพระราชวังมิได้ออกคำสั่งให้ผู้นี้กลับเข้ารับราชการ เมื่อทราบผลคดีอาญาคดีแรกว่าอัยการจังหวัดกาญจนบุรีมีคำสั่งไม่ฟ้อง และจะดำเนินการออกคำสั่งให้ผู้นี้ออกจากราชการตามมติ อ.ก.พ. กระทรวง สำนักพระราชวัง ฐานประพฤติดนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตั้งแต่วันที่ 3 สิงหาคม 2529 ซึ่งเป็นวันที่ถูกสั่งพักราชการกรณีต้องการลักทรัพย์คดีที่สองนั้น จะเป็นการถูกต้องหรือไม่ เพียงใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. ได้พิจารณาเรื่องนี้โดยฟังผู้แทนสำนักพระราชวังชี้แจงแล้วเห็นว่า กรณีที่ผู้
ถูกศาลพิพากษาว่ามีความผิดฐานลักทรัพย์นั้น เป็นการกระทำผิดวินัยตามมาตรา 81 แห่งพระราช
บัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 มิใช่เป็นการประพฤตินอไม่เหมาะสมกับตำแหน่ง
หน้าที่ราชการตามมาตรา 97 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518
แต่อย่างใด และกรณีมีมูลเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงด้วย จึงลงมติให้แนะนำชี้แจงสำนัก
พระราชวังให้ดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 86 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน
พ.ศ. 2520 ต่อไป และเมื่อดำเนินการทางวินัยจนเสร็จสิ้นแล้ว หากจะต้องลงโทษทางวินัยถึง
ออกจากราชการก็ให้ส่งลงโทษให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ 3 สิงหาคม 2529 เป็นต้นไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 81, ระเบียบว่าด้วย

วันออกจากราชการ

ที่ นร 0711/ป 1819

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก ทพ 10300

6 พฤศจิกายน 2530

เรื่อง หารือเกี่ยวกับการสั่งลงโทษลูกจ้างประจำ

เรียน อธิบดีกรมควบคุมโรคติดต่อ

ข้างถึง หนังสือกรมควบคุมโรคติดต่อ ที่ สธ 0403/2822 ลงวันที่ 17 สิงหาคม 2530

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่าลูกจ้างประจำ ตำแหน่งพนักงานขับรถยนต์ กองโรคเรื้อน
 ผู้หนึ่ง ได้ทำร้ายร่างกายผู้อื่น ศาลอุทธรณ์พิจารณาให้จำคุก 2 เดือน คดีถึงที่สุด ผู้นี้ถูกจำคุกที่เรือนจำ
 กลางสมุทรปราการตั้งแต่วันที่ 29 พฤศจิกายน 2528 ถึงวันที่ 24 มกราคม 2529 เมื่อผู้นี้พ้นโทษจำคุก
 แล้ว ได้มาปฏิบัติหน้าที่ตั้งแต่วันที่ 27 มกราคม 2529 กรมควบคุมโรคติดต่อเห็นว่าผู้นี้กระทำการอันได้
 ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา 81 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
 พลเรือน พ.ศ. 2518 และเป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามกฎหมาย ก.พ.ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2518)
 โดยอนุโลม กรมควบคุมโรคติดต่อจึงได้มีคำสั่งลงโทษให้ผู้นี้ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 27 กุมภาพันธ์
 2529 ซึ่งเป็นวันออกคำสั่งเนื่องจากกรมควบคุมโรคติดต่อได้ทราบเมื่อผู้นี้พ้นโทษจำคุกและได้กลับมา
 ปฏิบัติหน้าที่แล้ว จึงหารือว่าตามที่กรมควบคุมโรคติดต่อมีคำสั่งลงโทษให้ผู้นี้ออกจากราชการตั้งแต่
 วันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2529 ซึ่งเป็นวันออกคำสั่งนั้น เป็นการสั่งลงโทษที่ถูกต้องตามระเบียบ ก.พ.
 ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2518 โดยอนุโลม และเป็นคำสั่ง
 ลงโทษที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ประการใด ความแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ.พิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องการส่งลงโทษให้ลูกจ้างประจำออกจากราชการนั้น ได้มีระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. 2525 ข้อ 28 กำหนดให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนไทยอนุโลม ดังนั้น การส่งลงโทษให้ลูกจ้างประจำออกจากราชการจึงต้องเป็นเช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือนสามัญ สำหรับวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญนั้น ตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2518 ข้อ 4 (3) กำหนดว่า การส่งลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ ห้ามมิให้สั่งให้ออก ปลดออกหรือไล่ออกย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่ง เว้นแต่การส่งลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ ในกรณีกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก โดยปกติให้สั่งตั้งแต่วันที่ต้องรับโทษอาญานั้น สำหรับกรณีของลูกจ้างประจำตามที่หาหรือนี้ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ให้พ้นโทษจำคุกและมาปฏิบัติหน้าที่ก่อนวันที่กรมควบคุมโรคติดต่อมีคำสั่งลงโทษให้ผู้นั้นออกจากราชการ เรื่องนี้จึงไม่ใช่กรณีปกติที่ส่งลงโทษให้ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ต้องรับโทษอาญาตามระเบียบ ก.พ.ดังกล่าว ทั้งนี้ตามที่กรมควบคุมโรคติดต่อได้มีคำสั่งลงโทษให้ผู้นั้นออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2529 ซึ่งเป็นวันที่มีคำสั่ง จึงเป็นการถูกต้องและชอบด้วยข้อ 4 ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2518 โดยอนุโลมแล้ว และ ก.พ.มีมติให้เรียนเป็นข้อสังเกตมาด้วยว่าให้กำชับผู้บังคับบัญชาให้เอาใจใส่ดูแลการปฏิบัติหน้าที่ราชการของผู้ให้บังคับบัญชาโดยใกล้ชิดด้วยเพราะหากเจ้าหน้าที่ให้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความรวดเร็วแล้ว ก็คงจะไม่มีปัญหาเช่นนี้เกิดขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

โทร. 2818677

มาตรา 75, 86 ทวิ, 87, 89

ที่ นร 0711/ล 567

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กท 10300

8 ธันวาคม 2530

เรื่อง ทหารเรือการลงโทษข้าราชการ

เรียน อธิบดีกรมสรรพากร

อ้างถึง หนังสือกรมสรรพากร ลับ ที่ กค 0804/4753 ลงวันที่ 2 เมษายน 2530

สิ่งที่ส่งมาด้วย ส่วนวนการสืบสวนข้อเท็จจริงจำนวน 54 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมสรรพากรแจ้งข้อเท็จจริงว่าเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2528 สมุหบัญชีอำเภอพยุหะคีรี จังหวัดนครสวรรค์ ได้รายงานพฤติการณ์ของเจ้าหน้าที่สรรพากร 2 สำนักงานสรรพากรอำเภอพยุหะคีรีผู้หนึ่ง ต่อมานายอำเภอพยุหะคีรีว่ามีพฤติการณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการ หุจริตต่อหน้าที่ราชการและประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อำเภอพยุหะคีรีได้รายงานเรื่องดังกล่าวให้จังหวัดนครสวรรค์ทราบเมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2528 และส่งตัวผู้นี้ไปช่วยราชการที่สำนักงานสรรพากรจังหวัดนครสวรรค์ตามคำสั่งจังหวัดตั้งแต่วันที่ 13 พฤศจิกายน 2528 ต่อมาในวันที่ 11 ธันวาคม 2528 ผู้นี้ได้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการต่อนายอำเภอพยุหะคีรี โดยขอลาออกตั้งแต่วันที่ 11 ธันวาคม 2528 แล้วไม่มาปฏิบัติราชการอีกเลย เพียงแต่ในวันที่ 18 ธันวาคม 2528 จังหวัดนครสวรรค์ได้รับใบลาป่วยหรือมใบรับรองแพทย์ของผู้นี้ ขอลาป่วยถึงวันที่ 24 ธันวาคม 2528 เรื่องนี้ในที่สุดผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์โดยมติ อ.ก.พ. จังหวัด ได้สั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า 15 วันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ตามคำสั่งจังหวัดนครสวรรค์ ที่ 984/2529 ลงวันที่ 28 พฤษภาคม 2529 และให้คำสั่งลงโทษมีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่ 24 ธันวาคม 2528 เป็นต้นไป

กรมสรรพากรขอหารือปัญหาดังต่อไปนี้คือ

๑. ผู้ยื่นใบลาออกจากราชการในวันที่ 11 ธันวาคม 2528 และหยุดราชการในวันที่ขอลาออกโดยไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ว่าด้วยการลาออกจากราชการซึ่งออกตามความในมาตรา 95 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 โดยไม่ยื่นใบลาล่วงหน้าก่อนวันที่จะขอลาออกจากราชการไม่น้อยกว่า 30 วัน และหยุดราชการไปโดยไม่รอรับคำสั่งอนุญาตลาออก นอกจากจะเป็นการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามมาตรา 95 แล้ว ยังอาจเป็นการผิดวินัยตามมาตรา 75 ด้วย เว้นแต่ผลการดำเนินการทางวินัยจะปรากฏว่าข้าราชการผู้นั้นไม่มีเจตนาละทิ้งหน้าที่ราชการ พฤติการณ์ดังกล่าวจะเป็นการกระทำความผิดฐานละทิ้งหน้าที่ราชการตามมาตรา 75 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 และเป็นความผิดชัดแจ้งซึ่งจะไล่่ออกโดยไม่ต้องตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 7 พ.ศ. 2518 ได้หรือไม่ และการที่จังหวัดนครสวรรค์ได้มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้นี้ออกจากราชการตามมติ อ.ก.พ.จังหวัดเป็นการชอบหรือไม่

๒. คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงรายงานผู้ว่าราชการจังหวัดเมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2529 ว่า ผู้นี้ทุจริตต่อหน้าที่ราชการเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง หลังจากที่ผู้นี้ลาออกจากราชการแล้ว และไม่สามารถตามหาพบตัวได้ ผู้ว่าราชการจังหวัดจะอาศัยอำนาจตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้นี้ ได้หรือไม่

ก.พ.พิจารณาแล้วมีความเห็นว่า การที่ผู้ยื่นใบลาออกจากราชการเมื่อวันที่ 11 ธันวาคม 2528 และขอลาป่วยตั้งแต่วันที่ 11 ธันวาคม 2528 ถึงวันที่ 24 ธันวาคม 2528 แล้วไม่มาปฏิบัติราชการอีกเลยนั้น เป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน และเมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาได้ทำการสืบสวนแล้วเห็นว่า การละทิ้งหน้าที่ราชการดังกล่าวไม่มีเหตุผลอันสมควร กรณีจึงเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ตามมาตรา 75 วรรคสอง

แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 และเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2518) ซึ่งผู้บังคับบัญชามีอำนาจที่จะดำเนินการตามมาตรา 86 ทั่วไปโดยไม่ต้องทำการสอบสวนทางวินัยอีก ตามนัยมาตรา 87 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 ฉะนั้นการที่ผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ได้สั่งลงโทษไล่ออกจากราชการในกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการตามมติ อ.ก.พ.จังหวัด จึงเป็นการสั่งลงโทษที่ชอบด้วยกฎหมาย

สำหรับปัญหาที่ว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์จะอาศัยอำนาจตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ตั้งคณะกรรมการทำการสอบสวนผู้ใดในเรื่องทุจริตต่อหน้าที่ราชการได้หรือไม่ เห็นว่า กรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการนั้นสมมุติชื่ออำเภอ พยุหะคีรีให้รายงานให้นายอำเภอซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นต้นทราบแล้วตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2528 ซึ่งเป็นวันก่อนที่ผู้ใดจะถูกสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ ดังนั้น กรณีจึงอยู่ในข่ายของมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 และผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์จึงมีอำนาจที่จะตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ใดในเรื่องทุจริตต่อหน้าที่ราชการได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ได้ส่งสำนวนการสืบสวนข้อเท็จจริงคืนมาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0711/ป 20

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก ทพ 10300

5 มกราคม 2531

เรื่อง ทหารหรือแนวทางปฏิบัติในการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรง

เรียน หัวหน้าสำนักงานจังหวัดชัยภูมิ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานจังหวัดชัยภูมิ คำนที่สฎค ปกปิด ที่ ชย 0015.1/1596

ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2530

ตามหนังสือสำนักงานจังหวัดชัยภูมิที่อ้างถึงแจ้งว่า นาย ก. ลูกจ้างประจำ สำนักงานสรรพากรจังหวัดชัยภูมิ ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ว่าราชการจังหวัดชัยภูมิซึ่งได้รับมอบอำนาจจากอธิบดีกรมสรรพากรเป็นผู้มีอำนาจตามข้อ 10 แห่งระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. 2525 สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ถ้าผู้มีอำนาจตามข้อ 10 ได้พิจารณาผลการสอบสวนแล้วเห็นว่านาย ก. กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษถึงให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก จึงหารือว่ากรณีเช่นนี้ผู้ว่าราชการจังหวัดชัยภูมิซึ่งเป็นผู้มีอำนาจตามข้อ 10 จะสามารถสั่งการลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการได้เลยโดยไม่ต้องนำเสนอส.อ.ก.พ.จังหวัดพิจารณาตามนัยมาตรา 86 ทวิ (2) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 อีกจะเป็นการถูกต้องหรือไม่ หรือจะต้องให้ผู้ว่าราชการจังหวัดชัยภูมินำเรื่องเสนอส.อ.ก.พ.จังหวัดพิจารณาตามนัยมาตรา 86 ทวิ (2) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ก่อนและเมื่อ ส.อ.ก.พ.จังหวัดมีมติเป็นประการใด ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดชัยภูมิสั่งให้เป็นไปตามนั้น ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

๒๕๖๓

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อ 22 แห่งระเบียบกระทรวงการคลัง
 ว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. 2525 กำหนดว่า "เมื่อผู้มีอำนาจตามข้อ 10
 ได้พิจารณาผลการสอบสวนแล้ว ถ้าเห็นว่าลูกจ้างประจำผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง สมควร
 ลงโทษถึงให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก ก็ให้สั่งการตามที่เห็นสมควร" ดังนั้น ผู้ว่าราชการจังหวัด
 ชัยภูมิซึ่งเป็นผู้มีอำนาจตามข้อ 10 จึงมีอำนาจที่จะลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก แล้วแต่กรณี
 ได้โดยมิต้องนำเสนอ อ.ก.พ.จังหวัดพิจารณา

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สมพงษ์ ตรีวิมล

(นายสมพงษ์ ตรีวิมล)

ผู้อำนวยการกองวินัย

แทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0711/ล 33

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กท 10300

22 มกราคม 2531

เรื่อง การพิจารณาโทษพนักงานเทศบาลถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย

เรียน เลขาธิการ ก.พ.

อ้างถึง หนังสือสำนักงาน ก.พ. ลับ ที่ มท 0413/6343 ลงวันที่ 16 ธันวาคม 2529

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงาน ก.พ. แจ้งว่า อ.ก.ท.วิสามัญพิจารณาวินัยฯ ซึ่งได้รับมอบอำนาจจากคณะกรรมการพนักงานเทศบาล (ก.ท.) ใต้พิจารณาวินัยพนักงานเทศบาลสามัญ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้ 3 เทศบาลเมืองฉะเชิงเทราผู้หนึ่ง กรณีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี 3 ส่วนกิ่งอำเภอแปลงยาว องค์การบริหารส่วนจังหวัดฉะเชิงเทรา ได้จ่ายเงินของส่วนกิ่งอำเภอแปลงยาว ขาดบัญชีจำนวน 21,317 บาท อ.ก.ท.วิสามัญพิจารณาวินัยฯ เห็นว่าผู้กระทำความผิดเมื่อครั้งที่ยังเป็นข้าราชการส่วนจังหวัดและองค์การบริหารส่วนจังหวัดฉะเชิงเทรา ซึ่งผู้บังคับบัญชานั้นยังไม่ได้พิจารณาโทษ ต่อมาผู้ต้องหาได้โอนมาเป็นพนักงานเทศบาล จึงหารือไปยัง ก.พ.ว่า

1. กรณีที่พนักงานเทศบาลหรือข้าราชการที่ไม่ใช่ข้าราชการพลเรือนกระทำความผิด และต่อมาผู้ต้องหาได้โอนไปเป็นข้าราชการพลเรือนโดยที่สังกัดเดิมยังไม่ได้สอบสวนพิจารณาโทษ สังกัดใหม่จะมีอำนาจพิจารณาโทษได้หรือไม่
2. กรณีที่ข้าราชการพลเรือนหรือข้าราชการท้องถิ่นอื่นกระทำความผิดวินัยและสังกัดเดิมยังไม่ได้พิจารณาโทษ ต่อมาผู้ต้องหาได้โอนมาเป็นพนักงานเทศบาล สังกัดใหม่จะมีอำนาจพิจารณาโทษได้หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้นำเรื่องนี้เสนอ ก.พ.พิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่มาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "การโอนพนักงานเทศบาลที่ไม่ใช่พนักงานเทศบาลวิสามัญ หรือการโอนข้าราชการที่ไม่ใช่ข้าราชการพลเรือนตามพระราชบัญญัตินี้ และไม่ใช้ข้าราชการการเมือง ข้าราชการวิสามัญหรือข้าราชการซึ่งอยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ มาบรรจุเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ อาจกระทำได้อาเจ้าตัวสมัครใจ ....." และวรรคสอง บัญญัติว่า "เพื่อประโยชน์ในการย้ายเวลาราชการ ให้ถือเวลาทำงานหรือเวลาราชการของผู้ที่โอนมาตามวรรคหนึ่งในขณะที่เป็นพนักงานเทศบาลหรือข้าราชการนั้น เป็นเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย" ดังนั้น เจ้าสังกัดใหม่จึงมีอำนาจพิจารณาลงโทษพนักงานเทศบาลหรือข้าราชการที่ไม่ใช่ข้าราชการพลเรือนตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งกระทำผิดวินัยและต่อมาผู้ยื่นได้โอนไปเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญก่อนที่เจ้าสังกัดเดิมจะสั่งสอบสวนพิจารณาโทษให้ แต่ทั้งนี้ต้องอยู่ในเงื่อนไขว่า

1. ผู้ยื่นต้องรับราชการติดต่อกันโดยไม่ขาดตอน
2. ต้องมีกฎหมายหรือระเบียบของส่วนราชการผู้ยื่นกำหนดให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนไปใช้บังคับ
3. ต้องเป็นความผิดที่จะลงโทษได้ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน

ส่วนข้อหาหรือว่า ข้าราชการพลเรือนหรือข้าราชการห้องอื่นกระทำความผิดวินัยและสังกัดเดิม ยังไม่ได้พิจารณาโทษ ต่อมาผู้ยื่นได้โอนไปเป็นพนักงานเทศบาล สังกัดใหม่จึงมีอำนาจพิจารณาลงโทษให้หรือไม่นั้น สำนักงาน ก.พ. ประสงค์จะขอทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการพิจารณาวินัยผู้ยื่นโดยละเอียดเพื่อประกอบการพิจารณา

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและโปรดแจ้งข้อเท็จจริง พร้อมทั้งส่งเอกสารหลักฐาน
(ถ้ามี) ไปเพื่อประกอบการพิจารณาด้วย จะขอบคุณมาก

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สมพงษ์ ศรีวิมล
(นายสมพงษ์ ศรีวิมล)

ผู้อำนวยการกองวินัย

รักษาราชการแทนรองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 53, 85

ที่ นร 0711/ป 93

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

22 มกราคม 2531

เรื่อง หารือปัญหาข้อกฎหมายการพิจารณาสั่งลงโทษ

เรียน ปลัดกระทรวงสาธารณสุข

อ้างถึง หนังสือกระทรวงสาธารณสุข ที่ สธ 0209/405/506 ลงวันที่ 9 กรกฎาคม 2530

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงสาธารณสุขแจ้งว่า นาย ก. ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งทันตแพทย์ 5 โรงเรียนทันตภิบาล วิทยาลัยการสาธารณสุขภาคกลาง จังหวัดชลบุรี กองฝึกอบรม เมื่อครั้งเป็นพนักงานเทศบาล ดำรงตำแหน่งทันตแพทย์ 5 ศูนย์บริการสาธารณสุขเทศบาลเมืองชลบุรี ได้กระทำผิดวินัยฐานไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการตามมาตรา 68 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 กรณีไม่ควบคุมดูแลตรวจสอบการปฏิบัติงานของพนักงานผู้บังคับบัญชาผู้หนึ่ง เป็นเหตุให้พนักงานคนดังกล่าวทุจริตเงินของศูนย์บริการสาธารณสุขเทศบาลเมืองชลบุรี ไปเป็นจำนวน 92,001.89 บาท และก่อนที่ผู้บังคับบัญชาสังกัดเดิมจะพิจารณาสั่งลงโทษทางวินัย นาย ก. ได้ขอโอนมารับราชการในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ปลัดกระทรวงสาธารณสุขได้พิจารณาพฤติการณ์ของ นาย ก. เมื่อครั้งเป็นพนักงานเทศบาลแล้วเห็นว่า ได้กระทำผิดวินัยในกรณีดังกล่าวจริง จึงหารือไปยัง ก.พ. ว่าปลัดกระทรวงสาธารณสุขจะนำกรณีนี้ นาย ก. กระทำผิดวินัยเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งเป็นพนักงานเทศบาลมาพิจารณาสั่งลงโทษให้หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่ตามข้อเท็จจริงของเรื่องนี้เป็นการโอน นาย ก. ซึ่งเป็นพนักงานเทศบาล มาเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ สังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ข้าราชการรายนี้จึงมีฐานะเป็นข้าราชการติดต่อกันมาไม่ขาดตอน ปลัดกระทรวงสาธารณสุขจึงอาจใช้

อำนาจตามมาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ที่บัญญัติให้โอนพนักงานเทศบาลมาเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญได้ และให้ถือเวลาทำงานของผู้ที่โอนมาเป็นเวลาราชการเมื่อมาเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญได้ด้วย ประกอบกับมาตรา 5 แห่งพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล พ.ศ. 2519 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521 ที่กำหนดให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนมาใช้บังคับแก่พนักงานเทศบาลโดยอนุโลม มาประกอบการพิจารณา เพื่อดำเนินการสอบสวนและสั่งลงโทษ นาย ก. ได้ ทั้งนี้ ความผิดนั้นต้องเป็นความผิดที่จะลงโทษได้ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนด้วย

จึงเวียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช
(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 104

ที่ นร 0712/ป 284

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก ทท 10300

18 กุมภาพันธ์ 2531

เรื่อง ทหารเรือขอขอกฎหมายเกี่ยวกับการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ

เรียน เลขาธิการ ก.ค.

อ้างถึง หนังสือสำนักงาน ก.ค. ปกปิด ที่ สธ 1505/3655 ลงวันที่ 6 พฤศจิกายน 2530

ตามหนังสือที่อ้างถึง ทหารเรือโดยมีชื่อเท็จจริงว่า ก.ค. ได้พิจารณาเรื่อง สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติรายงานการลงโทษตัดเงินเดือนข้าราชการผู้หนึ่ง 10% เป็นเวลา 4 เดือน และมีมติให้รายงานนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งการเพิ่มโทษเป็นลดชั้นเงินเดือน 1 ชั้น รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นายมีชัย ฤชุพันธุ์) สั่งและปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี พิจารณาแล้วมีคำสั่งให้ดำเนินการตามมติ ก.ค. เลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจึงสั่งเพิ่มโทษผู้นี้ เป็นลดชั้นเงินเดือน 1 ชั้น ตามคำสั่งนายกรัฐมนตรี และผู้นี้ได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อ ก.ค. สำนักงาน ก.ค. จึงหารือว่าผู้นี้มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อ ก.ค. หรือไม่ หรือต้องอุทธรณ์ต่อใคร และขอทราบแนววินิจฉัยของ ก.พ. หรือสำนักงาน ก.พ. ในกรณีทำนองเดียวกันด้วย นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้ว เห็นว่ามาตรา 104 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 บัญญัติว่าการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดชั้นเงินเดือน ให้อุทธรณ์ต่อผู้บังคับบัญชา การอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ. และกฎ ก.พ. ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2518) ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ ข้อ 3 ได้กำหนดไว้ว่า ผู้บังคับบัญชาาระดับใดเป็นผู้สั่งลงโทษให้อุทธรณ์ต่อผู้บังคับบัญชาระดับใด

โดยมิได้กำหนดกรณีให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษตามคำสั่งของนายกรัฐมนตรีนั่งสั่งการตามมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 แต่อย่างใด ดังนั้น กรณีตามที่หาเรื่องนี้
 เลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติได้สั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้นี้ ตามคำสั่งนายกรัฐมนตรีนั่งสั่งการตามมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู พ.ศ. 2523 มิให้สั่งลงโทษโดยอาศัยอำนาจของตนเอง จึงไม่อยู่ในกรณีที่ผู้นี้จะอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองอุทธรณ์และร้องทุกข์

โทร. 2819451

ล้างมลทิน

ที่ นร 0711/ป 286

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

19 กุมภาพันธ์ 2531

เรื่อง ทารือปัญหาข้อกฎหมาย

เรียน อธิบดีกรมธนารักษ์

อ้างถึง หนังสือกรมธนารักษ์ ที่ กค 0401/11942 ลงวันที่ 18 ธันวาคม 2530

และ ปกปิด ที่ กค 0401/090 ลงวันที่ 7 มกราคม 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมธนารักษ์ได้ทารือเกี่ยวกับพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาส
ที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530
ไปยัง ก.พ. ว่า

1. กรมธนารักษ์ได้สั่งลงโทษตัดเงินเดือนข้าราชการหรือลูกจ้างก่อนหรือในวันที่
พระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา
60 พรรษา พ.ศ. 2530 นี้ใช้บังคับ และได้มีการลงโทษตัดเงินเดือนไปแล้วบางส่วน แต่ยังไม่ครบถ้วนตาม
คำสั่งลงโทษ กรมธนารักษ์จะตัดเงินเดือนข้าราชการหรือลูกจ้างผู้ถูกลงโทษทางวินัยดังกล่าวในส่วนที่ยังเหลือ
อยู่อีกได้หรือไม่

2. กรมธนารักษ์ได้สั่งลงโทษตัดเงินเดือนหรือลดขั้นเงินเดือนข้าราชการหรือลูกจ้าง
ก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช
ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 นี้ใช้บังคับ โดยให้ตัดเงินเดือนหรือลดขั้นเงินเดือนตั้งแต่
เดือนธันวาคม 2530 เป็นต้นไป ซึ่งจะต้องตัดเงินเดือนหรือลดขั้นเงินเดือนในวันสิ้นเดือนธันวาคม 2530
ดังนี้ จะตัดเงินเดือนหรือลดขั้นเงินเดือนข้าราชการหรือลูกจ้างผู้ถูกลงโทษทางวินัยดังกล่าวในเดือนธันวาคม
2530 ได้หรือไม่ พร้อมทั้งแจ้งข้อเท็จจริงเพิ่มเติม และส่งสำเนาคำสั่งลงโทษข้าราชการไปประกอบการ
พิจารณา ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. ได้พิจารณาปัญหาข้อ 1 แล้ว เห็นว่า โดยที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่ กรรมการร่างกฎหมาย) ได้เคยวินิจฉัยเรื่องการลงโทษตัดเงินเดือนในทำนองเดียวกันนี้ตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในโอกาสสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี พ.ศ. 2526 ว่า เมื่อพระราชบัญญัติล้างมลทินในโอกาสสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี พ.ศ. 2526 มีผลใช้บังคับในวันที่ 12 มีนาคม 2526 แล้ว ย่อมทำให้ผู้ถูกลงโทษทางวินัยในกรณีซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ได้รับล้างมลทินตามนัยมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว และถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ทางวินัยตั้งแต่วันที่ 12 มีนาคม 2526 เป็นต้นไป แม้ว่าการตัดเงินเดือนตั้งแต่วันที่ 12 มีนาคม 2526 เป็นต้นไป จะกระทำมิได้ก็ตาม แต่สำหรับในระหว่างวันที่ 1 - 11 มีนาคม 2526 นั้น ยังต้องคำนวณตัดเงินเดือนตามเกณฑ์ค่าสิ่งลงโทษระบุไว้ด้วย สำหรับกรณีตามข้อหารือของกรมธนารักษ์นั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่า กรมธนารักษ์ได้มีคำสั่งลงวันที่ 3 พฤศจิกายน 2530 สั่งลงโทษตัดเงินเดือนข้าราชการผู้หนึ่ง 10% เป็นเวลา 2 เดือน ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2530 เป็นต้นไป และตัดเงินเดือนข้าราชการอีกผู้หนึ่ง 10% เป็นเวลา 3 เดือน ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2530 เป็นต้นไป ดังนั้น กรมธนารักษ์จึงมีอำนาจตัดเงินเดือนบุคคลทั้งสองได้ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2530 ถึงวันที่ 4 ธันวาคม 2530 เท่านั้น เพราะพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 มีผลใช้บังคับในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2530 แล้ว

ส่วนปัญหาข้อ 2 ก.พ. เห็นว่า เป็นเรื่องเกี่ยวกับการล้างมลทินเช่นเดียวกับปัญหาข้อ 1 ซึ่งการพิจารณาตีความพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการกฤษฎีกา กรมธนารักษ์จึงควรจะได้หารือปัญหาข้อ 2 นี้ไปยังคณะกรรมการกฤษฎีกาโดยตรงต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช
(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)
รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ล้างมลทิน

ที่ นร 0711/349

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก ทท 10300

1 มีนาคม 2531

เรื่อง ทหารเรือแนวทางปฏิบัติตามพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. 2530

เรียน ผู้อำนวยการองค์การสวนยาง

อ้างถึง หนังสือองค์การสวนยาง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ คำนวณ ที่ กษ 1602/71

ลงวันที่ 25 มกราคม 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึง องค์การสวนยาง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ได้หารือ
แนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา
ภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 ไปยัง ก.พ. 2 ข้อ นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาแล้วมีความเห็นดังนี้

1. ข้อหารือที่ว่ากรณีพนักงานหรือลูกจ้างขององค์การสวนยาง ซึ่งถูกลงโทษทาง
วินัย ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน หรือค่าจ้าง แล้วแต่กรณี ก่อนหรือในวันที่ 5 ธันวาคม
2530 จะมีสิทธิได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนหรือค่าจ้างในปีการบัญชี 2531 หรือไม่
เพียงใด

สำนักงาน ก.พ. เห็นว่า โดยที่มาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินใน
วโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา
พ.ศ. 2530 ให้นับผู้ใดว่า "ผู้ถูกลงโทษทางวินัย" หมายความว่า "ข้าราชการหรือลูกจ้างของ
กระทรวง ทบวง กรม ..... และผู้ปฏิบัติงานในรัฐวิสาหกิจ ซึ่งถูกลงโทษหรือลดขั้นเพราะ
กระทำผิดวินัยตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือคำสั่งของกระทรวง ทบวง กรม

หน่วยงานหรือรัฐวิสาหกิจดังกล่าว" และโดยที่องค์การสวนยางเป็นรัฐวิสาหกิจ สังกัดกระทรวง เกษตรและสหกรณ์ พนักงานและลูกจ้างขององค์การสวนยางจึงเป็นผู้ปฏิบัติงานในรัฐวิสาหกิจ ตามนัยบทบัญญัติข้างต้น ดังนั้น พนักงานและลูกจ้างขององค์การสวนยางซึ่งได้กระทำผิดวินัยและ ถูกลงโทษตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน หรือค่าจ้าง แล้วแต่กรณี ก่อนหรือในวันที่ 5 ธันวาคม 2530 จึงเป็นผู้ถูกลงโทษทางวินัยตามมาตรา 3 และอยู่ในข่ายที่ได้รับการล้างมลทิน ตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติข้างต้น ประกอบกับพระราชบัญญัติฉบับนี้มีเจตนารมณ์ที่จะให้ ผู้ที่ได้รับการล้างมลทินมีสิทธิสมบูรณ์เช่นเดียวกับบุคคลทั้งหลายซึ่งไม่เคยถูกลงโทษทางวินัย ผู้บังคับบัญชาจึงอาจพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนหรือค่าจ้างแก่พนักงานหรือลูกจ้างดังกล่าวได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการเลื่อนขั้นเงินเดือนและค่าจ้างเหมือนกับผู้นั้นมิได้ถูกลงโทษทางวินัย

2. ข้อหาหรือที่ว่ากรณีพนักงานและลูกจ้างขององค์การสวนยาง ซึ่งถูกลงโทษทางวินัย ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน หรือค่าจ้าง แล้วแต่กรณี ตามที่เกี่ยวก่อนและหลังวันที่ 5 ธันวาคม 2530 กรณีถูกตัดเงินเดือนหรือค่าจ้างจะต้องระงับการตัดเงินเดือนหรือค่าจ้างในวันที่ 5 ธันวาคม 2530 เป็นต้นไป หรือกรณีถูกลดขั้นเงินเดือนหรือค่าจ้างจะได้รับการเพิ่มเงินเดือนหรือค่าจ้างขึ้นเท่ากับเงินเดือนหรือค่าจ้างที่ได้รับอยู่ก่อนถูกลงโทษนับตั้งแต่วันที่ 5 ธันวาคม 2530 เป็นต้นไป เพียงใดหรือไม่

สำนักงาน ก.พ. เห็นว่า โดยที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่ กรรมการร่างกฎหมาย) ได้เคยวินิจฉัยเรื่องการลงโทษตัดเงินเดือนในตนเองเดียวกับนี้ ตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในโอกาสสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี พ.ศ. 2526 ว่า เมื่อพระราชบัญญัติล้างมลทินในโอกาสสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี มีผลใช้บังคับในวันที่ 12 มีนาคม 2526 แล้ว ย่อมทำให้ผู้ถูกลงโทษทางวินัยในกรณีซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่ พระราชบัญญัติมีใช้บังคับ ได้รับล้างมลทินตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว และ ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษหรือลดขั้นเงินเดือนทางวินัยตั้งแต่วันที่ 12 มีนาคม 2526 เป็นต้นไป

แม้ว่าการตัดเงินเดือนตั้งแต่วันที่ 12 มีนาคม 2526 เป็นต้นไปจะกระทำมิได้ก็ตาม แต่สำหรับ
 ในระหว่างวันที่ 1 - 11 มีนาคม 2526 นั้น ยังต้องคำนวณตัดเงินเดือนตามเกณฑ์ที่คำสั่ง
 ลงโทษระบุไว้ด้วย สำหรับการลงโทษตัดเงินเดือนของพนักงานหรือค่าจ้างของลูกจ้างตาม
 ข้อหาหรือขององค์การสวนยางนั้น องค์การสวนยางมีอำนาจตัดเงินเดือนหรือค่าจ้างผู้ถูกลงโทษ
 ได้จนถึงวันที่ 4 ธันวาคม 2530 เท่านั้น เพราะพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาท
 สมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 มีผล
 ใช้บังคับในวันที่ 5 ธันวาคม 2530 แล้ว

สำหรับข้อหาหรือที่ว่ากรณีการลงโทษลดขั้นเงินเดือนหรือค่าจ้างจะได้รับการ
 เพิ่มเงินเดือนหรือค่าจ้างขึ้นเท่ากับเงินเดือนหรือค่าจ้างที่ได้รับอยู่ก่อนถูกลงโทษนับตั้งแต่วันที่
 5 ธันวาคม 2530 เป็นต้นไป เพียงใดหรือไม่

สำนักงาน ก.พ. เห็นว่า เป็นเรื่องเกี่ยวกับการล้างมลทินเช่นเดียวกับปัญหา
 การลงโทษตัดเงินเดือนดังกล่าวข้างต้น ซึ่งการพิจารณาตีความตามพระราชบัญญัติล้างมลทินใน
 วโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา
 พ.ศ. 2530 อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการกฤษฎีกา องค์การสวนยางจึงควรจะหาข้อ
 ปัญหากรณีนี้ ไปยังคณะกรรมการกฤษฎีกาโดยตรงต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 89, ล้างมลทิน

ที่ นร 0711/351

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

7 มีนาคม 2531

เรื่อง ทหารเรือปัญหาเกี่ยวกับการล้างมลทินโทษทางวินัย

เรียน อธิการบดีมหาวิทยาลัยศิลปากร

อ้างถึง หนังสือมหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ ทม 1101/1880 ลงวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึง ทหารเรือปัญหาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 รวม 2 ข้อ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาแล้วมีความเห็นดังนี้

1. ข้อหารื้อที่ว่า ชำรษาการที่อยู่ในระหว่างรับโทษทางวินัย เช่น ถูกตัดเงินเดือน 10% เป็นเวลา 3 เดือน ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2530 เป็นต้นไป หรือถูกลดขั้นเงินเดือน ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2530 เป็นต้นไป เมื่อพระราชบัญญัติล้างมลทินดังกล่าวมีผลใช้บังคับ จะต้องยุติการตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2530 ใช่หรือไม่

สำนักงาน ก.พ. เห็นว่า โดยที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) ได้เคยวินิจฉัยเรื่องการลงโทษตัดเงินเดือนในทำนองเดียวกันนี้ตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในโอกาสสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี พ.ศ. 2526 ว่า เมื่อพระราชบัญญัติล้างมลทินในโอกาสสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี พ.ศ. 2526 มีผลใช้บังคับในวันที่ 12 มีนาคม 2526 แล้ว

ยอมทำให้ผู้ถูกลงโทษทางวินัยในกรณีซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ได้รับ
 ล้างมลทินตามมัยมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์
 ทางวินัยตั้งแต่วันที่ 12 มีนาคม 2526 เป็นต้นไป แม้ว่า การตัดเงินเดือนตั้งแต่วันที่ 12 มีนาคม
 2526 เป็นต้นไปจะกระทำมิได้ก็ตาม แต่สำหรับในระหว่างวันที่ 1 - 11 มีนาคม 2526 นั้น
 ยังต้องคำนวณตัดเงินเดือนตามเกณฑ์ที่คำสั่งลงโทษระบุไว้ด้วย สำหรับกรณีตามข้อหาข้อของ
 มหาวิทยาลัยศิลปากรนี้ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ชำราชาการถูกลงโทษตัดเงินเดือน 10% เป็นเวลา
 3 เดือน ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2530 เป็นต้นไป ดังนั้น มหาวิทยาลัยศิลปากรจึงมีอำนาจตัด
 เงินเดือนผู้นี้ได้ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2530 ถึงวันที่ 4 ธันวาคม 2530 เท่านั้น เพราะพระราช
 บัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา
 60 พรรษา พ.ศ. 2530 มีผลใช้บังคับในวันที่ 5 ธันวาคม 2530 แล้ว

ส่วนข้อหาข้อที่ว่า ชำราชาการถูกลงโทษลดชั้นเงินเดือน ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน
 2530 เป็นต้นไป จะต้องยุติการลดชั้นเงินเดือน ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2530 ใช่หรือไม่

สำนักงาน ก.พ. เห็นว่า เป็นเรื่องเกี่ยวกับการล้างมลทินเช่นเดียวกับปัญหาการ
 ตัดเงินเดือนดังกล่าวข้างต้น ซึ่งการพิจารณาตีความพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาท
 สมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 อยู่ใน
 อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการกฤษฎีกา มหาวิทยาลัยศิลปากรจึงควรจะได้หารือปัญหานี้ไปยังคณะ
 กรรมการกฤษฎีกาโดยตรงต่อไป

2. ข้อหาข้อที่ว่า ชำราชาการถูกสอบสวนในกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย
 อย่างร้ายแรง คณะกรรมการสอบสวนได้รายงานว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาไม่มีความผิดวินัย
 อย่างร้ายแรง อธิการบดีเห็นชอบด้วย และบันทึกสั่งการให้ลงโทษลดชั้นเงินเดือน แต่ก่อนจะมีการ
 ลงนามในคำสั่งลงโทษ ผู้ถูกกล่าวหาตายในวันที่ 4 ธันวาคม 2530 มีปัญหาว่า
 กฎหมายล้างมลทินโทษ ซึ่งมีผลใช้บังคับในวันที่ 5 ธันวาคม 2530 จะล้างมลทินโทษให้ผู้นี้ด้วยหรือไม่

สำนักงาน ก.พ.เห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 มาตรา 89 บัญญัติไว้ว่า "ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่าง ร้ายแรง .....แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากราชการไปแล้ว ผู้มีอำนาจตามมาตรา 86 หรือ มาตรา 92 วรรคสาม แล้วแต่กรณี ก็ยังมีอำนาจสั่งดำเนินการลงโทษหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งให้เป็นไปตามหมวดนี้ได้ เว้นแต่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นจะออกจากราชการเพราะตาย" ดังนั้น ผู้บังคับบัญชาจึงไม่มีอำนาจสั่งดำเนินการลงโทษแก่ข้าราชการผู้นี้ เพราะผู้นี้ได้ออกจากราชการ เพราะตายไปแล้ว และเมื่อผู้นี้ยังไม่เป็นผู้ถูกลงโทษทางวินัย กรณีจึงไม่เป็นปัญหาที่จะต้องพิจารณา ตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมี พระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ล้างมลทิน

ที่ นร 0711/ล 227

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

17 มีนาคม 2531

เรื่อง ทารอเกี่ยวกับการล้างมลทินผู้ถูกลงโทษทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมควบคุมโรคติดต่อ

อ้างถึง หนังสือกรมควบคุมโรคติดต่อ สบ ที่ สธ 0403/54 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมควบคุมโรคติดต่อแจ้งว่าศูนย์กามโรคเขต 12 จังหวัดสงขลา ได้มีคำสั่งลงวันที่ 5 ตุลาคม 2530 สั่งลงโทษภาคทัณฑ์ เจ้าหน้าที่พยาบาล 4 กองกามโรค กรมควบคุมโรคติดต่อผู้หนึ่ง ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบงานการเงินและบัญชีของหน่วยกามโรค อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา กรณีผู้ลงหลักฐานบัญชีเงินสดไม่เป็นปัจจุบัน ใช้ใบเสร็จรับเงินไม่เรียงตามลำดับก่อนหลัง เปลี่ยนแปลงวันที่รับเงินในใบเสร็จรับเงิน และโอนเงินบำรุงเข้าธนาคารไม่ถูกต้องตรงตามยอดเงินที่ได้รับจากผู้ป่วยในแต่ละวัน เป็นเหตุให้เงินขาดบัญชีจำนวน 42,770 บาท แต่ข้าราชการผู้นี้ได้ส่งเงินคืนให้แก่ทางราชการครบถ้วนแล้ว ต่อมาศูนย์กามโรคเขต 12 จังหวัดสงขลา ได้รายงานการลงโทษมายังกรมควบคุมโรคติดต่อ กรมควบคุมโรคติดต่อพิจารณาแล้วเห็นว่า การสั่งลงโทษของศูนย์กามโรคเขต 12 จังหวัดสงขลา ยังไม่ชอบ เพราะพฤติการณ์ของผู้นี้เข้าข่ายเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และอาจเป็นความผิดทางอาญาด้วย แต่โดยที่พระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา พ.ศ. 2530 ให้ล้างมลทินแก่บรรดาผู้ถูกลงโทษทางวินัยในกรณีซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2530 จึงหารือว่าตามกรณีดังกล่าวกรมควบคุมโรคติดต่อจะดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นี้ได้อีกหรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.พิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่มาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530

บัญญัติว่า "ให้ล้างมลทินให้แก่บรรดาผู้ถูกลงโทษทางวินัยในกรณีซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2530 และได้รับโทษหรือรับทัณฑ์ทั้งหมดหรือบางส่วนไปแล้วก่อนหรือในวันที่ พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยให้ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ทางวินัยในกรณีนั้น ๆ" สำหรับเรื่องที่ว่าเรื่องนี้ เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้นั้นได้กระทำความผิดวินัยในระหว่างวันที่ 1 ตุลาคม 2528 - 17 พฤศจิกายน 2529 และถูกศูนย์กัมโรเขต 12 จังหวัดสงขลา สั่งลงโทษ ภาคทัณฑ์เมื่อวันที่ 5 ตุลาคม 2530 ซึ่งเป็นการกระทำผิดก่อนวันที่ 5 ธันวาคม 2530 และได้ถูกลงโทษก่อนวันที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้บังคับ ผู้นั้นจึงได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติดังกล่าวไปแล้ว กรมควบคุมโรคติดต่อจึงไม่อาจดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นั้นในกรณีที่ผู้นั้นได้ถูกลงโทษภาคทัณฑ์ ดังกล่าวได้อีก

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) **เสริมสุข โกวิทวานิช**

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 92

ที่ นร 0711/ร 315

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

18 เมษายน 2531

เรื่อง ทารือการดำเนินการทางวินัย ตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518

เรียน เลขาธิการเร่งรัดพัฒนาชนบท

อ้างถึง หนังสือสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท จำนวนที่ มท 1403/115 ลงวันที่ 4 มีนาคม 2531 และ ลับ ที่ มท 1403/127 ลงวันที่ 16 มีนาคม 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทแจ้งว่า ได้สั่งแต่งตั้งให้ผู้ตรวจราชการสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท (เจ้าหน้าที่บริหารงานพัฒนาชนบท 8) ผู้หนึ่ง เป็นประธานคณะกรรมการสอบสวนหาข้อเท็จจริง กรณีการก่อสร้างฝายน้ำล้นด้วยวัสดุ จังหวัดสงขลา เกิดการชำรุดมีน้ำรั่วจากตัวฝาย เมื่อผู้นี้ได้รับเรื่องแล้วนำไปกล่าวต่อบุคคลที่สามทำนองให้ผู้เกี่ยวข้องกับการก่อสร้างฝายแห่งนี้เสียหาย ผู้เกี่ยวข้องได้ทำหนังสือกล่าวหาผู้นี้ต่อเลขาธิการเร่งรัดพัฒนาชนบท สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทเห็นว่าผู้นี้กระทำความผิดวินัยตามมาตรา 67 วรรคหนึ่ง และมาตรา 76 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งเป็นการกระทำความผิดเล็กน้อยและเป็นความผิดครั้งแรก จึงให้ว่ากล่าวตักเตือนเป็นลายลักษณ์อักษร และสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทเห็นว่า ไม่จำเป็นจะต้องรายงานเรื่องนี้จนถึงปลัดกระทรวงมหาดไทย ตามนัยมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 จึงทราือว่า ความเห็นดังกล่าวถูกต้องหรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ.พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อพิจารณาตามมาตรา 82 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ที่บัญญัติว่า "ถ้าผู้บังคับบัญชาผู้ใดได้บังคับบัญชาคนใดกระทำความ

ผิดวินัยจะต้องดำเนินการทางวินัยทันที ....." แล้วจะเห็นว่ากรณีที่เลขาธิการเร่งรัดพัฒนาชนบทรู้ว่าผู้กระทำความผิดวินัย แต่กรณีเป็นความผิดเล็กน้อยและเป็นความผิดครั้งแรกจึงว่ากล่าวตักเตือนเป็นลายลักษณ์อักษรนั้น เป็นการดำเนินการทางวินัยแล้ว จึงต้องส่งรายงานการดำเนินการทางวินัยกรณีนี้ต่อปลัดกระทรวงมหาดไทยตามนัยมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ต่อไป ตามที่สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทเห็นว่าไม่จำเป็นจะต้องรายงานถึงปลัดกระทรวงมหาดไทย จึงยังไม่เป็นการถูกต้อง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0711/ป 669

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

13 พฤษภาคม 2531

เรื่อง ทารื้อปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการแต่งตั้งกรรมการสอบสวน

เรียน เลขาธิการ ก.ค.

อ้างถึง หนังสือสำนักงาน ก.ค. ปกบัต ที่ สธ 1505/3347 ลงวันที่ 12 ตุลาคม 2530

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงาน ก.ค.แจ้งว่า ข้าราชการครู ตำแหน่งอาจารย์ 2 โรงเรียนบ้านกุดน้ำใส สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดมหาสารคามผู้หนึ่ง ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการเพื่อสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ตั้งแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2529 ต่อมาในช่วงระหว่างเดือนกรกฎาคม - สิงหาคม 2529 สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินได้ตรวจพบว่า บัญชีการเงินซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของผู้ไม่ถูกต้อง เงินขาดบัญชีเป็นจำนวน 18,213.29 บาท แต่ผู้ได้นำเงินจำนวนนี้ส่งคืนให้แก่ทางราชการแล้วในวันที่ 26 กันยายน 2529 และเมื่อปรากฏว่า ผู้ไม่ได้รับการเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จึงได้ขอบรรจุกลับเข้ารับราชการ และสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดมหาสารคามรับบรรจุผู้ไม่กลับเข้ารับราชการตั้งแต่วันที่ 20 มกราคม 2530 ต่อมาในวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2530 ผู้ช่วยผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดมหาสารคามเรื่องการตรวจสอบบัญชีของสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินจากเจ้าหน้าที่จึงรายงานให้ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดมหาสารคามทราบ สำนักงาน ก.ค.จึงหารือว่า สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจะดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการชี้แจงการสอบสวนผู้ไม่กลับเข้ารับราชการหรือไม่ และขอทราบแนววินิจฉัยคำว่า "มิกรณีถูกกล่าวหา" ตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ในการประชุม ก.พ.ครั้งที่ 14/2523 เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2523 และเรื่องอื่น ๆ ในกรณีท่านองเดียวกันนี้ เพื่อนำมาประกอบการพิจารณาของสำนักงาน ก.ค.ด้วย ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่มาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 บัญญัติว่า "ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากราชการไปแล้ว ผู้มีอำนาจตามมาตรา 86 หรือมาตรา 92 วรรคสาม แล้วแต่กรณี จะยังมีอำนาจดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญ ซึ่งออกจากราชการไปแล้วตามนัยบทบัญญัติดังกล่าวได้นั้น จะต้องปรากฏว่าผู้นั้นได้มีกรณีถูกกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาอยู่ก่อนออกจากราชการ และเรื่องปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้นั้นได้ออกจากราชการไปแล้วและไม่มีการเรียกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาอยู่ก่อนออกจากราชการ เมื่อผู้นั้นกลับเข้ารับราชการตามเดิม สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จึงไม่อาจดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการชั้นทำการสอบสวนพิจารณาโทษผู้นั้นได้

สำหรับแนววินิจฉัยคำว่า "มีการเรียกกล่าวหา" ตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 นั้น ในการประชุม ก.พ. ครั้งที่ 14/2523 เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2523 ก.พ. ได้วินิจฉัยว่า "มีการเรียกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง" ว่าจะต้องเป็นการกล่าวหาขั้นตั้งแต่ผู้ถูกกล่าวหายังรับราชการอยู่ และไม่จำเป็นที่จะต้องมีการแต่งตั้งคณะกรรมการชั้นสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาในกรณีที่ถูกกล่าวหาในชั้นด้วยแล้วตั้งแต่ก่อนออกจากราชการ เพราะตามมาตรา 86 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 อันเป็นบทบัญญัติว่าด้วยการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนมิได้บังคับว่า เมื่อข้าราชการผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงขึ้นแล้ว จะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการชั้นสอบสวนเสมอไป จะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการชั้นสอบสวนก็ต่อเมื่อผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 เห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรสอบสวนเท่านั้น เพราะการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง บางอย่างตั้งที่บัญญัติไว้ในมาตรา 87 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ

ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 อาจสั่งลงโทษไว้โดยไม่มีโทษ แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นสอบสวนก่อน
ก็ได้ นอกจากนั้นใน "การกล่าวหา" ก.พ. เห็นว่าต้องเป็นการกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชา เพราะตาม
มาตรา 82 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ให้เป็นผู้มีหน้าที่ส่งเสริม
และดูแลระมัดระวังให้ผู้บังคับบัญชาปฏิบัติตามวินัย และให้มีหน้าที่ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้บังคับ
บัญชาผู้กระทำผิดวินัย หากเป็นการกล่าวหาต่อผู้อื่น เช่น คณะกรรมการ ป.ป.ป. หรือ สำนักงาน
ตรวจเงินแผ่นดินจะต้องเป็นกรณีพิเศษ ป.ป.ป. หรือสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินได้แจ้งการ
กล่าวหา นั้น ๆ ให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาทราบตั้งแต่ก่อนผู้ถูกกล่าวหาออกจากราชการ

อนึ่ง ก.พ. ได้มีมติเพิ่มเติมสาระซึ่งว่า ตามมาตรา 89 มิได้มีข้อความตอนใด
กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบข้อกล่าวหาโดยตรง ดังนั้นเพียงแต่ปรากฏ
ข้อเท็จจริงว่าให้มีการกล่าวหา ข้าราชการพลเรือนสามัญโดยกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและ
ข้อกล่าวหา นั้นได้ส่งถึงผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาแล้วตั้งแต่ก่อนผู้ถูกกล่าวหาจะออกจากราชการ
แม้ผู้บังคับบัญชาจะยังไม่ทราบเนื้อความในข้อกล่าวหาโดยตรงก็ตาม ก็ถือได้ว่าข้าราชการผู้นั้นมีกรณี
ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา 89 แล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0711/ล 367

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กม 10300

16 พฤษภาคม 2531

เรื่อง หารือปัญหาการสอบสวนทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมการขนส่งทางบก

อ้างถึง หนังสือกรมการขนส่งทางบก ลับ ท่วน ที่ ศค 0301/027 ลงวันที่ 4 เมษายน 2531

สิ่งที่ส่งมาด้วย รายงานการสอบสวนและเอกสารที่เกี่ยวข้อง จำนวน 112 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมการขนส่งทางบกแจ้งว่า กรมได้มีคำสั่งลงวันที่ 14 พฤษภาคม 2529 สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนักวิชาการขนส่ง 4 สำนักงานขนส่งจังหวัดศรีสะเกษ ผู้หนึ่ง กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวน และรายงานการสอบสวนว่าผู้นี้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษไล่ออกจากราชการ กรมการขนส่งทางบกเห็นชอบด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน จึงส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวงคมนาคม แต่กองการเจ้าหน้าที่ สำนักงานปลัดกระทรวงคมนาคมได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีความเห็นว่ากรมการขนส่งทางบกดำเนินการสอบสวนพิจารณาเรื่องนี้ไม่ถูกต้องตามขั้นตอนของ กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) จึงขอให้กรมพิจารณาคำเนิการให้ถูกต้องก่อน กรมการขนส่งทางบกจึงหารือเกี่ยวกับการสอบสวนพิจารณาข้าราชการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง รวม 3 ข้อ ไปยัง ก.พ. พร้อมทั้งให้ส่งรายงานการสอบสวนและเอกสารที่เกี่ยวข้องไปเพื่อประกอบการพิจารณาของ ก.พ. ด้วย ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. ได้พิจารณาแล้วมีความเห็นดังนี้

1. ข้อที่ห้าหรือว่า ในกรณีที่ประธานกรรมการสอบสวนมิได้บันทึกวันรับทราบ คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน แต่ได้ระบุวันรับทราบคำสั่งไว้ในรายงานการสอบสวน เช่นนี้ จะถือหรืออนุโลมว่า เป็นหลักฐานการรับทราบคำสั่งที่รวมไว้ในส่วนการสอบสวน ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) หรือไม่ และจะทำให้การสอบสวนเสียไป หรือไม่

ก.พ. เห็นว่า โดยที่ข้อ 6 วรรคสอง ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) กำหนดว่า "เมื่อประธานกรรมการสอบสวนทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวันใด ให้บันทึก วันรับทราบคำสั่งเป็นหลักฐานไว้ในส่วนการสอบสวนด้วย" และตามข้อเท็จจริงของเรื่องนี้ปรากฏ ว่า นางอภา อมาตยกุล บุคลากร 6 ได้ส่งสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน พร้อมเรื่อง ที่กล่าวหาทั้งหมด และสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนที่ถูกล่ามโซ่ให้ลงลายมือรับทราบ คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ประธานกรรมการสอบสวน เมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2529 ซึ่ง เจ้าหน้าที่ธุรการได้ลงรับเมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2529 แต่นายมาสิน วิเศษกุล ประธานกรรมการ สอบสวนมิได้บันทึกวันรับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไว้ในส่วนการสอบสวน เพียงแต่ ได้บันทึกไว้ในรายงานการสอบสวน หน้า 1 ว่า "ประธานกรรมการสอบสวนได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวน เมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2529 แล้ว" และนอกจากนี้ประธานกรรมการสอบสวน ได้บันทึกลงวันที่ 25 มีนาคม 2531 ไว้ในสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนยืนยันอีกครั้งว่า "ประธานกรรมการสอบสวนได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2529 จริง" จึงถือได้ว่า แม้ประธานกรรมการสอบสวนจะมีได้บันทึกวันรับทราบคำสั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนไว้ในส่วนการสอบสวน แต่ประธานกรรมการสอบสวนได้กล่าวไว้ในรายงาน การสอบสวนว่า ได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ก็เป็นหลักฐานการรับทราบคำสั่ง ที่รวมไว้ในส่วน ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) ข้อ 6 แล้ว และไม่เป็นสาระสำคัญ อันจะทำให้เสียความเป็นธรรม ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) ข้อ 40 และไม่ทำให้การ สอบสวนเสียไปแต่อย่างใด

2. ข้อที่ห้าหรือว่า คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้ระบุข้อกล่าวหาว่า
กระทำผิดวินัย 3 ข้อหา แต่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าข้อกล่าวหาที่ 3 ไม่มีน้ำหนักพอสนับสนุน
ข้อกล่าวหา ให้ยุติการสอบสวน และได้กล่าวไว้ในตอนต้นของรายงานการสอบสวน แต่มิได้สรุป
ความเห็นเกี่ยวกับข้อหานี้อีกครั้งว่าผู้ถูกกล่าวหามิได้กระทำผิดวินัยเช่นนี้ รายงานการสอบสวนจะ
เสียไปหรือไม่

ก.พ. เห็นว่า กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) ข้อ 19 วรรคแรก
กำหนดไว้ว่า "ในกรณีที่การประชุมลงมติตามข้อ 16 ไม่ได้คะแนนเสียงเกินกึ่งหนึ่งของจำนวน
กรรมการสอบสวนทั้งหมด ให้ถือว่าพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหา ไม่มีน้ำหนักพอสนับสนุน
ข้อกล่าวหา และให้คณะกรรมการสอบสวนยุติการสอบสวน แล้วทำรายงานการสอบสวน ....."
และข้อ 19 วรรคสอง กำหนดว่า "ในการทำรายงานการสอบสวนตามวรรคหนึ่ง ถ้าคณะกรรมการ
สอบสวนเห็นว่า ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำผิดวินัยอย่างใด .... ให้คณะกรรมการสอบสวนทำ
รายงานให้ปรากฏไว้ด้วย" และข้อ 19 วรรคสาม กำหนดว่า "เมื่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวน ..... ได้รับรายงานและสำนวนการสอบสวนตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้รับพิจารณาสั่งการ
..... (1) ถ้าเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำผิดวินัยอย่างใดก็ให้สั่งยุติเรื่อง" ตามกฎ ก.พ.
ดังกล่าวหมายความว่า เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รับรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหา
เสร็จแล้ว ให้ประชุมปรึกษาเพื่อพิจารณามิคว่าพยานหลักฐานมีน้ำหนักพอสนับสนุนข้อกล่าวหาหรือไม่
ในกรณีที่การประชุมลงมติไม่ได้คะแนนเสียงเกินกึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด ให้ถือว่า
พยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาไม่มีน้ำหนักพอสนับสนุนข้อกล่าวหา และให้คณะกรรมการยุติ
การสอบสวน แล้วทำรายงานการสอบสวนและเสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวน ในการทำรายงานการสอบสวนนี้ ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำ
ผิดวินัย ให้คณะกรรมการสอบสวนทำรายงานให้ปรากฏไว้ด้วย แล้วเสนอผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวนเพื่อพิจารณาสั่งให้ยุติเรื่อง

สำหรับข้อหาอื่นตามข้อเท็จจริงปรากฏว่า คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้ข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาทราบ ตามข้อ 15 วรรคแรก และคณะกรรมการให้คำเนิการสอบสวน เพื่อรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาต่อไป ตามข้อ 15 วรรคสี่ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) ต่อมาเมื่อได้รวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาแล้วคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า พยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาที่ 3 กรณีผู้ถูกกล่าวหาไม่มาปฏิบัติราชการระหว่างวันที่ 2 - 6 พฤษภาคม 2529 โดยไม่ยื่นใบลาหรือแจ้งเหตุขั้ของให้ผู้บังคับบัญชาทราบนั้น ไม่มีน้ำหนักพอสนับสนุนข้อกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนจึงได้ยุติการสอบสวนในข้อกล่าวหานี้เสียตามข้อ 19 วรรคแรก โดยปรากฏจากรายงานการสอบสวนว่า "คณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมปรึกษาหารือแล้ว เห็นว่าในประเด็นที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่มาปฏิบัติราชการระหว่างวันที่ 2 - 6 พฤษภาคม 2529 โดยไม่ยื่นใบลาหรือแจ้งเหตุขั้ของให้มส่งจังหวัดผู้บังคับบัญชาทราบนั้น คณะกรรมการสอบสวนตรวจสอบหลักฐานการลาแล้วพบว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชาในวันดังกล่าวโดยถูกต้อง จึงอาศัยอำนาจตามความในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) งคแจ้งและสรุปพยานในประเด็นนี้และได้แจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ทราบเพียง 2 ประเด็นเท่านั้น" ซึ่งได้กล่าวไว้ในตอนต้นของรายงานการสอบสวนแล้ว เพียงแต่ในตอนท้ายของรายงานการสอบสวนมิได้กล่าวสรุปความเห็นเกี่ยวกับข้อหานี้่อครั้งหนึ่งว่าผู้ถูกกล่าวหามิได้กระทำผิดวินัยตามข้อกล่าวหานี้ด้วย เท่านั้น

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้เสนอรายงานการสอบสวนต่ออธิบดีกรมการขนส่งทางบก ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน อธิบดีกรมการขนส่งทางบก ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า ในข้อกล่าวหาที่ 3 นั้น เห็นชอบด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนที่ว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชาให้ลาหยุดในวันดังกล่าวโดยถูกต้องแล้ว จึงเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหา มิได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหาแต่อย่างใด จึงถือได้ว่าอธิบดีกรมการขนส่งทางบกผู้สั่งแต่งตั้ง

คณะกรรมการสอบสวนได้พิจารณาและเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหามิได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา^{นี้} โดยพิจารณาจากข้อเท็จจริงทั้งหมดตามรายงานการสอบสวน ดังนั้น แม้คณะกรรมการสอบสวนจะมีได้สรุปความเห็นเกี่ยวกับข้อกล่าวหา^{นี้}ไว้ในตอนท้ายของรายงานการสอบสวนอีกครั้งหนึ่งก็ตาม ก็ไม่ทำให้รายงานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนเสียไปแต่อย่างใด เพราะว่าคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการตามขั้นตอนของกฎ ก.พ. ฉบับที่ครบถ้วนแล้ว

3. ข้อที่ห้าหรือว่า การที่ผู้ถูกกล่าวหาได้ยื่นหนังสือคัดค้านคณะกรรมการสอบสวน และร้องขอความเป็นธรรมขอให้พิจารณาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนชุดใหม่ แต่สุดท้ายได้ระบุ^{ว่า}ไม่ขอยื่นหนังสือดังกล่าว เพียงแต่ต้องการให้อธิบดีกรมการขนส่งทางบกทราบข้อมูลบางประการเท่านั้น จะถือว่าเป็นหนังสือคัดค้านคณะกรรมการสอบสวน ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) หรือไม่

ข้อหาที่อื่น ข้อเท็จจริงให้ความว่า ผู้ถูกกล่าวหา ได้มาบันทึกลงวันที่ 17 มีนาคม 2530 ร้องขอให้พิจารณาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนชุดใหม่ เสนออธิบดีกรมการขนส่งทางบก มีข้อความโดยสรุปว่า คณะกรรมการสอบสวนไม่มีความยุติธรรม นำคำให้การของผู้ถูกกล่าวหาไปแจ้งให้คู่กรณีทราบ และได้พูดในลักษณะข่มขู่ข่มขู่ จดคำให้การของพยานเฉพาะที่เป็นโทษแก่ผู้ถูกกล่าวหา ในลักษณะที่เป็นการลำเอียง ขอให้พิจารณาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนชุดใหม่และให้ย้ายขนส่งจังหวัดสงขลาคู่กรณีออกจากจังหวัดสงขลา ต่อมาผู้ถูกกล่าวหาได้มีหนังสือลงวันที่ 14 เมษายน 2530 ถึงอธิบดีกรมการขนส่งทางบก ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และได้แนบบันทึกลงวันที่ 17 มีนาคม 2530 ร้องขอให้พิจารณาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนชุดใหม่มาด้วย แต่ในตอนท้ายของหนังสือดังกล่าว ผู้ถูกกล่าวหาเขียนว่า "ไม่ขอยื่น เพียงแต่ต้องการให้ท่านอธิบดีทราบข้อมูลบางประการเท่านั้น"

เมื่อพิจารณาจากหนังสือทั้ง 2 ฉบับของผู้ถูกกล่าวหาที่ขึ้นร้องเรียนต่ออธิบดีกรมการขนส่งทางบกแล้ว ก.พ. เห็นว่าหนังสือดังกล่าวไม่เป็นหนังสือคัดค้านคณะกรรมการสอบสวน เพราะ

ผู้ถูกกล่าวหาได้แสดงเจตนาที่จะไม่ใช้ประโยชน์จากหนังสือดังกล่าว โดยเขียนว่าไม่ขอยื่น เพียงแต่
ต้องการให้อธิบดีทราบข้อมูลบางประการเท่านั้น และอีกประการหนึ่งตามหนังสือ 2 ฉบับดังกล่าว
ก็ไม่มีข้อความที่มีความหมายหรือข้อความต้องตามข้อหนึ่งข้อใดของเหตุคัดค้านคณะกรรมการสอบสวน
ตามข้อ 9 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) แต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ได้ส่งรายงานการสอบสวนและเอกสารที่
เกี่ยวข้อง จำนวน 112 แผ่น คืนมาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

ทองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0712/ป 720

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

19 พฤษภาคม 2531

เรื่อง ทารือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ

เรียน เลขาธิการ ก.ค.

อ้างถึง หนังสือสำนักงาน ก.ค. บกปัด ที่ ศธ 1505/1472 ลงวันที่ 1 เมษายน 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงาน ก.ค. แจ้งว่า ก.ค. ได้พิจารณาติของ ก.พ. ซึ่งตอบข้อหารือกรณีสืบราชการผู้หนึ่ง อุทธรณ์คำสั่งในการที่ถูกเลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ สั่งเพิ่มโทษจากตัดเงินเดือน 10% เป็นเวลา 4 เดือน เป็นลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น ตามคำสั่งของนายกรัฐมนตรีซึ่งสั่งการตามมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู พ.ศ. 2523 ว่าไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะอุทธรณ์คำสั่งลงโทษได้ แต่ ก.ค. เห็นว่า เจตนารมณ์ของมาตรา 103 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 น่าจะแปลได้ว่า ผู้ที่ถูกสั่งลงโทษผู้ไม่มีสิทธิอุทธรณ์ได้ แะหากจะพิจารณาตามนัยหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ สร 0203/22516 ลงวันที่ 23 กรกฎาคม 2533 ซึ่งเป็นการตีความมาตรา 8 (5) ว่าการสั่งลงโทษตามมติ อ.ก.พ. กระทรวง นายกรัฐมนตรีหรือผู้มีอำนาจสั่งขมจรุหมายถึง กระทรวงทวงกรมนั้นเองเป็นผู้สั่งลงโทษ ก็จะทำให้เห็นว่าเลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติสั่งเพิ่มโทษผู้้นั้น ตามคำสั่งนายกรัฐมนตรี เป็นการสั่งลงโทษโดยกรมเจ้าสังกัด นอกจากนี้ ก.พ. ได้พิจารณามติตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 0709/160795 ลงวันที่ 18 กันยายน 2523 ว่าพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 มาตรา 103 และมาตรา 105 ใ้บัญญัติให้ผู้ถูกลงโทษหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการตามพระราชบัญญัติมีสิทธิอุทธรณ์ได้ โดยมี ข้อยกเว้นประการเดียวเฉพาะการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนตามมาตรา 90 และไม่มีมาตราใด

บัญญัติให้คำสั่งของกระทรวงทบวงกรมที่สั่งไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ ตามคำสั่ง
นายกรัฐมนตรีที่ ๓ ได้สั่งการตามที่ ก.พ. รายงานตามมาตรา ๘ (๕) เป็นที่สุดด้วย ก.ค. จึงเห็นว่า
ผู้นั้นน่าจะมีสิทธิหรืออุทธรณ์คำสั่งเพิ่มโทษได้ และขอให้ ก.พ. ทบทวนมติอีกครั้ง ดังความละเอียด
แจ้งอยู่แล้ว นั้น

ก.พ. ได้พิจารณาทบทวนแล้ว เห็นว่า ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
ที่ สร ๐๒๐๓/๒๒๕๑๖ ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๒๓ นั้น เป็นเรื่องการตีความมาตรา ๘ (๕)
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งคณะรัฐมนตรีมีมติตามความเห็น
ของคณะกรรมการกฤษฎีกาว่า การลงโทษข้าราชการตามมติของ อ.ก.พ.กระทรวง นั้น นายกรัฐมนตรี
หรือผู้มีอำนาจสั่งบรรจตามมาตรา ๔๔ ซึ่งหมายถึงกระทรวงทบวงกรมนั้นเอง เป็นผู้สั่งลงโทษ จึงถือ
ได้ว่าการปฏิบัติดังกล่าวตั้งแต่ชั้น อ.ก.พ.กระทรวง ตลอดถึงคำสั่งของผู้มีอำนาจที่สั่งตามมติ อ.ก.พ.
กระทรวงเป็นการปฏิบัติของกระทรวงทบวงกรม ในกรณีนี้ ก.พ. เห็นว่าการลงโทษข้าราชการตามมติ
อ.ก.พ.กระทรวงสูงหรือต่ำไป ก.พ. จึงมีอำนาจรายงานนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาและสั่งการลดโทษ
หรือเพิ่มโทษต่อไปได้ ส่วนตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร ๐๗๐๙/๑๖๐๗๙๕ ลงวันที่ ๑๘ กันยายน
๒๕๒๓ ก็เป็นเรื่องการอุทธรณ์คำสั่งไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ ตามมาตรา ๑๐๓
และมาตรา ๑๐๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งจะต้องอุทธรณ์ต่อ
ก.พ. เมื่อ ก.พ. พิจารณาวินิจฉัยแล้วจะต้องรายงานนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งการ ซึ่งเป็นคนละ
กรณีกับปัญหาตามที่สำนักงาน ก.ค. หรือ สำหรับกรณีที่สำนักงาน ก.ค. หรืออื่นนั้น เป็นปัญหาตาม
มาตรา ๑๐๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ และกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๐
(พ.ศ. ๒๕๑๘) ซึ่งกฎ ก.พ. ฉบับดังกล่าวได้กำหนดไว้ว่า การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน
หรือลดขั้นเงินเดือน ตามมาตรา ๑๐๔ ให้อุทธรณ์ต่ออธิบดีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดผู้บังคับบัญชาของผู้ถูก
ลงโทษ แล้วแต่กรณี ในกรณีที่อธิบดีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้สั่งลงโทษ ให้อุทธรณ์ต่อปลัดกระทรวง
ผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกลงโทษในกรณีที่ปลัดกระทรวงเป็นผู้สั่งลงโทษ ให้อุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีเจ้าสังกัดของ

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

ผู้ถูกลงโทษ และในกรณีที่รัฐมนตรีเจ้าสังกัดเป็นผู้สั่งลงโทษ ให้อุทธรณ์ต่อนายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาล แต่มิได้กำหนดว่าในกรณีที่นายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาลเป็นผู้สั่งลงโทษ ให้อุทธรณ์ต่อผู้ใด เห็นได้ว่า เมื่อนายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาลเป็นผู้สั่งลงโทษเอง ผู้ถูกลงโทษไม่มีสิทธิอุทธรณ์ การที่กฎ ก.พ. ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2518) มิได้กำหนดให้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษของนายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาลไว้ ก็เพราะนายกรัฐมนตรีเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุด ดังนั้น ในกรณีที่นายกรัฐมนตรี ในฐานะหัวหน้ารัฐบาล สั่งการให้ลงโทษตามมติของ ก.พ. ผู้ถูกลงโทษก็ไม่อาจอุทธรณ์ต่อไปได้ สำหรับกรณีตามข้อหาหรือของสำนักงาน ก.ค. นั้น เลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติตั้งเพิ่มโทษผู้นั้น เป็นลดชั้นเงินเดือน 1 ชั้น ตามคำสั่งของนายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาล ซึ่งสั่งการตามมติของ ก.ค. ตามมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู พ.ศ. 2523 ผู้นั้นจึงไม่มีสิทธิที่จะอุทธรณ์ต่อผู้ใดได้อีก ก.พ. จึงลงมติยืนยันตามความเห็นเดิม

... จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองอุทธรณ์และร้องทุกข์

โทร. 2819451

มาตรา 46, 103, 105

ที่ นร 0712/393

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

1 มิถุนายน 2531

เรื่อง การอุทธรณ์คำสั่งให้ออกจากราชการ

เรียน เลขาธิการ ก.พ.

อ้างถึง หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นท 0413/45017 ลงวันที่ 26 พฤษภาคม 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึง ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการเพราะเหตุผลของปฏิบัติหน้าที่ราชการแล้ว ปรากฏว่ามีความประพฤติไม่ดี หรือ ไม่มีความรู้ หรือ ไม่มีความสามารถเหมาะสมที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้ง จะมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งให้ออกจากราชการได้หรือไม่ และ ก.พ.มีแนวทางปฏิบัติในการพิจารณาเรื่องดังกล่าวอย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ถูกสั่งให้ขอลาออก ปลดออก หรือ ไล่ออกจากราชการ รวมทั้งผู้ที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการในกรณีต่าง ๆ ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ มีสิทธิที่จะอุทธรณ์คำสั่งคือ ก.พ.ได้ เว้นแต่กรณีสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนตามมาตรา 90 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ทั้งนี้ ตามบทบัญญัติในมาตรา 103 และมาตรา 105 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ฉะนั้น ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการเพราะเหตุผลของปฏิบัติหน้าที่ราชการแล้ว ปรากฏว่ามีความประพฤติไม่ดีหรือไม่มีความรู้ความสามารถเหมาะสม มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งให้ออกจากราชการต่อ ก.พ.ได้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายกำหนดไว้ สำหรับแนวทางปฏิบัติในการพิจารณาเรื่องดังกล่าวนี้ ก.พ.ได้

ขอรายงานผลการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการตลอดจนเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อ
ประกอบการพิจารณา และบางกรณีก็ได้เชิญผู้บังคับบัญชาของผู้อุทธรณ์หรือพยานบุคคลอื่น ๆ
เช่น เพื่อนข้าราชการที่ปฏิบัติงานร่วมกับผู้อุทธรณ์ ไปชี้แจงประกอบการพิจารณาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สุวรรณ ชนะสงคราม

(นายสุวรรณ ชนะสงคราม)

ผู้อำนวยการกองอุทธรณ์และร้องทุกข์

แทนเลขาธิการ ก.พ.

กองอุทธรณ์และร้องทุกข์

โทร. 2819451

มาตรา 86

ที่ นว 0711/ล 426

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

10 มิถุนายน 2531

เรื่อง ปัญหาการดำเนินการทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมสรรพากร

อ้างถึง หนังสือกรมสรรพากร ลับ ที่ กค 0304/4717 ลงวันที่ 20 เมษายน 2531

ความหนังสืออ้างถึง กรมสรรพากรแจ้งว่า นาย ก. สรรพากรจังหวัดเลย

ได้รายงานข้อเท็จจริงต่ออธิบดีกรมสรรพากรว่า นาย ข. ผู้ช่วยสรรพากรจังหวัดเลย ผู้บังคับบัญชา มีพฤติการณ์เรียกร้องและรับเงิน 40,000 บาท จากห้างหุ้นส่วนจำกัดใจสดชื่น โดยช่วยลดภาษีจาก 216,813.68 บาท ให้เหลือเพียง 75,927.04 บาท และให้ค่าเงิน 15,000 บาท มามอบให้ นาย ก. บอกว่า นายไทย สุขนาวา หุ้นส่วนผู้จัดการขอให้ช่วยเหลือเรื่องภาษี ซึ่ง นาย ก. ไม่ยอมรับ บอกว่าขออยู่เรื่องก่อน และอ้างนายดวงพิทักษ์ ศรีสังวรณ์ เจ้าของสำนักงานบัญชี เป็นผู้ทราบและ รู้เห็นพฤติการณ์โดยตลอด กรมสรรพากรได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน วินัยพร้อมกับสั่งให้ นาย ข. ออกจากราชการไว้ก่อน ผลการดำเนินการทางวินัยปรากฏว่า อ.ก.พ.กระทรวงการคลัง มีมติว่า นาย ข. ไม่มีความผิด กรมสรรพากรได้สั่งให้ผู้บังคับใช้รับราชการ ต่อมา นาย ข. เป็นโจทก์ นาย ก. ข้อหาความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการและหมิ่นประมาท ศาลฎีกาพิพากษาว่า นาย ก. มีสาเหตุ โกรธเคืองกับนาย ข. จึงรายงานอธิบดีกรมสรรพากรเพื่อเฝ้าความบกพร่องแก่งถึง จนผู้บังคับบัญชาหลงเชื่อ ตามรายงานเท็จ นาย ก. มีความผิดตามมาตรา 157 แห่งประมวลกฎหมายอาญา แต่เห็นว่า นาย ก. ไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน และรับราชการทำคุณประโยชน์ตลอดมา จนได้รับแต่งตั้งเป็นสรรพากร จังหวัด มีเหตุสมควรที่จะขอการลงโทษ นาย ก. ไว้กำหนด 2 ปี กรมสรรพากรจึงหาหรือว่า

1. ผลของคำพิพากษาถึงที่สุดว่า นาย ก. มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 แต่ให้รอการลงโทษนั้น จะต้องดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นี้ในความผิดสถานใด หรือ จะต้องสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนด้วยหรือไม่

2. การที่ นาย ก. ให้รายงานพฤติการณ์ของ นาย ข. ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาต่ออธิบดีกรมสรรพากร กรมสรรพากรจึงได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและสั่งให้ นาย ข. ออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอผลการสอบสวนพิจารณา คณะกรรมการสอบสวนและกรมสรรพากร เห็นว่า นาย ข. มีความผิด แต่กระทรวงการคลังเห็นว่าผู้นี้ไม่มีความผิด สำหรับคดีอาญา ศาลฎีกาพิพากษาว่า นาย ก. รายงานเท็จมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาจะถือว่า นาย ก. รายงานเท็จ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา จะถือว่า นาย ก. รายงานเท็จ และมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 73 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 และต้องสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือพิจารณาโทษทางวินัยหรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า การที่จะพิจารณาว่า พฤติการณ์ของข้าราชการพลเรือนผู้ใดจะเป็นความผิดวินัยมาตราใดหรือไม่ เป็นเรื่องที่ผู้บังคับบัญชาจะต้องพิจารณาจากรายละเอียดข้อเท็จจริงของแต่ละบุคคล สำหรับข้อหาหรือที่ว่า ผู้บังคับบัญชาจะต้องสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนหรือไม่ ตามมาตรา 86 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 บัญญัติว่า "ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณียุทธกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 เห็นว่า กรณีมูลที่ควรสอบสวนให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน ....." กรณีตามที่หาเรื่องนี้จึงเป็นเรื่องอยู่ในดุลพินิจของผู้มีอำนาจดังกล่าวที่จะพิจารณาว่ากรณีมูลที่ควรสอบสวนหรือไม่ สำนักงาน ก.พ. ไม่อยู่ในฐานะที่จะพิจารณาให้ความเห็นได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 81, ระเบียบ ก.พ.

ว่าด้วยวันออกฯ, ต่างมลทิน

ที่ นร 0711/ป 773

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก ทท 10300

10 มิถุนายน 2531

เรื่อง ขอร้องการพิจารณาลงโทษทางวินัย

เรียน เลขาธิการการพลังงานแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานพลังงานแห่งชาติ ค่วนมาก ที่ พ 0701/2138 ลงวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2531

ตามหนังสือข้างถึงแจ้งว่า สำนักงานพลังงานแห่งชาติได้มีคำสั่งให้นายช่างโยธา 4 กองพัฒนาและส่งเสริมพลังงานผู้หนึ่ง ไปปฏิบัติราชการต่างจังหวัดตั้งแต่วันที่ 9 กันยายน 2530 ถึงวันที่ 1 ตุลาคม 2530 แต่ข้าราชการผู้นี้ไม่ได้ไปปฏิบัติราชการตามคำสั่งดังกล่าวเนื่องจากผู้นี้ต้องโทษจำคุกที่เรือนจำจังหวัดพิษณุโลกในความผิดฐานออกเช็คโดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็ค ตั้งแต่วันที่ 17 กันยายน 2530 ถึงวันที่ 13 มีนาคม 2531 สำนักงานพลังงานแห่งชาติเห็นว่า ข้าราชการผู้นี้มีความผิดตามมาตรา 81 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 เห็นควรให้ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 15 กันยายน 2530 ซึ่งเป็นวันแรกที่ถูกจับกุมคุมขัง และสำนักงานพลังงานแห่งชาติได้ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวงเพื่อพิจารณา แต่กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการพลังงานมีความเห็นว่าอาจมีปัญหาในการพิจารณาโทษตามพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. 2530 และพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 สำนักงานพลังงานแห่งชาติจึงหารือว่า หากสำนักงานพลังงานแห่งชาติสั่งให้ข้าราชการผู้นี้ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 15 กันยายน 2530 ซึ่งเป็นวันแรกที่ถูกจับกุมคุมขัง จะมีผลบังคับใช้หรือไม่ นั้น

ก.พ. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ที่ถูกศาลพิพากษาจำคุกในความผิดฐานออกเช็ค โดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็คในคดีที่ 1 และคดีที่ 2 ตั้งแต่วันที่ 17 กันยายน 2530 เป็นต้นไป โดยให้คิดหักวันถูกจับกุมคุมขัง 2 วัน ตั้งแต่วันที่ 15 กันยายน 2530 ให้ด้วย ผู้บังคับบัญชาที่อาจสั่งให้ผู้นี้ ออกจากราชการตั้งแต่วันถูกจับกุมคุมขังในคดีแรกและในคดีที่สองได้ตามนัยข้อ 4 (3) ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2518 แต่เมื่อไม่มีการสั่งให้ออกจากราชการจนผู้นี้ได้รับการล้างมลทิน เพราะเหตุต้องโทษในคดีอาญาไปแล้วตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 สำนักงานปลัดงานแห่งชาติจึงไม่อาจสั่งลงโทษให้ผู้นี้ ออกจากราชการย้อนหลังไปตั้งแต่วันดังกล่าวได้ แต่อาจสั่งลงโทษให้ผู้นี้ ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 21 ธันวาคม 2530 ซึ่งเป็นวันที่ผู้นี้ถูกศาลจังหวัดพิษณุโลกจำคุกในคดีที่ 3 ในความผิดฐานออกเช็ค โดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็ค

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 67,85,86

และเบ็คเตลิค

ที่ นร 0711/551

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

14 มิถุนายน 2531

เรื่อง ทารือปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยข้าราชการ

เรียน นายเทอดชัย ชีวะเกตุ

อ้างถึง หนังสือของท่านลงวันที่ 17 พฤษภาคม 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึงแจ้งว่า ได้มีผู้ร้องเรียนกล่าวโทษนายแพทย์ผู้หนึ่งในภาควิชาว่า ในช่วงปี พ.ศ. 2528 - 2529 นายแพทย์ผู้ให้พยายามชักจูงให้ผู้ป่วยที่มาขอรับการรักษาที่คณะ แพทย์ศาสตร์ ออกไปรักษาที่โรงพยาบาลเอกชน แล้วเรียกค่ารักษาจำนวนมากทำให้ผู้ป่วยเดือดร้อน ซึ่งท่านได้ดำเนินการสืบสวนเรื่องนี้แล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีการกระทำตามข้อกล่าวหาจริง จึงทารือปัญหา รวม 3 ข้อ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาแล้ว ขอเรียนชี้แจงดังนี้

1. ตามปัญหาข้อ 1 ที่ทารือว่า ข้าราชการผู้นี้ประพฤติผิดวินัยข้าราชการตามมาตรา 67 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2516 หรือไม่นั้น

ขอเรียนว่า การที่จะพิจารณาว่าข้าราชการพลเรือนส่วนผู้ใดกระทำผิดวินัยตาม มาตราใด หรือไม่ อย่างไร นั้น ผู้บังคับบัญชาของข้าราชการผู้นั้นจะต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริง และการกระทำของข้าราชการผู้นั้นแต่ละเรื่องแต่ละรายอย่างละเอียดรอบคอบ เพื่อให้ได้ความจริง แล้วจึงรับข้อเท็จจริงเข้ากับกฎหมายว่าข้าราชการผู้นั้นได้กระทำผิดในกรณีใด มาตราใด ซึ่งตาม

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 บัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้บังคับบัญชา โดยตรงที่จะต้องใช้ดุลพินิจพิจารณาจากรายละเอียดข้อเท็จจริงเป็นเรื่อง ๆ ไป สำนักงาน ก.พ. ไม่อยู่ในฐานะที่จะพิจารณาให้ความเห็นได้

2. ตามปัญหาข้อ 2 ที่หาหรือว่า การกระทำผิดวินัยของข้าราชการพลเรือนสามัญ มีอายุความหรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ไม่มีบทกฎหมายมาตราใดบัญญัติเรื่องอายุความในการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ได้กระทำความผิดวินัยไว้

3. ตามปัญหาข้อ 3 ที่หาหรือว่า ถ้าเป็นการกระทำผิดจริงและไม่มีอายุความ ห้ามหรือหากคณะแพทยศาสตร์ควรจะดำเนินการประการใด นั้น ขอเรียนว่า ถ้าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็จะต้องดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนตามนัยมาตรา 86 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 แต่ถ้าเป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ก็ได้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการตามวรรคแรกมีอำนาจนัยมาตรา 85 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สมพงษ์ ตรีวิมล

(นายสมพงษ์ ตรีวิมล)

ผู้อำนวยการกองวินัย

กองวินัย

โทร. 2818677

ล้างมลทิน

ที่ นร 0711/ป 782

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

16 มิถุนายน 2531

เรื่อง ทารอเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการ

เรียน ปลัดกระทรวงยุติธรรม

อ้างถึง หนังสือกระทรวงยุติธรรม ปกปัด ที่ ยธ 0202/10167 ลงวันที่ 26 เมษายน 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงยุติธรรมหาข้อปัญหาเกี่ยวกับการลงโทษทางวินัย โดยแจ้งข้อเท็จจริงว่า

1. เจ้าหน้าที่ธุรการ 2 ศาลจังหวัดหนองคายผู้หนึ่ง กระทำผิดวินัยเมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2530 กรณีได้รับหนังสือคำสั่งหมายและตั๋วแลกเงินของศาลต่าง ๆ ที่ส่งมาจำนวน 5 ฉบับ รวมเป็นเงิน 2,000 บาท แล้วไม่ลงทะเบียนรับและไม่เสนอผู้พิพากษาเพื่อสั่งดำเนินการ แต่ได้นำตั๋วแลกเงินไปแลกเงินเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว อธิบดีผู้พิพากษามาภาค 4 ให้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนผู้นี้ ในกรณีดังกล่าวแล้วเห็นว่า ผู้นี้กระทำผิดวินัยฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา และไม่ถือปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ ตามมาตรา 73 และมาตรา 74 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 อธิบดีผู้พิพากษามาภาค 4 จึงมีคำสั่งลงวันที่ 3 มิถุนายน 2530 สั่งลงโทษตัดเงินเดือน 10% เป็นเวลา 4 เดือน ตั้งแต่เดือน มิถุนายน 2530 เป็นต้นไป กระทรวงยุติธรรมพิจารณารายงานการลงโทษแล้วเห็นว่าผู้นี้กระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 67 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 สมควรลงโทษปลดออกจากราชการและส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กระทรวงยุติธรรมพิจารณา ขณะดำเนินการอยู่นั้นได้มีพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 กำหนดให้ล้างมลทินให้แก่ผู้ถูกลงโทษ

ทางวินัย ซึ่งกรณีของผู้ที่อยู่ในเกณฑ์ที่จะได้รับการล้างมลทินด้วย แต่เรื่องนี้กระทรวงยุติธรรมเห็นว่า คำสั่งลงโทษผู้ที่ยังไม่เหมาะสมกับความผิด จะต้องมี การเปลี่ยนแปลงคำสั่งใหม่ คำสั่งดังกล่าวจึงไม่ชอบ ผู้ยื่นขอไม่ได้รับการล้างมลทิน จึงขอให้ ก.พ. พิจารณาว่า กระทรวงยุติธรรมจะนำเรื่องของผู้ยื่นเสนอ อ.ก.พ. กระทรวงเพื่อพิจารณาโทษผู้ผิดหรือไม่ ประการใด

2. ลูกจ้างประจำ ตำแหน่งนักการภารโรงศาลแขวงธนบุรีผู้หนึ่ง ซึ่งมีหน้าที่ส่งหมายนัด และสำเนาคำให้การแก่โจทก์ในคดีอาญา ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย กรณีเมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม 2530 ได้ใช้คำสั่งหรือหลักเลียงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาลซึ่งมีอำนาจสั่งเกี่ยวกับกระบวนการพิจารณาคดีโดยไม่ส่งหมายนัดให้โจทก์ แต่กลับรายงานเท็จต่อศาลว่าได้ไปส่งหมายให้แก่โจทก์แล้ว โดยวิธีปิดหมาย ณ ภูมิลำเนาของโจทก์ ทำให้โจทก์ไม่ทราบวันนัด และไม่ได้ออกศาล เป็นเหตุให้ศาลยกฟ้องโจทก์ ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลแขวงธนบุรีจึงสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ผิดในเรื่องดังกล่าวเมื่อวันที่ 28 สิงหาคม 2530 แล้วศาลแขวงธนบุรีเห็นว่า ผู้ที่กระทำผิดวินัยฐานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งผู้บังคับบัญชา และรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา ตามมาตรา 71 วรรคหนึ่ง และมาตรา 72 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ศาลแขวงธนบุรีจึงมีคำสั่งลงวันที่ 6 ตุลาคม 2530 สั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้ผิด 10% เป็นเวลา 2 เดือน ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2530 เป็นต้นไป กระทรวงยุติธรรมพิจารณาแล้วเห็นว่า การกระทำของผู้ผิด เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามที่ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลแขวงธนบุรีมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ผิดในกรณีความผิดวินัยไม่ร้ายแรง จึงไม่ถูกต้อง กระทรวงยุติธรรมได้สั่งให้อธิบดีผู้พิพากษาศาล 1 สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ผิดในกรณีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ขณะดำเนินการอยู่นั้นได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 แล้ว ต่อมาอธิบดีผู้พิพากษาศาล 1 ได้มีคำสั่งลงวันที่ 29 ธันวาคม 2530 สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ผิดในกรณีความผิดวินัยอย่างร้ายแรงดังกล่าวแล้ว อธิบดีผู้พิพากษาศาล 1 เห็นว่า ลูกจ้างผู้กระทำผิดวินัยฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง

ตามมาตรา 73 วรรคสอง และมาตรา 81 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 สมควรลงโทษปลดออกจากราชการ อธิบดีผู้พิพากษาศาล 1 จึงมีคำสั่งลงวันที่ 17 มีนาคม 2531 สั่งลงโทษให้ผู้นี้^๑ออกจากราชการ กระทรวงยุติธรรมจึงขอให้ ก.พ.พิจารณาว่า ผู้นี้^๑ยังค้ำบัญชีจะสั่งลงโทษให้ผู้นี้^๑ออกจากราชการได้หรือไม่ นั้น

ก.พ.ได้พิจารณาแล้ว มีความเห็นดังนี้

สำหรับข้อหาหรือกรณี 1 เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้นี้^๑ได้กระทำผิดเมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2530 และถูกลงโทษตัดเงินเดือนเมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 2530 ซึ่งเป็นการกระทำผิดก่อนวันที่ 5 ธันวาคม 2530 และได้ถูกลงโทษก่อนวันที่พระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 ใช้บังคับ ผู้นี้^๑จึงได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินดังกล่าวไปแล้ว กระทรวงยุติธรรมจึงไม่อาจดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นี้^๑ได้อีกต่อไป

ส่วนข้อหาหรือกรณี 2 เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้นี้^๑ได้กระทำผิดวินัยเมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม 2530 และการที่ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลแขวงธนบุรี ได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้นี้^๑ ในกรณีความผิดวินัยที่ไม่ร้ายแรง แล้วผู้พิพากษาหัวหน้าศาลแขวงธนบุรีสั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้นี้^๑ เมื่อวันที่ 6 ตุลาคม 2530 ไปนั้น เป็นการสั่งโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว กรณีจึงอยู่ในเกณฑ์ได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 แล้ว กระทรวงยุติธรรมไม่อาจจะดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นี้^๑ได้อีกต่อไป การที่กระทรวงยุติธรรมสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นใหม่ และได้สั่งลงโทษผู้นี้^๑ เป็นให้ออกจากราชการ จึงเป็นการกระทำโดยไม่ชอบ ดังนั้น เมื่อผู้นี้^๑ได้รับการล้างมลทินแล้ว กระทรวงยุติธรรมจะต้องออกคำสั่งยกเลิกคำสั่งที่สั่งให้ผู้นี้^๑ออกจากราชการ และสั่งให้ผู้นี้^๑กลับเข้ารับราชการต่อไป

จังหวัดแม่ฮ่องสอนพิจารณาแล้วเห็นว่ากรมที่ดินอนุญาตให้ผู้ยื่นคำขอ การเดินทางไปปฏิบัติงานตามตำแหน่งมีกำหนดถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2530 ผู้ยื่นคำขออยู่ในบังคับบัญชาของจังหวัดลำปาง เมื่อ อ.ก.พ.จังหวัดลำปางมีมติให้ผู้ยื่นคำขอออกจากราชการ จังหวัดลำปางต้องสั่งให้เป็นไปตามนั้น จังหวัดแม่ฮ่องสอนจึงส่งเรื่องขึ้นให้จังหวัดลำปางดำเนินการต่อไป และจังหวัดลำปางขอทราบทางปฏิบัติมายังกรมที่ดิน

กรมที่ดินพิจารณาแล้วเห็นว่า จังหวัดลำปางมีอำนาจสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการตามมติ อ.ก.พ.จังหวัดลำปาง แต่เนื่องจากปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมาย จึงหารือว่าความเห็นของกรมที่ดินดังกล่าว ถูกต้องหรือไม่ อย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ.ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่จังหวัดแม่ฮ่องสอนเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ตั้งแต่วันที่ 16 กันยายน 2530 เป็นต้นไป การที่จังหวัดลำปางนำเรื่องผู้เข้าที่ประชุม อ.ก.พ.จังหวัดลำปาง และ อ.ก.พ.จังหวัดลำปางมีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ มติ อ.ก.พ.จังหวัดลำปางจึงไม่มีผลบังคับใช้ จังหวัดแม่ฮ่องสอนไม่ต้องปฏิบัติตามมตินั้น เมื่อจังหวัดลำปางส่งเรื่องขึ้นให้จังหวัดแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอนต้องนำเรื่องเสนอ อ.ก.พ.จังหวัดแม่ฮ่องสอนพิจารณา และเมื่อ อ.ก.พ.จังหวัดแม่ฮ่องสอนมีมติประการใด จังหวัดแม่ฮ่องสอนต้องปฏิบัติตามมตินั้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0711/ป 810

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

28 มิถุนายน 2531

เรื่อง ทาริอปัญหาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติล้างมลทิน

เรียน ปลัดกระทรวงสาธารณสุข

อ้างถึง หนังสือกระทรวงสาธารณสุข ปกปิด ที่ สธ 0209/408/407 ลงวันที่ 19 พฤษภาคม 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึงกระทรวงสาธารณสุขแจ้งว่า จังหวัดอุดรธานีได้มีคำสั่งลงวันที่ 10 กันยายน 2530 สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่เจ้าหน้าที่ธุรการ 3 สำนักงานสาธารณสุขกิ่งอำเภอสร้างคอม จังหวัดอุดรธานีผู้หนึ่ง กรณีถูกกล่าวหาว่าขี้เมาเมื่อดำเนินคดีจากนางสาวหนูพันธ์ กงซุย เจ้าหน้าที่งานส่งเสริมสุขภาพ 2 ประจำโรงพยาบาลสร้างคอม จำนวน 300 แฉง แล้วนำไปเป็นประโยชน์ส่วนตัวโดยนำไปฝากขายที่ร้านขายยาเอกชน เมื่อคณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนเสร็จแล้ว คณะกรรมการสอบสวนได้รายงานผลการสอบสวนต่อผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานีว่า พฤติการณ์ของผู้นี้เป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา 81 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 เห็นควรลงโทษให้ออกจากราชการ ผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานีได้พิจารณาแล้วเห็นว่าผู้นี้กระทำการอื่นได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วตามมาตรา 81 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จังหวัดอุดรธานีได้มีคำสั่งลงวันที่ 24 พฤศจิกายน 2530 สั่งลงโทษภาคทัณฑ์ผู้นี้ โดยไม่ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. จังหวัดอุดรธานีพิจารณาก่อนตามมาตรา 86 ทวิ (2) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 กระทรวงสาธารณสุขจึงหารือไปยัง ก.พ. รวม 3 ข้อ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาแล้วมีความเห็นดังนี้

1. ข้อที่หาหรือว่า การที่จังหวัดอุดรธานีมีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นี้ โดยไม่ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. จังหวัดอุดรธานี พิจารณาก่อนถูกต้องหรือไม่ และคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ดังกล่าวชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ. เห็นว่า โดยมาตรา 86 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 บัญญัติว่า ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้มีอำนาจตามมาตรา 86 เห็นว่าข้าราชการผู้ใดกระทำความผิดอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษถึงให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้ (1) ..... (2) สำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่งตั้งแต่ระดับ 4 ลงมา ในราชการบริหารส่วนภูมิภาค ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. จังหวัดพิจารณา และเมื่อ อ.ก.พ. จังหวัดมีมติเป็นประการใด ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งให้เป็นไปตามนั้น สำหรับกรณีที่กระทรวงสาธารณสุขอื่น ชื่อเท็จจริงปรากฏว่าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าข้าราชการผู้นั้นกระทำความผิดอย่างร้ายแรง ดังนั้น ผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานีจะส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. จังหวัดอุดรธานีพิจารณา การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานีมีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นี้ โดยไม่ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. จังหวัดอุดรธานี พิจารณา จึงเป็นการไม่ถูกต้อง และคำสั่งลงโทษดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย

2. ข้อที่หาหรือว่าผู้ที่จะได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 หรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ. เห็นว่า แม้จังหวัดอุดรธานีได้สั่งลงโทษภาคทัณฑ์ข้าราชการผู้นี้โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายก็ตาม แต่กรณีทำนองนี้ เมื่อครั้งพระราชบัญญัติล้างมลทินในโอกาสสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี พ.ศ. 2526 ใช้บังคับ คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ 4)

ให้วินิจฉัยไว้ว่า "มาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ บัญญัติให้ล้างมลทินแก่ผู้ถูกลงโทษทางวินัย ในกรณีซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่ 6 เมษายน 2525 และได้ถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ก่อนหรือในวันที่ พระราชบัญญัติดังกล่าวใช้บังคับ คำว่า "ผู้ถูกลงโทษทางวินัย" นั้น ให้นิยามศัพท์ไว้ในมาตรา 3 ให้ หมายถึงข้าราชการซึ่งถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์เพราะกระทำผิดวินัย ดังนั้น ข้าราชการซึ่งได้กระทำผิด วินัยก่อนหรือในวันที่ 6 เมษายน 2525 และได้ถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัติ ล้างมลทินฯ ใช้บังคับแล้ว ไม่ว่าจะถูกลงโทษโดยคำสั่งที่ไม่มีอำนาจ หรือเกินอำนาจก็ตาม ข้าราชการ ผู้นั้นย่อมเป็นผู้ถูกลงโทษเพราะกระทำผิดวินัยตามบทนิยามนั้นแล้ว จึงได้รับการล้างมลทินโดยผลของ มาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว" ซึ่งพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระ ปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 มีบทบัญญัติทำนองเดียวกัน จึงนำคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกาดังกล่าวมาปรับใช้กับกรณีตามข้อหารือของกระทรวงสาธารณสุข ได้ ทั้งนี้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าข้าราชการผู้นี้ได้กระทำผิดวินัยก่อนวันที่ 5 ธันวาคม 2530 และถูก จังหวัดอุดรธานีสั่งลงโทษภาคทัณฑ์เมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน 2530 ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ข้าราชการผู้นี้จึงได้รับการล้างมลทินตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว

3. ข้อที่หารือว่า ถ้าการดำเนินการตามข้อหารือข้อ 1 ไม่ถูกต้อง จะปฏิบัติต่อไป อย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า เมื่อผู้นี้ได้รับการล้างมลทินแล้ว กรณีจึงไม่เป็นปัญหาที่ จะต้องพิจารณาอีกต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

เสริมสุข โกวิทวานิช
(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 89

ที่ นร 0711/595

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

29 มิถุนายน 2531

เรื่อง ทารือการดำเนินการทางวินัย

เรียน ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ กรมศุลกากร

อ้างถึง หนังสือกองการเจ้าหน้าที่ กรมศุลกากร ที่ กค 0602(ก)/439 ลงวันที่ 16 มิถุนายน 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึงแจ้งว่า กรมศุลกากรได้มีคำสั่งลงวันที่ 2 ธันวาคม 2523
 สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนนายตรวจศุลกากร 4 ผู้หนึ่งกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิด
 วินัยอย่างร้ายแรง ต่อมากรมศุลกากรได้มีคำสั่งลงวันที่ 22 กรกฎาคม 2526 สั่งให้ผู้หนึ่งออกจาก
 ราชการไว้ก่อน เพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณา หลังจากนั้นมาในวันที่ 23 สิงหาคม 2526
 และวันที่ 3 พฤษภาคม 2527 ตามลำดับ อธิบดีกรมศุลกากรได้ทราบจากรายงานผลการสอบสวน
 ชัดแจ้งจริงในเรื่องอื่นว่าผู้หนึ่งมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงซึ่งเป็นเรื่องที่กล่าวหา
 ใหม่อีกสองเรื่อง แต่เนื่องจากผู้หนึ่งในระหว่างถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน กรมศุลกากรจึง
 ไม่มีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้หนึ่งได้ตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
 ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518

สำหรับเรื่องที่ถูกสอบสวนทางวินัยตามคำสั่งของกรมศุลกากรดังกล่าวข้างต้นนั้น
 อ.ก.พ.กระทรวงการคลังพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้หนึ่งมิได้กระทำความผิด กรมศุลกากรจึงได้มีคำสั่ง
 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2531 สั่งผู้หนึ่งกลับเข้ารับราชการ จึงหาหรือว่า ผู้หนึ่งกลับเข้ารับราชการแล้ว
 กรมศุลกากรจะนำกรณีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงอันเป็นเรื่องที่กล่าวหาใหม่
 ทั้งสองเรื่องซึ่งปรากฏภายหลังที่ผู้หนึ่งถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน มาดำเนินการทางวินัยแก่ผู้
 หนึ่งหรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ขอเรียนว่า บัญชีทำนองนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณาเห็นไว้ว่า เมื่อผู้บังคับบัญชาให้มีคำสั่งให้ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน กลับเข้ารับราชการแล้วข้าราชการผู้นั้นย่อมมีสภาพการเป็นข้าราชการพลเรือนตามเดิม ผู้บังคับบัญชาจึงมีอำนาจดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นั้นในกรณีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยซึ่งปรากฏภายหลังจากที่ผู้นั้นถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนได้ ดังนั้น กรณีที่กรมตุลาการทหารอื่น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่ากรมตุลาการให้มีคำสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการแล้ว ข้าราชการผู้นั้นก็มีสภาพการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตามเดิม ดังนั้น กรมตุลาการจึงมีอำนาจดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นั้น ตามเรื่องที่ถูกกล่าวหาใหม่ทั้งสองเรื่องดังกล่าวได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

สมพงษ์ ตรีวิมล

(นายสมพงษ์ ตรีวิมล)

ผู้อำนวยการกองวินัย

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 90, 105

ที่ นร 0712/ล 472

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

29 มิถุนายน 2531

เรื่อง ทารอการกลับเข้ารับราชการ

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ลับ จำนวนที่ ศธ 1481/4051
ลงวันที่ 14 มิถุนายน 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึง ทารอเรื่องการสั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง
บุคลากร 6 ผู้หนึ่ง ซึ่งอุทธรณ์คำสั่งให้ออกจากราชการ กลับเข้ารับราชการตามคำสั่งของ
นายกรัฐมนตรีว่าจะถือปฏิบัติเช่นเดียวกับมาตรา 90 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน พ.ศ. 2518 หรือไม่ หากไม่ถือปฏิบัติเช่นเดียวกัน จะควรปฏิบัติอย่างไร และจะจัดหา
ตำแหน่งว่างตำแหน่งหนึ่งตำแหน่งใดทางครูซึ่งมีระดับเดียวกันให้ จะสามารถกระทำได้หรือไม่
เพียงใด ดังความละเอียดแจ้งอยู่แล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า เมื่อนายกรัฐมนตรีมีคำสั่งให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับ
ราชการตามมาตรา 105 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไข
เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2522 สำนักงาน
คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจะต้องยกเลิกคำสั่งให้ออกจากราชการและสั่งให้ผู้
กลับเข้ารับราชการ ซึ่งการสั่งให้กลับเข้ารับราชการนี้ มาตรา 105 วรรคสี่ ให้นำมาตรา 90
มาใช้บังคับโดยอนุโลม ดังนั้น สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจึงต้องปฏิบัติตาม

มาตรา 90 คือสั่งให้ผู้กลับเข้ารับราชการ เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญในตำแหน่งเดิมหรือตำแหน่งในระดับเดียวกันที่ต้องใช้คุณสมบัติเฉพาะที่ผู้ผู้นั้นมีอยู่

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช
(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)
รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองอุทธรณ์และร้องทุกข์

โทร. 2819451

ล้างมลทิน

ที่ นร 0711/ล 490

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

12 กรกฎาคม 2531

เรื่อง ทารอปัญหาการดำเนินการทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมการขนส่งทางบก

อ้างถึง หนังสือกระทรวงคมนาคม ที่ คค 0203/17746 ลงวันที่ 30 ธันวาคม 2528

หนังสือสำนักงาน ก.พ. ปกบค ที่ นร 0711/ป 1290 ลงวันที่ 16 กรกฎาคม 2530

และหนังสือกรมการขนส่งทางบก ลับ ที่ คค 0301/046 ลงวันที่ 21 มิถุนายน 2531

สิ่งที่ส่งมาด้วย เอกสารสำนวนการสอบสวนและสำเนารายงานการประชุม อ.ก.พ. กรมการขนส่งทางบก รวม 144 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงคมนาคมรายงานการลงโทษลดขั้นเงินเดือนนาย ก. เจ้าหน้าที่ขนส่ง 2 สำนักงานขนส่งจังหวัดยะลา 1 ชั้น และตัดเงินเดือนนาย ข. เจ้าหน้าที่บริหารงานขนส่ง 6 สำนักงานขนส่งจังหวัดตราด 10% เป็นเวลา 1 เดือน กรณีนาย ก. ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการควบคุม และดำเนินการทดสอบข้อเขียน และตรวจข้อสอบในการสอบผู้ประจำรถหน้าพนักงานขับรถประจำเดือนกันยายน 2527 ร่วมกับนาย ค. และ น.ส.ง. ให้จัดทำข้อสอบข้อเขียนของนายชิวลา แซ่ซำ ซึ่งสอบข้อเขียนไม่ผ่านชั้นใหม่ โดยปลอมแปลงลายมือชื่อของ น.ส.ง. ว่าเป็นกรรมการตรวจข้อสอบฉบับใหม่นั้น แล้วนาย ก. ให้ออกใบอนุญาตเป็นผู้ขับรถให้แก่นายชิวลา แซ่ซำ ไป ส่วนนายข. ครึ่งปฏิบัติหน้าที่ราชการที่สำนักงานขนส่งจังหวัดยะลา เป็นผู้บังคับบัญชาของนาย ก. ได้ทราบพฤติการณ์ดังกล่าวของนาย ก. แต่มิได้ดำเนินการทางวินัยทันที อีกทั้งยังได้กระทำความคิดวินัยกรณีไม่ปฏิบัติตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ.2520

และรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา ไปยัง ก.พ. และในที่สุด ก.พ. ได้พิจารณาเห็นว่า พฤติการณ์ของนาย ก. ดังกล่าวเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องตามระเบียบของทางราชการ และทำให้ นายชิวลา แซ่ฉ่า ซึ่งสอบข้อเขียนไม่ผ่านได้รับใบอนุญาตไปโดยมิชอบ เมื่อต่อมาภายหลังจะได้มีการยกเลิกใบอนุญาตดังกล่าวไปแล้ว ก็ไม่สามารถลงคำสั่งพฤติกรรมแห่งการกระทำผิดได้ และการที่นาย ก. บังอาจปลอมลายมือชื่อของ น.ส.ง. ลงในข้อสอบฉบับใหม่ เพื่อให้ผู้อื่นหลงเชื่อว่า น.ส.ง. เป็นผู้ตรวจข้อสอบดังกล่าวนั้น ถือได้ว่าเป็นการกระทำที่อาจก่อความเสียหายแก่ น.ส.ง. ได้ เพราะหากผู้บังคับบัญชาตรวจพบ น.ส.ง. ก็อาจมีความผิดหรือถูกสอบสวนได้ พฤติการณ์ของนาย ก. ดังกล่าวอาจนับเป็นความผิดอาญาฐานเป็นเจ้าพนักงานอาศัยโอกาสที่ตนมีหน้าที่ทำเอกสาร กรอกข้อความลงในเอกสาร หรือดูแลรักษาเอกสาร กระทำการปลอมเอกสาร ทำลายเอกสารของผู้อื่น และปลอมลายมือชื่อของผู้อื่น อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 161 มาตรา 188 และมาตรา 264 และกรณีมีมูลเป็นความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 67 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 แต่โดยที่เรื่องนี้ผู้บังคับบัญชายังมิได้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนนาย ก. ตามมาตรา 86 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 ก.พ. จึงลงมติให้รายงานนายกรัฐมนตรี ตามมาตรา 8 (5) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 เพื่อพิจารณาและสั่งการให้กระทรวงคมนาคมดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย นาย ก. แล้วพิจารณาดำเนินการตามกฎหมายต่อไป และนายกรัฐมนตรีได้มีคำสั่งให้กระทรวงคมนาคมดำเนินการตามมติ ก.พ. แล้ว

สำหรับรายงานการลงโทษคัดเงินเดือนนาย ข.นั้น ก.พ. ได้มีมติให้รอการพิจารณาไว้ก่อนจนกว่ากระทรวงคมนาคมจะได้รายงานผลการสอบสวนพิจารณาโทษนาย ก. ไปยัง ก.พ. แล้ว

ต่อมา กรมการขนส่งทางบกได้แจ้งไปยังสำนักงาน ก.พ. ว่า กรมการขนส่งทางบก
ได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนาย ก. ในเรื่องดังกล่าวตามคำสั่งของนายกรัฐมนตรีแล้ว
คณะกรรมการสอบสวนมีความเห็นว่า นาย ก. มีความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ สมควรลงโทษ
ปลดออกจากราชการ แต่ข้าราชการผู้นี้ได้ถูกลงโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ชั้น ตามคำสั่งจังหวัดยะลา
ลงวันที่ 21 มิถุนายน 2528 ในกรณีเกี่ยวกับที่ผู้นี้ถูกสอบสวนทางวินัยครั้งนี้มาแล้ว นาย ก. จึงน่าจะ
ได้รับประโยชน์ตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพล
อดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 จึงทูลขอไปยัง ก.พ. ว่า คณะกรรมการ
สอบสวนทางวินัยจะต้องยุติการสอบสวนทันทีหรือไม่ และเมื่อคณะกรรมการสอบสวนเสร็จแล้ว
กรมการขนส่งทางบกจะต้องดำเนินการต่อไปอย่างไร หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ปัญหาท่านองนี้เมื่อครั้งพระราชบัญญัติล้างมลทินใน
โอกาสสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี พ.ศ. 2526 ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 12 มีนาคม 2526
เป็นต้นไป ก.พ. ได้เคยวินิจฉัยไว้ว่า มาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวกำหนดให้ล้างมลทิน
ให้แก่บรรดาผู้ถูกลงโทษทางวินัยในกรณีซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่ 6 เมษายน 2525 และให้ถูก
ลงโทษ หรือลงทัณฑ์ก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับโดยให้ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษ
หรือลงทัณฑ์ทางวินัย ผู้บังคับบัญชาจึงไม่อาจดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการในกรณีที่ผู้นั้นได้ถูก
สั่งลงโทษทางวินัยไปแล้วได้อีก ซึ่งพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทร
มหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 5
ธันวาคม 2530 มีบทบัญญัติท่านองเดียวกัน จึงนำคำวินิจฉัยของ ก.พ. ดังกล่าวมาปรับใช้กับกรณี
ตามข้อหารือของกรมการขนส่งทางบกได้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่านาย ก. ได้กระทำผิดวินัย
เมื่อวันที่ 24 กันยายน 2527 และถูกจังหวัดยะลาลงโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ชั้น เมื่อวันที่
21 มิถุนายน 2528 ข้าราชการผู้นี้จึงได้รับการล้างมลทินตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้แล้วตั้งแต่วันที่ 5 ธันวาคม 2530 ดังนั้น คณะกรรมการสอบสวนจึงต้องยุติการสอบสวน
ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และกรมการขนส่งทางบกก็ไม่อาจดำเนินการทางวินัยแก่นาย ก.
ในกรณีที่ผู้นี้ได้ถูกสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนดังกล่าวได้อีก

อนึ่ง ขอเรียนว่า สำหรับรายงานการลงโทษนาย ช. นั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่า นาย ช. ได้กระทำผิดวินัยเมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2527 และวันที่ 8 เมษายน 2528 ตามลำดับ และได้ถูกกรรมการขนส่งทางบกสั่งลงโทษตัดเงินเดือน 10% เป็นเวลา 1 เดือน เมื่อวันที่ 27 กันยายน 2528 ซึ่งเป็นการกระทำผิดก่อนวันที่ 5 ธันวาคม 2530 และได้ถูกลงโทษก่อนวันที่ พระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 ใช้บังคับ จึงได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินดังกล่าวแล้วด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ได้ส่งเอกสารสำนวนการสอบสวน และสำเนารายงานการประชุม อ.ก.พ.กรรมการขนส่งทางบก รวม 144 แผ่น คืนมาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สุวรรณ ชนะสงคราม

(นายสุวรรณ ชนะสงคราม)

ผู้อำนวยการกองอุทธรณ์และร้องทุกข์

รักษาการแทนรองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 86

ที่ นร 0711/ล 522

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

4 สิงหาคม 2531

เรื่อง ปัญหาการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการที่ถูกฟ้องคดีอาญา

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการ

อ้างถึง (1) หนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการ สับ ที่ นร 0201/1411 ลงวันที่ 8
กุมภาพันธ์ 2531

(2) หนังสือสำนักงาน ก.พ. สับ ที่ นร 0711/ล 168 ลงวันที่ 7 มีนาคม 2531

(3) หนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการ สับ ที่ นร 0201/4952 ลงวันที่ 27
เมษายน 2531

(4) หนังสือสำนักงาน ก.พ. สับ ที่ นร 0711/ล 479 ลงวันที่ 1 กรกฎาคม 2531

ความหนังสืออ้างถึง (1) สำนักเลขาธิการคณะกรรมการขอให้พิจารณาปัญหา
รองเลขาธิการคณะกรรมการ (นักบริหาร 10) ผู้หนึ่ง และเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป 7 กองประมวล
และคิดคำนวณผลผลิตของรัฐมนตรียุหนึ่ง ถูกสั่งพักราชการ เนื่องจากข้าราชการทั้งสองต้องหาว่ากระทำ
ความผิดอาญาในเรื่องการขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ว่า กรณีเช่นนี้จะต้องแต่งตั้งคณะ
กรรมการขึ้นทำการสอบสวนหรือไม่ (2) สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาตอบข้อหารือมาว่า การแต่งตั้ง
คณะกรรมการขึ้นสอบสวนข้าราชการทั้งสองนี้เป็นเรื่องอยู่ในดุลพินิจของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา
44 ที่จะพิจารณาว่ากรณีมีมูลที่ควรสอบสวนหรือไม่ (3) สำนักเลขาธิการคณะกรรมการขอให้ ก.พ.
พิจารณาตีความและวินิจฉัยปัญหาที่เกิดขึ้นเนื่องจากการใช้บังคับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน พ.ศ. 2518 และให้คำแนะนำทางปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ โดยได้แจ้งข้อเท็จจริงเพิ่มเติม
ไปอีกว่า พนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องข้าราชการทั้งสองต่อศาล และศาลได้มีคำสั่งรับฟ้องคดีให้พิจารณาแล้ว

หากแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจะมีปัญหาในทางปฏิบัติเกี่ยวกับพยานหลักฐานที่สำคัญและจำเป็นในการสอบสวนทางวินัย ซึ่งเกือบทั้งหมดอยู่ที่พนักงานสอบสวน และการดำเนินคดีของศาล จึงหาหรือว่ามีอำนาจตามมาตรา 86 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 ยังจำเป็นต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยหรือไม่ และเคยมีกรณีเทียบเคียงในลักษณะเดียวกันนี้เกิดขึ้นโดยไม่แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยหรือไม่ ถ้ามีด้วยเหตุผลประการใด และ (4) สำนักงาน ก.พ. แจ้งมาว่า ได้จัดทำบันทึกความเห็นเกี่ยวกับข้อหาหรือของสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเสร็จแล้ว และจะนำข้อหาหรือพร้อมด้วยบันทึกความเห็นในเรื่องนี้ เสนอ อ.ก.พ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ซึ่งได้รับมอบหมายจาก ก.พ. เพื่อพิจารณาในเร็ว ๆ นี้ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

บัดนี้ สำนักงาน ก.พ. ได้นำข้อหาหรือของสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เสนอ อ.ก.พ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ซึ่งได้รับมอบหมายจาก ก.พ. พิจารณาแล้ว เห็นว่า โดยที่มาตรา 86 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 บัญญัติว่า "ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 เห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรสอบสวนให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนโดยไม่ชักช้า....." ซึ่งกฎหมายให้เป็นเรื่องอยู่ในดุลพินิจของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 ที่จะต้องพิจารณาว่ากรณีมีมูลที่ควรสอบสวนหรือไม่ ดังนั้น กรณีของข้าราชการทั้งสองนี้ถึงแม้ศาลจะให้มีความรับฟ้องคดีไว้พิจารณาแล้วก็ตาม แต่เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องอยู่ในดุลพินิจของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 ที่จะพิจารณาว่ากรณีมีมูลที่ควรสอบสวนหรือไม่

ส่วนข้อหาหรือที่ว่าเคยมีการตีเทียบเคียงในลักษณะเดียวกันนี้เกิดขึ้นโดยไม่แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยหรือไม่ ถ้ามีด้วยเหตุผลประการใด นั้น สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า เรื่องทำนองนี้เมื่อปี พ.ศ. 2523 กระทรวงมหาดไทยได้สั่งพักราชการ อดีตปลัดกระทรวงมหาดไทย ผู้หนึ่ง กับพวกรวม 5 ราย กรณีต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาในข้อหาเป็นเจ้าของงานร่วมกันใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่โดยทุจริต ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบและโดยสุจริต เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น และกระทรวงมหาดไทยได้ใช้ดุลพินิจไม่สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนทางวินัยแก่ข้าราชการดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0712/714

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

24 สิงหาคม 2531

เรื่อง ปัญหาการลงโทษวินัยข้าราชการที่ออกจากราชการไปแล้ว

เรียน ปลัดทบวงมหาวิทยาลัย กรรมการและเลขานุการ ก.ม.

อ้างถึง หนังสือทบวงมหาวิทยาลัย ที่ มท 0202/2177 ลงวันที่ 29 มกราคม 2530

สิ่งที่ส่งมาด้วย (1) สำเนาหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0203/9481
ลงวันที่ 9 สิงหาคม 2531

(2) สำเนาหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ต่วนมาก ที่ นร 0601/535
ลงวันที่ 8 กรกฎาคม 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึง ทบวงมหาวิทยาลัยแจ้งว่า อนุสนธิ์ที่ ก.พ. ได้ตอบข้อหารือ
กระทรวงศึกษาธิการเกี่ยวกับผู้มีอำนาจตามมาตรา 86 หรือมาตรา 92 วรรคสาม แล้วแต่กรณี
มีอำนาจสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือน ตัดเงินเดือน หรือภาคทัณฑ์ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ถูกกล่าวหา
ว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และได้ลาออกจากราชการไปแล้วตามนัยมาตรา 89 แห่งพระราช
บัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 โดยสั่งย้อนหลังไปเท่าที่จำเป็นให้ด้วยนั้น ก.ม.
พิจารณาแล้วไม่เห็นด้วย. ขอให้ ก.พ. ทบทวน ก.พ. พิจารณาแล้วยืนยันความเห็นเดิม แต่ ก.ม.
เห็นว่าปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าวเป็นปัญหาสำคัญที่ส่วนราชการจะถือปฏิบัติเป็นแนวทางเดียวกัน
เพื่อยุติปัญหาการตีความในข้อกฎหมายดังกล่าว ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อราชการโดยรวม จึงขอ
ให้สำนักงาน ก.พ. นำเรื่องนี้เสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณา ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้นำมติของ ก.พ. และ ก.ม. ที่มีความเห็นแตกต่างกันในการ
ตีความและวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายตามมาตรา 89 ดังกล่าวเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาแล้ว

และบันทึกของ ก.พ. ดังกล่าวได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีแล้ว ตั้งความละเอียดปรากฏตามสำเนาหนังสือที่จัดส่งมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0203/9481

สำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ทำเนียบรัฐบาล กทม. 10300

9 สิงหาคม 2531

เรื่อง ปัญหาการตีความมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518

เรียน เลขาธิการ ก.พ.

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ค่วนมาก ที่ นร 0203/1885 ลงวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2531

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ค่วนมาก ที่ นร 0601/535 ลงวันที่ 8

กรกฎาคม 2531

ตามที่เรียนมาว่า ได้ส่งมติ ก.พ. เรื่อง ปัญหาการตีความมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ไปเพื่อสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาเสนอความเห็นแล้ว นั้น

บัดนี้ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวข้างต้นแล้วเห็นว่าผู้มีอำนาจลงโทษมีอำนาจลงโทษลดขั้นเงินเดือน ตัดเงินเดือน หรือภาคทัณฑ์ แก่ข้าราชการที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและได้ออกจากราชการไปแล้ว ตามมาตรา 89 ได้ โดยสั่งลงโทษย้อนหลังไปในวันที่ข้าราชการผู้จะถูกลงโทษยังรับราชการอยู่ แต่จะต้องไม่สั่งลงโทษก่อนวันที่ปรากฏกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ความละเอียดครบถ้วนตามสำเนาหนังสือที่ส่งมาพร้อมนี้

คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบมติของ ก.พ. ตามที่สำนักงาน ก.พ. เสนอ

จึงเรียนยืนยันมา

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

อนันต์ อนันตกุล

(นายอนันต์ อนันตกุล)

เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

กองนิติธรรม

โทร. 2828150

ล้างมลทิน

ที่ นร 0712/715

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

24 สิงหาคม 2531

เรื่อง การล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา
ภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530

เรียน อธิบดีกรมป่าไม้

อ้างถึง หนังสือกรมป่าไม้ ที่ กษ 0702/23820 ลงวันที่ 8 สิงหาคม 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึงแจ้งว่า จังหวัดพิษณุโลกได้หารื้อกรมป่าไม้ ป่าไม้อำเภอ
ชาติตระการทุ่งหนึ่ง ถูกลงโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ชั้น ตามคำสั่งกรมป่าไม้ ที่ 1988/2530 ลงวันที่
4 ธันวาคม 2530 โดยให้ลดขั้นเงินเดือนตั้งแต่เดือนมกราคม 2531 เป็นต้นไป แต่ตามมาตรา 5
แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมี
พระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 5 ธันวาคม 2530 ให้ล้างมลทินแก่
บรรดาผู้ถูกลงโทษทางวินัย ในกรณีซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่ 5 ธันวาคม 2530 และได้รับโทษ
หรือทัณฑ์ทั้งหมด หรือบางส่วนไปแล้วก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยให้ถือว่าผู้นั้นมิได้
เคยถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ทางวินัยในกรณีนั้น ๆ สำหรับกรณีของผู้นี้ จะถือว่าได้รับการล้างมลทินตาม
พระราชบัญญัตินี้หรือไม่ กรมป่าไม้จึงหารือขอกฎหมายดังกล่าวไปยังสำนักงาน ก.พ. ความละเอียด
แจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่มาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติ
ล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60
พรรษา พ.ศ. 2530 บัญญัติให้ล้างมลทินแก่ผู้ถูกลงโทษทางวินัยในกรณีซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่

5 ธันวาคม 2530 และได้รับโทษหรือได้รับทัณฑ์ทั้งหมด หรือบางส่วนไปแล้ว ก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ สำหรับกรณีของผู้นี้ เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า ได้กระทำผิดก่อนวันที่ 5 ธันวาคม 2530 และถูกกรมป่าไม้ลงโทษลดชั้นเงินเดือน 1 ชั้น ตามคำสั่งกรมป่าไม้ ลงวันที่ 4 ธันวาคม 2530 โดยให้ลดชั้นเงินเดือนตั้งแต่เดือนมกราคม 2531 เป็นต้นไป ย่อมถือไม่ได้ว่าผู้นี้เป็นผู้ได้รับโทษทั้งหมด หรือบางส่วนไปแล้วก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ คือ ตั้งแต่วันที่ 5 ธันวาคม 2530 ฉะนั้นข้าราชการผู้นี้จึงไม่ได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติดังกล่าว

อย่างไรก็ดี สำนักงาน ก.พ. เห็นว่า การพิจารณาที่ความตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 เป็นเรื่องที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการกฤษฎีกาที่จะพิจารณา ดังนั้น เพื่อความรอบคอบ กรมป่าไม้จึงควรจะได้หารือเรื่องนี้ไปยังคณะกรรมการกฤษฎีกาโดยตรงอีกทางหนึ่งต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0712/ล 589

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

12 กันยายน 2531

เรื่อง ทหารเรืออุทหาการดำเนินการทางวินัย

เรียน ปลัดกระทรวงการคลัง

อ้างถึง หนังสือกระทรวงการคลัง ลับ ที่ กค 0202/40408 ลงวันที่ 26 สิงหาคม 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงการคลังแจ้งว่า จังหวัดเลยได้รายงานผลคดีอาญาระหว่าง นายกนธเดช สุวรรณรัตน์ โจทก์ กับนาย ก. จำเลย ไปยังกรมสรรพากรว่า ศาลฎีกาพิพากษาว่า นาย ก. มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 157 วางโทษจำคุก 1 ปี แต่ให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี กรมสรรพากรให้ทหารเรือสำนักงาน ก.พ.ว่า กรมสรรพากรจะต้องดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ใดในความผิดสถานใด หรือจะต้องสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือพิจารณาโทษทางวินัยหรือไม่ สำนักงาน ก.พ.ได้ตอบข้อหารือของกรมสรรพากรว่า การที่จะพิจารณาว่าพฤติการณ์ของข้าราชการพลเรือนผู้ใดจะเป็นความผิดวินัย มาตราใดหรือไม่ เป็นเรื่องที่ยุ้บังคับบัญชาจะต้องพิจารณาจากรายละเอียดข้อเท็จจริงของแต่ละบุคคล และผู้บังคับบัญชาจะต้องสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนหรือไม่ เป็นเรื่อง อยู่ในดุลพินิจของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 ที่จะพิจารณาว่ากรณีมีมูลที่ควรสอบสวนหรือไม่ ต่อมา กรมสรรพากรได้ดำเนินการพิจารณาการกระทำของ นาย ก.ที่เป็นมูลเหตุให้ถูกฟ้องคดีอาญา และศาลฎีกา พิพากษาว่าผู้มีความผิดอาญา แต่ให้รอการลงโทษ ซึ่งกรมสรรพากรเห็นว่า การกระทำของผู้ไม่เป็นความ ผิดทางวินัย และเห็นควรยุติเรื่อง การพิจารณากรณีดังกล่าว กรมสรรพากรมิได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ข้อเท็จจริง หรือคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแต่อย่างใด ต่อมากรมสรรพากรได้มีหนังสือรายงานผลคดี อาญาดังกล่าวมายังกระทรวงการคลัง พร้อมทั้งได้แจ้งด้วยว่า กรณีของนาย ก. ไม่เป็นความผิดวินัยอย่าง ร้ายแรงตามมาตรา 81 วรรคสอง และการที่ผู้รายงานพฤติการณ์ของนายกนธเดช สุวรรณรัตน์ ต่อ

ผู้บังคับบัญชา ก็ไม่เป็นความผิดวินัยตามมาตรา 73 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 กรมสรรพากรจึงเห็นสมควรยุติเรื่อง และได้ส่งสำนวนการดำเนินการต่าง ๆ เพื่อประกอบการพิจารณาของกระทรวงการคลังด้วย

กระทรวงการคลังจึงหารือว่า ตามที่กรมสรรพากรได้ดำเนินการต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น จนกระทั่งได้รายงานเห็นสมควรยุติเรื่องทางวินัย นาย ก. นายกรัฐมนตรีกระทรวงการคลังนั้น จะถือว่าเป็นการดำเนินการทางวินัยแก่ นาย ก. แล้วหรือไม่ อย่างไร และถือเป็นการรายงานการดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าจังหวัดเลยได้รายงานกรมสรรพากรว่า ศาลฎีกาพิพากษาว่า นาย ก. มีสาเหตุโกรธเคืองกับนายกนตเดช สุวรรณรัตน์ จึงรายงานอธิบดีกรมสรรพากรเพื่อไล่ความกลั่นแกล้งจากผู้บังคับบัญชาหลงเชื่อตามรายงานเท็จ นาย ก. มีความผิดตามมาตรา 157 แห่งประมวลกฎหมายอาญา วางโทษจำคุก 1 ปี แต่ให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี และกรมสรรพากรพิจารณาเห็นว่า ข้าราชการผู้นี้มิได้กระทำผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือได้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก ไม่มีความผิดตามมาตรา 81 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 และกรณีนาย ก. รายงานพฤติการณ์ของนายกนตเดช สุวรรณรัตน์ ต่อผู้บังคับบัญชา ก็ไม่เป็นความผิดตามมาตรา 73 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว สมควรยุติเรื่องนี้ ถือได้ว่าผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้นี้แล้ว ต่อมากรมสรรพากรได้รายงานผลการพิจารณาดังกล่าวต่อปลัดกระทรวงการคลัง ก็ถือเป็นการรายงานการดำเนินการทางวินัยต่อปลัดกระทรวงตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ
(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช
(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)
รองเลขาธิการ ก.พ.
ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย
โทร. 2818677

ที่ นร 0713/ป 1102

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

27 กันยายน 2531

เรื่อง ปัญหาการอุทธรณ์ของนายสถาพร โพธิ์ศรีทอง

เรียน ปลัดกระทรวงสาธารณสุข

อ้างถึง หนังสือกระทรวงสาธารณสุข ปกปิด ความมาก ที่ สธ 0209/402/692 ลงวันที่ 13
กันยายน 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึง หรือว่ากระทรวงสาธารณสุขได้มีคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือน
เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี 3 สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดนนทบุรีผู้หนึ่ง 1 ชั้น ค่ามาผู้นี้ได้มีหนังสือ
อุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อปลัดกระทรวงสาธารณสุข ผู้สั่งลงโทษ โดยยื่นผ่านผู้อำนวยการโรงพยาบาล
บางบัวทอง นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดนนทบุรี และผู้ว่าราชการจังหวัดนนทบุรี ผู้บังคับบัญชาตาม
ลำดับชั้น หนังสืออุทธรณ์ดังกล่าวไม่มีข้อความว่าอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข และ
ได้มาถึงปลัดกระทรวงสาธารณสุขเมื่อพ้นระยะเวลาอุทธรณ์แล้ว กระทรวงสาธารณสุขเห็นว่ากรณี
ปัญหาข้อกฎหมาย จึงขอให้ ก.พ.พิจารณาว่าอุทธรณ์ของผู้นี้ เป็นการยื่นโดยชอบด้วยกฎ ก.พ.
ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2518) ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์หรือไม่ และปลัดกระทรวง
สาธารณสุขจะรับไว้พิจารณาคำเนิ่นการ เสนอรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขเพื่อพิจารณา
สั่งการต่อไปได้หรือไม่ ดังความละเอียดแจ้งอยู่แล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.พิจารณาแล้วมีความเห็นดังนี้

1. ข้อหารือที่ 1 ที่ว่า การที่ผู้นี้ได้ยื่นหนังสืออุทธรณ์ผ่านผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น
โดยไม่ได้อื่นต่อปลัดกระทรวงสาธารณสุขโดยตรง จะเป็นการยื่นอุทธรณ์ชอบด้วยกฎ ก.พ.ฉบับที่ 10

(พ.ศ. 2518) ข้อ 4 ซึ่งกำหนดให้ยื่นหนังสืออุทธรณ์ต่อผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้ส่งลงโทษหรือไม่ในสำนักงาน ก.พ. เห็นว่าผู้ยื่นหนังสืออุทธรณ์ระบุ เรียนปลัดกระทรวงสาธารณสุขผู้บังคับบัญชา ซึ่งเป็นผู้ส่งลงโทษชัดเจนอยู่แล้ว และเหตุที่ยื่นอุทธรณ์ผ่านทางผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นก็อาจเป็นความเข้าใจผิดว่าจะต้องยื่นผ่านผู้บังคับบัญชาตามสายงานจนถึงปลัดกระทรวงสาธารณสุข กรณีจึงถือได้ว่าเป็นการยื่นหนังสืออุทธรณ์ต่อผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้ส่งลงโทษ ตามกฎ ก.พ. ดังกล่าวแล้ว

2. สำหรับข้อหาข้อที่ 2 และ 3 ที่ว่า ข้อความในหนังสืออุทธรณ์ของผู้ยื่นว่า

"ขอความกรุณาจากผู้มีอำนาจ ขอความเป็นธรรมจากผู้บังคับบัญชา" จะถือเป็นการอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้หรือไม่และการที่หนังสืออุทธรณ์ของผู้ยื่น ได้มาถึงปลัดกระทรวงสาธารณสุขเมื่อต้นระยะเวลาอุทธรณ์ไปแล้ว ปลัดกระทรวงสาธารณสุขจะรับไว้ดำเนินการเสนอรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขเพื่อพิจารณาถึงการต่อไปได้หรือไม่ กรณีทำนองนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณาเรื่องการอุทธรณ์คำสั่งตามมาตรา 105 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งมีบทบัญญัติว่า "การอุทธรณ์คำสั่งให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก ให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ. ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง . . . . . " แต่ผู้ถูกลงโทษให้ออกจากราชการ ได้มีหนังสืออุทธรณ์คำสั่งไปยังปลัดกระทรวง ผู้บังคับบัญชาเดิม โดยไม่มีข้อความว่าประสงค์จะอุทธรณ์ต่อ ก.พ. หรือขอให้ ก.พ. พิจารณา ซึ่ง ก.พ. พิจารณาแล้วมีมติเป็นหลักการว่าให้รับพิจารณาอุทธรณ์ได้ เพราะถือว่าผู้ถูกสั่งให้ออกจากการนั้นมีเจตนาจะอุทธรณ์คำสั่งอยู่แล้ว และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ในกรณีเช่นนี้ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 กำหนดให้ ก.พ. เป็นผู้พิจารณาวินิจฉัย ก.พ. จึงรับอุทธรณ์ดังกล่าวไว้พิจารณา สำหรับกรณีของผู้ยื่น ตามข้อหาข้อนี้ สำนักงาน ก.พ. จึงเห็นว่าแม้จะเป็นการอุทธรณ์คำสั่งตามมาตรา 104 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 แต่เมื่อเทียบเคียงกับหลักการที่ ก.พ. ได้เคยพิจารณาวินิจฉัยไว้แล้ว การที่ผู้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งลดขั้นเงินเดือน แม้หนังสืออุทธรณ์จะไม่มีข้อความว่าประสงค์จะอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ผู้มีอำนาจพิจารณา เมื่อพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 กำหนดให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดของผู้ถูกลงโทษเป็นผู้พิจารณาอุทธรณ์ และหนังสือ

อุทธรณ์ของผู้นี้ มีข้อความว่า "ขอความกรุณาจากผู้มีอำนาจ" ก็ถือได้ว่าผู้ยื่นอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงสาธารณสุข รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขจึงรับพิจารณาอุทธรณ์ผู้นี้ได้ ส่วนการที่ปลัด
กระทรวงสาธารณสุขได้รับหนังสืออุทธรณ์ของผู้นี้ เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ไปแล้วก็ปรากฏว่า
ผู้นี้ได้รับทราบคำสั่งลงโทษลดชั้นเงินเดือนเมื่อวันที่ 27 มิถุนายน 2531 แล้วยื่นหนังสืออุทธรณ์ต่อ
ปลัดกระทรวงสาธารณสุขผ่านผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น โดยโรงพยาบาลบางบัวทอง ได้รับหนังสือ
อุทธรณ์ดังกล่าวเมื่อวันที่ 11 กรกฎาคม 2531 ซึ่งยังอยู่ในระยะเวลาสิบห้าวัน นับแต่วันที่ผู้ได้รับ
ทราบคำสั่ง จึงถือได้ว่าผู้ยื่นอุทธรณ์ภายในกำหนดเวลาแล้ว ปลัดกระทรวงสาธารณสุขจึงรับอุทธรณ์
ของผู้นี้ ไว้ดำเนินการเสนอรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข เพื่อพิจารณาวินิจฉัยได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองอุทธรณ์และร้องทุกข์

โทร. 2819451

ล้างมลทิน

ที่ นร 0713/ล 612

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

30 กันยายน 2531

เรื่อง ข้าราชการผู้หนึ่งอุทธรณ์คำสั่ง

เรียน ปลัดกระทรวงพาณิชย์

อ้างถึง หนังสือกระทรวงพาณิชย์ ลับ ที่ พท 0201/115 ลงวันที่ 25 สิงหาคม 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่ากระทรวงพาณิชย์กำลังพิจารณาคำเนินการตามคำสั่งของ นายกรัฐมนตรีที่ให้ลดโทษข้าราชการผู้หนึ่ง จากปลดออกเป็นลดชั้นเงินเดือน 1 ชั้น แต่เห็นว่าผู้นี้ควรได้รับประโยชน์จากพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 การที่กระทรวงพาณิชย์จะดำเนินการลดชั้นเงินเดือน ผู้นี้ 1 ชั้น น่าจะเป็นผลร้ายแก่ผู้นี้ และไม่สอดคล้องกับพระราชบัญญัติล้างมลทิน จึงหารือข้อกฎหมาย ดังกล่าวเพื่อใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติราชการต่อไป ตั้งความละเอียดแจ้งอยู่แล้ว นั้น

ก.พ. ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าโดยที่มาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 บัญญัติให้ล้างมลทินให้แก่บรรดาผู้ถูกลงโทษทางวินัยในกรณีซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่ 5 ธันวาคม 2530 และได้รับโทษหรือรับทัณฑ์ทั้งหมดหรือบางส่วนไปแล้ว ก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยให้ถือว่าผู้นี้มีได้เคยถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ทางวินัยในกรณีนั้น ดังนั้น ผู้ที่จะได้รับการล้างมลทินจึงต้องเป็นผู้ถูกลงโทษทางวินัยแล้ว และเพื่อประโยชน์ในการล้างมลทินให้แก่ผู้นี้ กระทรวงพาณิชย์จึงต้องออกคำสั่งลดโทษผู้นี้จากปลดออกเป็นลงโทษลดชั้นเงินเดือน 1 ชั้น ตั้งแต่วันที่สั่งให้กลับเข้ารับราชการ แต่เนื่องจากผู้นี้ได้รับการล้างมลทินแล้ว กระทรวงพาณิชย์จึงไม่อาจลดชั้นเงินเดือนตามคำสั่งได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองอุทธรณ์และร้องทุกข์

โทร. 2818677

ล้างมลทิน

ที่ นร 0713/683

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

5 ตุลาคม 2531

เรื่อง ปัญหาการลงโทษและการปรับเงินเดือนให้ข้าราชการ

เรียน อธิบดีกรมราชทัณฑ์

อ้างถึง หนังสือกรมราชทัณฑ์ ค่วนมาก ที่ มท 1002/3156 ลงวันที่ 14 กันยายน 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่ากรมราชทัณฑ์ได้มีคำสั่งลดโทษข้าราชการผู้หนึ่ง จาก ไล่ออกเป็นลตชั้นเงินเดือน 2 ชั้น และสั่งให้กลับเข้ารับราชการตามคำสั่งของนายกรัฐมนตรีแล้ว โดยให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ 1 เรือนจากกลาง ลำปาง ให้ได้รับเงินเดือนในระดับ 1 ชั้น 1,470 บาท ตั้งแต่วันที่ 7 กรกฎาคม 2531 และให้ ลดโทษลตชั้นเงินเดือน 2 ชั้น จากชั้น 1,470 บาท เหลือ 1,325 บาท ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2531 เป็นต้นไป และกรมราชทัณฑ์หารือว่า กรมราชทัณฑ์จะปรับเงินเดือนให้ผู้นั้น ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0610/ว 1 ลงวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2527 ให้หรือไม่ประการใด ดังความละเอียด แจ่มอยู่แล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า กรณีที่ผู้นั้นถูกกรมราชทัณฑ์ โดยมติ อ.ก.พ.กระทรวงมหาดไทย สั่งไล่ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 30 กรกฎาคม 2529 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ได้รับการล้างมลทิน ตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมี พระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 และผู้นั้นให้อุทธรณ์คำสั่งต่อ ก.พ. ที่สุดนายกรัฐมนตรีได้ สั่งให้กรมราชทัณฑ์ลดโทษจากไล่ออกเป็นลตชั้นเงินเดือน 2 ชั้นตามมติ ก.พ.นั้น ก.พ.ได้เคยพิจารณา เรื่องทำนองนี้แล้ว เห็นว่าคณะกรรมการกฤษฎีกาให้พิจารณาเรื่องการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติ

ล้างมลทินในโอกาสสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี พ.ศ. 2526 โดยเห็นว่าถ้าการพิจารณาอุทธรณ์
 พังได้แล้วยังมีโทษอยู่ ไม่ว่าจะโทษจะหนักขึ้น เบาลง หรือเท่าเดิมก็ตาม ผู้อุทธรณ์ย่อมเป็นผู้ถูกลงโทษทาง
 วินัย จึงได้รับการล้างมลทิน ซึ่งพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา
 ภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 ก็มีสาระสำคัญเหมือนกัน ดังนั้น
 เมื่อกรมราชทัณฑ์ได้มีคำสั่งลดโทษผู้นี้ จากไล่ออกเป็นลดชั้นเงินเคียน 2 ชั้น ผู้นี้จึงได้รับการล้างมลทิน
 แล้ว กรมราชทัณฑ์ไม่อาจลดชั้นเงินเคียนตามคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ 339/2531 ลงวันที่ 7 กรกฎาคม
 2531 ได้ ผู้นี้ยังคงได้รับเงินเคียนชั้น 1,470 บาท กรณีจึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาเรื่องการปรับ
 เงินเคียนให้ผู้นี้ ตามที่หาหรือแต่อย่างใด

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช
 (นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองอุทธรณ์และร้องทุกข์

โทร. 2819451

ล้างมลทิน

ที่ นร 0713/ป 1127

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

5 ตุลาคม 2531

เรื่อง การล้างมลทินโทษทางวินัยข้าราชการ

เรียน ปลัดกระทรวงมหาดไทย

อ้างถึง หนังสือกระทรวงมหาดไทย บกปิต ที่ มท 0203.3/640 ลงวันที่ 15 กันยายน 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่ากระทรวงมหาดไทยได้ดำเนินการตามคำสั่งของนายกรัฐมนตรีที่ให้ลดโทษข้าราชการ 2 คน จากปลดออก และให้ออก เป็นลคชั้นเงินเดือนคนละ 1 ชั้น และให้กลับเข้ารับราชการแล้ว และกระทรวงมหาดไทยเห็นว่าบุคคลทั้งสองควรได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 แต่เนื่องจากยังไม่มีแนวทางการปฏิบัติโดยชัดเจน จึงหาหรือปัญหาดังกล่าวไปยัง ก.พ.ด้วย ดังความละเอียดแจ้งอยู่แล้ว นั้น

ก.พ.ได้รับทราบการลดโทษข้าราชการ 2 รายดังกล่าว เป็นลคชั้นเงินเดือนคนละ 1 ชั้น และให้บุคคลทั้งสองกลับเข้ารับราชการแล้ว และเห็นว่าบุคคลทั้งสองได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 กระทรวงมหาดไทยจึงไม่อาจลคชั้นเงินเดือนบุคคลทั้งสองตามคำสั่งได้ จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

เสริมสุข โกวิทวานิช
(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองอุทธรณ์และร้องทุกข์
โทร. 2819451

ล้างมลทิน

ที่ นร 0712/ป 1162

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300.

12 ตุลาคม 2531

เรื่อง ปัญหาการดำเนินการยกเลิกคำสั่งลงโทษข้าราชการ

เรียน อธิบดีกรมการปกครอง

อ้างถึง หนังสือกรมการปกครอง ปกปิต ที่ มท 0415/3859 ลงวันที่ 15 สิงหาคม 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมการปกครองแจ้งว่า จังหวัดกาฬสินธุ์ได้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนข้าราชการผู้หนึ่ง เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งเสมียนตราอำเภอ (เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี 4) อำเภอคำม่วง กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องไม่ปฏิบัติตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการสร้างงานในชนบท พ.ศ. 2527 เกี่ยวกับโครงการสร้างถังเก็บน้ำฝนและโครงการสร้างฝายน้ำล้น จำนวน 3 โครงการ ต่อมาผลการสอบสวนปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ผู้ว่าราชการจังหวัดกาฬสินธุ์จึงสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ผู้นี้ ตามคำสั่งจังหวัดกาฬสินธุ์ ที่ 3192/2527 ลงวันที่ 12 พฤศจิกายน 2527 กรมการปกครองได้รายงานการลงโทษดังกล่าวไปยังกระทรวงมหาดไทย ซึ่งกระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้วเห็นว่า ตามข้อกล่าวหาที่ผู้นั้นถูกลงโทษยังฟังไม่ได้ว่ากระทำผิด แต่โดยที่คำสั่งลงโทษดังกล่าวได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 กระทรวงมหาดไทยจึงขอให้กรมการปกครองหารือว่า กระทรวงมหาดไทยจะดำเนินการยกเลิกคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ผู้นี้ได้หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ.ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อกระทรวงมหาดไทยฟังข้อเท็จจริงเป็นยุติว่าผู้นี้ไม่ได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา ผู้นี้ก็ไม่ตกอยู่ในฐานะเป็น "ผู้ถูกลงโทษทางวินัย" ตามนัยมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 โดยเหตุนี้กระทรวงมหาดไทยจึงมีอำนาจสั่งยกเลิกคำสั่ง

ลงโทษภาคทัณฑ์ ตามคำสั่งจังหวัดกาฬสินธุ์ ที่ 3192/2527 ลงวันที่ 12 พฤศจิกายน 2527 ได้
ความนัยมาตรา 92 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช
(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 90

ที่ นร 0712/ป 1212

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

24 ตุลาคม 2531

เรื่อง ทารือการสั่งลงโทษข้าราชการครูในระหว่างถูกสั่งพักราชการ

เรียน อธิบดีกรมบัญชีกลาง

อ้างถึง หนังสือกรมบัญชีกลาง ที่ กค 0514/4125 ลงวันที่ 10 ตุลาคม 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมบัญชีกลางแจ้งว่าสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติได้สั่งพักราชการข้าราชการครู 2 ราย กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน และกรณีต้องการว่ากระทำความผิดอาญาในเรื่องทุจริตเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงิน ตั้งแต่วันที่ 29 เมษายน 2529 ต่อมาผลการสอบสวนทางวินัยแล้วเสร็จ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติสั่งลงโทษตัดเงินเดือนข้าราชการทั้งสองคนละ 10% เป็นเวลา 4 เดือน ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ 2530 เป็นต้นไป ส่วนการดำเนินคดีอาญา อัยการจังหวัดมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องบุคคลทั้งสอง สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจึงสั่งให้บุคคลทั้งสองกลับเข้ารับราชการตั้งแต่วันที่ 19 มกราคม 2531 เป็นต้นไป จึงหารือว่าคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนมีผลใช้บังคับหรือไม่ หากมีผลใช้บังคับ การตัดเงินเดือนดังกล่าว จะต้องตัดจากอัตราเงินเดือนใด ความละเอียดแจ้งแล้ว ین

ขอเรียนว่า เรื่องนี้สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติได้หารือไปยัง ก.พ. และ ก.พ. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามที่ข้อ 12 (3) แห่งกฎ ก.พ. ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2518) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการสั่งพักราชการ การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน และการดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามผลการสอบสวนพิจารณา

กำหนดว่า "เมื่อให้สิ่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดที่ราชการ.....เพื่อรอฟังผลการ
 สอบสวนพิจารณาแล้ว ถ้าภายหลังจากผลการสอบสวนพิจารณา ..... ปรากฏว่าผู้นั้น
 กระทำผิดวินัยไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่จะลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก
 และไม่มีกรณีที่จะต้องออกจากราชการด้วยเหตุอื่น ก็ให้สิ่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการตาม (2)
 แล้วดำเนินการตามมาตรา 85 ต่อไป" นั้น หมายความว่า ผู้บังคับบัญชาจะสั่งลงโทษภาคทัณฑ์
 ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญที่ถูกสั่งพักราชการได้ก็ต่อเมื่อผู้บังคับบัญชา
 ได้สั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นกลับเข้ารับราชการแล้ว ดังนั้น สำหรับเรื่องนี้เมื่อข้อเท็จจริง
 ปรากฏว่าบุคคลทั้งสองยังคงอยู่ในฐานะเป็นผู้ถูกสั่งพักราชการกรณีต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาอยู่
 สำนักงานคณะกรรมการการประณตศึกษาแห่งชาติย่อมไม่อาจสั่งให้ข้าราชการครูทั้งสองกลับเข้ารับ
 ราชการได้ และโดยเหตุนี้สำนักงานคณะกรรมการการประณตศึกษาแห่งชาติจึงไม่มีอำนาจสั่งลงโทษ
 ตัดเงินเดือนบุคคลทั้งสองในระหว่างถูกสั่งพักราชการได้ และถือว่าคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนดังกล่าว
 ไม่มีผลใช้บังคับได้ตามกฎหมาย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 92

ที่ นร 0712/1066

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

28 ตุลาคม 2531

เรื่อง ทารือการลดชั้นเงินเดือนข้าราชการ

เรียน อธิบดีกรมบัญชีกลาง

อ้างถึง หนังสือกรมบัญชีกลาง ที่ กค 0532/19813 ลงวันที่ 9 พฤษภาคม 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมบัญชีกลางแจ้งว่ากรมสรรพากรได้ขอกรมบัญชีกลางพิจารณาจ่ายบำนาญให้นาย ก. ซึ่งกรมบัญชีกลางได้พิจารณาแล้วปรากฏว่าผู้นี้ได้ออกจากราชการกรณีเกษียณอายุตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2528 ได้รับความเลื่อนชั้นเงินเดือนกรณีเกษียณอายุแล้วจากชั้น 12,535 บาท เป็นชั้น 13,095 บาท แต่ก่อนออกจากราชการ ผู้นี้ได้ถูกแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนเรื่องกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และในที่สุดได้ถูกกรมสรรพากรสั่งลงโทษตัดเงินเดือน 10% เป็นเวลา 4 เดือน ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2526 เป็นต้นไป จึงเป็นเหตุไม่ได้รับการเลื่อนชั้นเงินเดือนประจำปี 1 ตุลาคม 2526 ต่อมาเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2527 ได้รับความเลื่อนชั้นเงินเดือน 1 ชั้น จากชั้น 11,975 บาท เป็นชั้น 12,535 บาท และได้รับการเลื่อนชั้นเงินเดือนกรณีเกษียณอายุราชการ จากชั้น 12,535 บาท เป็นชั้น 13,095 บาท ตั้งแต่วันที่ 30 กันยายน 2528 หลังจากผู้นี้เกษียณอายุราชการไปแล้ว กระทรวงการคลังได้มีคำสั่งเมื่อวันที่ 23 มิถุนายน 2529 เพิ่มโทษผู้นี้จากตัดเงินเดือนเป็นลดชั้นเงินเดือน 1 ชั้น ตั้งแต่วันที่ 30 กันยายน 2528 เป็นต้นไป โดยมีให้ระบุว่าลดชั้นเงินเดือนจากชั้นใดเป็นชั้นใด กรมบัญชีกลางจึงหารือว่า กรณีการลดชั้นเงินเดือนของผู้นี้จะลดจากอัตราเงินเดือนชั้นใดเป็นชั้นใด และเงินเดือนเดือนสุดท้ายจะเป็นอัตราเท่าใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

เรื่องนี้มีปัญหาที่จะต้องพิจารณาในเบื้องต้นว่า การที่กระทรวงการคลังสั่งเพิ่มโทษ เป็นลดชั้นเงินเดือน 1 ชั้นนั้น จะต้องสั่งให้มีผลตั้งแต่เมื่อใด ปัญหาที่ ก.พ. ได้วินิจฉัยไว้ว่าตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นซึ่งเป็นผู้สั่งลงโทษต้องส่งรายงานการลงโทษไปยังผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือ และให้ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือมีอำนาจสั่งเพิ่มโทษ ลดโทษ หรือยกโทษได้นั้น แสดงให้เห็นว่า คำสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาชั้นต้นยังไม่เกิดขาด และผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือยังสามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องหรือเหมาะสมได้อยู่ และในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือสั่งลดโทษหรือเพิ่มโทษ แสดงว่าคำสั่งลงโทษเดิมไม่เหมาะสม ประกอบกับการสั่งลดโทษหรือเพิ่มโทษก็มีลักษณะเป็นการแก้ไขคำสั่งเดิม จึงต้องสั่งให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ระบุไว้ในคำสั่งลงโทษเดิม

กรณีตามข้อหาหรือ ข้อเท็จจริงปรากฏว่าขณะที่กรมสรรพากรได้มีคำสั่งเมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2526 สั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้ขึ้น จำนวน 10% เป็นเวลา 4 เดือน ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2526 เป็นต้นไปนั้น ผู้ขึ้นได้รับเงินเดือนอยู่ในชั้น 11,975 บาท ต่อมากระทรวงการคลังได้มีคำสั่งเมื่อวันที่ 23 มิถุนายน 2529 สั่งเพิ่มโทษผู้ขึ้นจากตัดเงินเดือนเป็นลดชั้นเงินเดือน 1 ชั้น จึงต้องลดชั้นเงินเดือนย้อนหลังไปตั้งแต่เดือนธันวาคม 2526 ซึ่งเป็นเดือนที่ระบุไว้ในคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนเดิมตามที่ ก.พ. ได้วินิจฉัยไว้ข้างต้น ผู้ขึ้นจึงถูกลดชั้นเงินเดือนจากชั้น 11,975 บาท เป็นชั้น 11,415 บาท ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2526 และในปียงประมาณ พ.ศ. 2527 (วันที่ 1 ตุลาคม 2526) ผู้ขึ้นไม่มีสิทธิเลื่อนชั้นเงินเดือน ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2519) ข้อ 9 แต่ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2528 (วันที่ 1 ตุลาคม 2527) ผู้ขึ้นมีสิทธิได้รับการเลื่อนชั้นเงินเดือนตามปกติ 1 ชั้น จากชั้น 11,415 บาท เป็นชั้น 11,975 บาท ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2519) ข้อ 7 (2) วรรคสอง และได้รับการเลื่อนชั้นเงินเดือนกรณีเกษียณอายุราชการ 1 ชั้น ตั้งแต่วันที่ 30 กันยายน 2528 จากชั้น 11,975 บาท เป็นชั้น 12,535 บาท ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2519) ข้อ 11 ดังนั้น เงินเดือนเดือนสุดท้ายของผู้ขึ้นจึงเป็นอัตรา 12,535 บาท

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0712/ป 1236

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก ทท 10300

31 ตุลาคม 2531

เรื่อง ทารือการสั่งลดโทษและเพิ่มโทษข้าราชการ

เรียน ปลัดกระทรวงสาธารณสุข

อ้างถึง หนังสือกระทรวงสาธารณสุข ที่ สธ 0209/402/1340 ลงวันที่ 26 เมษายน 2531

ตามหนังสืออ้างถึง กระทรวงสาธารณสุขแจ้งว่า จังหวัดขอนแก่นได้สั่งลดโทษลดชั้นเงินเดือนนาง ก. เจ้าฟ้าทิพย์ศรีธรรมสาร 2 สถานื่อนามัยตำบลห้วยแก สำนักงานสาธารณสุขอำเภอชนบท จำนวน 1 ชั้น ตั้งแต่เดือนมิถุนายน 2529 ต่อมากระทรวงสาธารณสุขพิจารณาแล้วได้สั่งลดโทษเป็นตัดเงินเดือนนาง ก. 10% เป็นเวลา 2 เดือน ตั้งแต่เดือนกันยายน 2530 และอีกกรณีหนึ่ง จังหวัดอุบลราชธานีได้ออกคำสั่งเมื่อวันที่ 14 มกราคม 2528 สั่งลดโทษภาคตัดชั้นนาง ข. เจ้าฟ้าทิพย์ศรีธรรมสาร 4 สถานื่อนามัยบ้านดงยาง ตำบลก่อเอ้ สำนักงานสาธารณสุขอำเภอเขื่องใน แต่กระทรวงสาธารณสุขพิจารณาแล้วได้สั่งเพิ่มโทษเป็นลดชั้นเงินเดือนนาง ข. จำนวน 1 ชั้น ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2528 จึงทราหรือว่าในการสั่งลดโทษและเพิ่มโทษดังกล่าวจะต้องมีให้ผลย้อนหลังไปถึงวันที่ระบุไว้ในคำสั่งลดโทษเดิมหรือไม่ รวมทั้งจะมีผลต่อการเลื่อนชั้นเงินเดือนประจำปีและการเลื่อนระดับตำแหน่งของข้าราชการดังกล่าวนี้หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำหรับประเด็นที่ทราหรือว่า การสั่งลดโทษและเพิ่มโทษจะต้องสั่งให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ระบุไว้ในคำสั่งลดโทษเดิมหรือไม่นั้น ก.พ. ได้วินิจฉัยไว้ว่า ตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาชั้นต้น ซึ่งเป็นผู้สั่งลดโทษต้องส่งรายงานการลดโทษไปยังผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือ และให้ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือมีอำนาจสั่ง

เพิ่มโทษ ลดโทษ หรือยกโทษได้ แสดงให้เห็นว่า คำสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาชั้นต้นยังไม่เด็ดขาด และผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือยังสามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องหรือเหมาะสมได้อยู่ และในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือสั่งลดโทษหรือเพิ่มโทษ แสดงว่าคำสั่งลงโทษเดิมไม่เหมาะสม ประกอบกับการสั่งลดโทษหรือเพิ่มโทษก็มีลักษณะเป็นการแก้ไขคำสั่งเดิม จึงต้องสั่งให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ระบุไว้ในคำสั่งลงโทษเดิม ดังนั้น กรณีความซื่อหาหรือของกระทรวงสาธารณสุขจึงต้องสั่งลดโทษและเพิ่มโทษให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ระบุไว้ในคำสั่งลงโทษเดิม

ส่วนประเด็นที่หาหรือว่า การสั่งลดโทษและเพิ่มโทษจะมีผลต่อการเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปีและการเลื่อนระดับตำแหน่งของข้าราชการดังกล่าวหรือไม่ กรณีนี้กระทรวงสาธารณสุขจะต้องแก้ไขคำสั่งลงโทษนาง ก. เป็นตัดเงินเดือน 10% เป็นเวลา 2 เดือน ตั้งแต่เดือนมิถุนายน 2529 และจะต้องแก้ไขคำสั่งเพิ่มโทษนาง ข. เป็นลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้นตั้งแต่เดือนมกราคม 2528 บุคคลทั้งสองจะได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนในปีที่คำสั่งลดโทษและเพิ่มโทษมีผลบังคับและปีต่อ ๆ มาหรือไม่ ก็ต้องเป็นไปตามมาตรา 62 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ประกอบด้วยกฎ ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2519) และการเลื่อนระดับตำแหน่งของบุคคลทั้งสองก็ต้องเป็นไปตามมาตรา 50 และมาตรา 51 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ประกอบด้วยหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 0704/ว 1 ลงวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2524 ซึ่งมีสาระสำคัญว่า จะต้องมี การสอบแข่งขัน สอบคัดเลือก หรือคัดเลือก และให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาแต่งตั้งได้ตามความเหมาะสม โดยคำนึงถึงความรู้ ความสามารถ ความประพฤติ และประวัติการรับราชการ ซึ่งหมายความว่า ในการพิจารณาแต่งตั้งนั้นจะต้องคำนึงถึงการรักษาวินัยข้าราชการประกอบด้วย ดังนั้น การเลื่อนข้าราชการพลเรือนสามัญที่ถูกลงโทษทางวินัยขั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นในระหว่างที่ยังไม่อาจเลื่อนขั้นเงินเดือนให้ข้าราชการดังกล่าวได้ จึงเป็นการขัดต่อเจตนารมณ์ของกฎหมาย ก.พ. จึงลงมติว่า ผู้บังคับบัญชาควรเลื่อนข้าราชการชั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นได้ตั้งแต่วันที่ผู้บังคับบัญชาอาจเลื่อนขั้นเงินเดือนให้แก่ข้าราชการผู้นั้นได้เป็นต้นไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 75,92

ที่ นร 0712/ป 1265

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

7 พฤศจิกายน 2531

เรื่อง ทารุอทางปฏิบัติเกี่ยวกับการตั้งกรมการสอบสวนข้าราชการ

เรียน อธิบดีกรมการพัฒนาชุมชน

อ้างถึง หนังสือกรมการพัฒนาชุมชน ปกบิต ที่ มท 0502/237 ลงวันที่ 16 มิถุนายน 2531
และ ปกบิต ที่ มท 0502/316 ลงวันที่ 27 กันยายน 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมการพัฒนาชุมชนแจ้งว่า เจ้าหน้าที่พัฒนาชุมชน 3 ที่ทำการพัฒนาชุมชนอำเภอเมืองสุรินทร์ผู้หนึ่ง ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสุรินทร์จับกุมข้อหาลักทรัพย์ของทางราชการเมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม 2529 และได้รับการประกันตัวเมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2529 ต่อมาวันที่ 5 มิถุนายน 2529 จังหวัดสุรินทร์ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้กระทำความผิดอาญาข้อหาลักทรัพย์ของทางราชการและได้สั่งให้ผู้นี้พักราชการในวันเดียวกัน ผลการสอบสวนให้ความว่าผู้นี้ได้หลบหนีคดีไปตั้งแต่วันที่ 2 มิถุนายน 2529 คณะกรรมการสอบสวนไม่สามารถทำการสอบสวนต่อไปได้ จึงรายงานให้จังหวัดสุรินทร์ทราบ จังหวัดสุรินทร์จึงได้สั่งยกเลิกการสอบสวนโดยมิได้ทำเป็นคำสั่ง และในที่สุดผู้ว่าราชการจังหวัดสุรินทร์ โดยมติ อ.ก.พ.จังหวัดสงขลาได้ผู้นี้ออกจากราชการฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร กรมการพัฒนาชุมชนและกระทรวงมหาดไทยพิจารณาเห็นชอบด้วย และกรมการพัฒนาชุมชนได้รายงานการลงโทษไปยัง ก.พ.แล้ว ส่วนเรื่องจังหวัดสุรินทร์สั่งยกเลิกการสอบสวนผู้นี้ กรมการพัฒนาชุมชนเห็นว่าไม่ถูกต้อง โดยแนะนำให้จังหวัดสุรินทร์ดำเนินการสอบสวนต่อไป แต่จังหวัดสุรินทร์ไม่เห็นห้องด้วย กรมการพัฒนาชุมชนจึงหารือไปยัง ก.พ. ซึ่ง ก.พ.ก็ได้ตอบข้อหารือมาว่า คำสั่งสงขลาผู้นี้ออกจากราชการไม่ถูกต้องตามกฎหมาย เพราะเมื่อจังหวัดสุรินทร์ได้มีคำสั่งให้ผู้นี้

พักราชการตั้งแต่วันที่ 5 มิถุนายน 2529 ก็คงถือว่าผู้นี้ไม่มีหน้าที่ราชการที่จะต้องปฏิบัติตั้งแต่วันนั้น ผู้บังคับราชการตั้งแต่วันที่ 2 มิถุนายน 2529 เพียง 3 วันเท่านั้น และแนะนำให้ยกเลิกคำสั่ง ลงโทษดังกล่าว พร้อมทั้งให้ดำเนินการสอบสวนผู้ที่มีความเห็นของกรมการพัฒนารัฐมนตรีไปจนแล้วเสร็จ หลังจากนั้นกรมการพัฒนารัฐมนตรีได้หารือเพิ่มเติมไปอีกว่า เมื่อจังหวัดสุรินทร์ส่งลงโทษใส่ผู้นี้ ออกจากราชการโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย จะเป็นเหตุให้คำสั่งพักราชการเป็นอันพับไปหรือไม่ หากคำสั่งพักราชการดังกล่าวไม่เป็นพับ จะต้องแก้ไขคำสั่งพักราชการหรือไม่ เนื่องจากตำแหน่งที่ ผู้นี้ครองอยู่เดิม กรมการพัฒนารัฐมนตรีได้แต่งตั้งบุคคลอื่นดำรงตำแหน่งไปแล้ว และถ้าหากคำสั่งพัก ราชการเป็นพับ จะต้องสั่งให้ผู้นี้กลับเข้ารับราชการหรือไม่ ถ้าต้องสั่งกลับเข้ารับราชการจะอาศัย เหตุอะไรในการสั่งกลับ และจะสั่งกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งอื่นในระดับเดียวกันได้หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. ได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีมติให้จังหวัดสุรินทร์ยกเลิกคำสั่งลงโทษใส่ผู้นี้ ออกจากราชการฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลายาวเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มี เหตุผลอันสมควร และดำเนินการสอบสวนผู้นี้ในเรื่องลักษณะของทางราชการให้เสร็จสิ้นแล้วส่ง รายงานการดำเนินการทางวินัยรายนี้ตามลำดับจนถึงปลัดกระทรวงมหาดไทย ตามนัยมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 เมื่อได้ดำเนินการตามนัยมติดังกล่าว แล้ว ก็ให้กรมการพัฒนารัฐมนตรีแจ้งผลการสอบสวนพิจารณาซึ่งถึงที่สุด พร้อมทั้งส่งสำนวนการสอบสวน และเอกสารที่เกี่ยวข้องไปเพื่อประกอบการพิจารณาของ ก.พ. ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและดำเนินการต่อไปโดยด่วนด้วย

ขอแสดงความนับถือ
(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช
(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

กองวินัย
โทร. 2818677

รองเลขาธิการ ก.พ.
ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

ที่ นร 0712/ล 674

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

15 พฤศจิกายน 2531

เรื่อง ทารื้อปัญหาการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ป.

- อ้างถึง (1) หนังสือสำนักงาน ป.ป.ป. ลับ ที่ นร 0804/9378 ลงวันที่ 27 กรกฎาคม 2530
 (2) หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0711/656 ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2530
 (3) หนังสือสำนักงาน ป.ป.ป. ลับ ที่ นร 0804/16548 ลงวันที่ 22 กันยายน 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึง (1) สำนักงาน ป.ป.ป.แจ้งว่าในการปฏิบัติงานของคณะกรรมการ ป.ป.ป. มีปัญหาการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 หลายประการ กล่าวคือ ในกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐในบังคับของกฎหมายอื่นกระทำผิดวินัย และภายหลังเจ้าหน้าที่ผู้นั้นได้เปลี่ยนสภาพเป็นข้าราชการพลเรือน หรือในกรณีข้าราชการพลเรือนกระทำผิดวินัย และภายหลังได้เปลี่ยนสภาพเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐในบังคับของกฎหมายอื่น หรือโอนเปลี่ยนกระทรวง ทันสังกัด หรือได้พ้นจากราชการไปแล้ว แต่ภายหลังกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนอีก และหาหรือว่า ในแต่ละกรณีดังกล่าว ถ้าหากประธานกรรมการ ป.ป.ป. จะต้องส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้นั้นดำเนินการทางวินัย จะต้องส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาเดิมหรือผู้บังคับบัญชาใหม่เป็นผู้ดำเนินการทางวินัย และตามหนังสือที่อ้างถึง (2) สำนักงาน ก.พ.แจ้งว่า ก.พ. ได้วางแนวทางเกี่ยวกับการตอบข้อหารือไว้ว่า จะพิจารณาวินิจฉัยได้เฉพาะกรณีที่มิใช่ข้อเท็จจริงชั้นแล้วเท่านั้น และ ก.พ. ได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มิได้ให้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับข้อหารือดังกล่าวไปเพื่อประกอบการพิจารณา ซึ่งสำนักงาน ป.ป.ป. แจ้งข้อเท็จจริงให้ทราบตามหนังสือที่อ้างถึง (3) ว่า สำนักงาน ป.ป.ป. ได้รับเรื่องร้องเรียนกล่าวหา นายแพทย์ 5 ศูนย์บริการสาธารณสุขสุขเทศบาลเมืองกาญจนบุรีผู้หนึ่ง เมื่อครั้งผู้บังคับตำแหน่งนายแพทย์ผู้อำนวยการโรงพยาบาลชลประทานเขื่อน

วชิราลงกรณ์ โครงการแม่ฮ่องสอนใหญ่ จังหวัดกาญจนบุรี กรมชลประทาน กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ว่าทุจริตและประพฤติมิชอบ ซึ่งคณะกรรมการ ป.ป.ป. ได้รับไว้พิจารณาและดำเนินการสืบสวนสอบสวนแล้ว ได้ข้อเท็จจริงมีมูลความผิด 2 ข้อกล่าวหา ในมูลคดีที่เป็นความผิดไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ประธานกรรมการ ป.ป.ป. จึงได้ส่งเรื่องให้ปลัดกระทรวงมหาดไทยดำเนินการทางวินัย แต่กระทรวงมหาดไทยแจ้งว่าไม่อาจดำเนินการลงโทษทางวินัยผู้นี้ ในการกระทำผิดทางวินัยที่กระทำก่อนการเป็นพนักงานเทศบาล การที่สำนักงาน ป.ป.ป. ส่งเรื่องไปให้ปลัดกระทรวงมหาดไทยดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นี้ จึงน่าจะไม่ต้อง นอกจากนั้นปลัดกระทรวงมหาดไทยก็ไม่ใช่ผู้บังคับบัญชาของผู้นี้ ตามนัยมาตรา 19 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. 2518 และมาตรา 10 แห่งพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล พ.ศ. 2519 สำนักงาน ป.ป.ป. จึงขอให้ ก.พ. พิจารณา ตั้งความละเอียดแจ้งอยู่แล้ว นั้น

ก.พ. พิจารณาแล้ว เรื่องทำนองนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณากรณีพนักงานเทศบาลกระทำผิดวินัย ต่อมาพนักงานเทศบาลผู้นั้นได้โอนเปลี่ยนสภาพมาเป็นข้าราชการพลเรือน โดยที่เจ้าสังกัดเดิมยังไม่ได้สอบสวนพิจารณาโทษ โดย ก.พ. เห็นว่า เจ้าสังกัดไม่มีอำนาจพิจารณาโทษพนักงานเทศบาล ซึ่งโอนมาเป็นข้าราชการพลเรือนผู้นั้นได้ แต่อยู่ภายใต้เงื่อนไขคือ ประการแรก ผู้นั้นต้องรับราชการติดต่อกันโดยไม่ขาดตอน ประการที่สอง ดำเนินการได้โดยอาศัยมาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ประกอบมาตรา 5 แห่งพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล พ.ศ. 2519 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521 และประการที่สาม ต้องเป็นความผิดที่จะลงโทษได้ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน

สำหรับกรณีตามข้อหาอื่นนี้ ผู้นี้ได้กระทำผิดในขณะที่มีฐานะเป็นข้าราชการพลเรือนและดำรงตำแหน่งนายแพทย์ผู้อำนวยการโรงพยาบาลชลประทาน เขื่อนวชิราลงกรณ์ กรมชลประทาน กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ แต่ก่อนที่คณะกรรมการ ป.ป.ป. ได้ชี้มูลว่า ผู้นี้ได้กระทำผิดวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 และส่งเรื่องไปให้ปลัดกระทรวงมหาดไทย

ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้หนึ่ง ผู้ที่ได้โอนไปรับราชการที่สำนักงานเทศบาลเมืองกาญจนบุรีแล้ว เป็นกรณี
 กลับกันกับกรณีดังกล่าวข้างต้น กล่าวคือ กรณีข้าราชการพลเรือนเปลี่ยนสภาพเป็นพนักงานเทศบาล
 แต่เมื่อได้พิจารณาพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล พ.ศ. 2519 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย
 พระราชกฤษฎีกาพนักงานเทศบาล (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521 มาตรา 5 บัญญัติให้นำกฎหมายว่าด้วย
 ระเบียบข้าราชการพลเรือนมาใช้บังคับแก่พนักงานเทศบาลโดยอนุโลม ก.พ. เห็นว่า เมื่อข้าราชการ
 พลเรือนได้โอนเปลี่ยนสภาพเป็นพนักงานเทศบาลแล้ว ผู้บังคับบัญชาเดิมไม่มีอำนาจที่จะดำเนินการ
 ทางวินัย ผู้บังคับบัญชาใหม่เป็นผู้มีอำนาจดำเนินการทางวินัย แต่เพื่อความรอบคอบสำนักงาน ป.ป.ป.
 ควรหารือเรื่องนี้ไปยังคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อพิจารณาให้ความเห็นอีกทางหนึ่งด้วย ส่วนข้อหาหรือ
 ประเด็นอื่น ยังไม่ปรากฏข้อเท็จจริงขึ้น ก.พ. ไม่อาจจะวินิจฉัยได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0713/739

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

17 พฤศจิกายน 2531

เรื่อง ปัญหาการเลื่อนชั้นเงินเดือนข้าราชการผู้ถูกฟ้องคดีอาญา

เรียน นาย ก.

อ้างถึง หนังสือของท่านลงวันที่ 4 พฤศจิกายน 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึง ท่านได้ขอความอนุเคราะห์จากสำนักงาน ก.พ. ในการชี้แนะแนวทางปฏิบัติ เนื่องจากท่านซึ่งดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่ธุรการ 2 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้รับความเดือดร้อนไม่ได้รับการเลื่อนชั้นเงินเดือนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2532 โดยท่านแจ้งว่าเหตุที่ไม่ได้เลื่อนชั้นเงินเดือนเพราะถูกฟ้องในคดีอาญาเมื่อเดือนพฤษภาคม 2530 โดยถูกนางอังสุณี เกตุทัต รองศาสตราจารย์ระดับ 9 ปัจจุบันดำรงตำแหน่งรองอธิการบดี มหาวิทยาลัยรามคำแหงยื่นฟ้องต่อศาลอาญาในความผิดฐานให้การเท็จ ในการที่ท่านให้การต่อศาลแห่งในคดีที่นายวิศาล เค็งอำนวย กับพวกเป็นโจทก์ฟ้องนางศิวาพร มัทฑุกานนท์ เป็นจำเลยเรื่องการฉ้อโกงมูลนิธิ และศาลได้นัดไต่สวนมูลฟ้องในเวลาต่อมา ครั้งที่ 1 โจทก์ได้ขอเลื่อน ครั้งที่ 2 โจทก์ขอเลื่อนโดยให้หมายไปขอเลื่อน แต่ศาลเห็นว่าโจทก์ขอเลื่อน 2 ครั้ง จึงจำหน่ายคดีออกจากสารบบชั่วคราว ให้รอผลการพิจารณาคดีที่ท่านได้ไปให้การต่อศาลแห่งก่อน โดยท่านไม่ได้ตกเป็นจำเลยในคดีอาญาดังกล่าว กรณีเช่นนี้จะเข้าหลักเกณฑ์ตามข้อ 9 ของกฎ ก.พ.ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2519) ว่าด้วยการเลื่อนชั้นเงินเดือนหรือไม่ และเมื่อไม่ได้เลื่อนชั้นเงินเดือนอันเนื่องมาจากกรณีดังกล่าวข้างต้น จะมีสิทธิอุทธรณ์ต่อ ก.ม.หรือไม่ นั้น

ขอเรียนว่าหากข้อเท็จจริงเป็นไปตามที่ท่านได้แจ้งมานี้ เมื่อคดีที่ท่านถูกฟ้องฐานให้การเท็จต่อศาลอาญา และศาลยังไม่ได้ไต่สวนมูลฟ้องและยังไม่ได้ประทับรับฟ้องโจทก์ไว้พิจารณา ท่านก็ยังไม่อยู่ในฐานะเป็นผู้ถูกฟ้องในคดีอาญา ตามความในข้อ 9 ของกฎ ก.พ.ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2519)

จึงไม่อยู่ในเกณฑ์ที่ผู้บังคับบัญชาจะต้องรอกการเลื่อนชั้นเงินเดือนไว้ก่อนอย่างใด แต่การที่ผู้บังคับบัญชาไม่เลื่อนชั้นเงินเดือนประจำปีให้ท่านอาจเนื่องจากสาเหตุอื่นก็ได้ อย่างไรก็ตามที่ท่านไม่ได้รับการเลื่อนชั้นเงินเดือนท่านมีสิทธิร้องทุกข์ต่อปลัดทบวงมหาวิทยาลัยผู้บังคับบัญชาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สุวรรณ ชนะสงคราม

(นายสุวรรณ ชนะสงคราม)

ผู้อำนวยการกองอุทธรณ์และร้องทุกข์

รักษาราชการแทนรองเลขาธิการ ก.พ.

กองอุทธรณ์และร้องทุกข์

โทร. 2819451

ที่ นร 0712/ป.1303

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

17 พฤศจิกายน 2531

เรื่อง หรือแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. 2530

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ปกปิด ที่ ศธ 1482/1206

ลงวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2531 และ ที่ ศธ 1482/6328 ลงวันที่ 6 ตุลาคม 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติแจ้งว่า ได้สั่งให้ข้าราชการครู 2 ราย พักราชการ กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งกรรมการสอบสวน และกรณีต้องหาว่ากระทำผิดความผิดอาญาในเรื่องทุจริตเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงิน ตั้งแต่วันที่ 29 เมษายน 2529 ต่อมาผลการสอบสวนทางวินัยแล้วเสร็จ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติสั่งลงโทษตัดเงินเดือนบุคคลทั้งสองคนละ 10% เป็นเวลา 4 เดือน ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ 2530 แต่ไม่สามารถตัดเงินเดือนได้ เนื่องจากอยู่ระหว่างถูกสั่งพักราชการ ต่อมาัยการจังหวัดอุบลราชธานีมีคำสั่งแก้ขาดไม่ฟ้องบุคคลทั้งสองในทางอาญา สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจึงสั่งให้บุคคลทั้งสองกลับเข้ารับราชการ ตั้งแต่วันที่ 19 มกราคม 2531 แต่ยังไม่ได้ตัดเงินเดือนบุคคลทั้งสอง และในระหว่างนั้นได้มีพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 ประกาศใช้บังคับ จึงหาหรือว่า บุคคลทั้งสองจะได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินดังกล่าวหรือไม่ ถ้าหากไม่ได้รับการล้างมลทินจะดำเนินการเกี่ยวกับคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนนั้นอย่างไร ดังความละเอียดแจ้งอยู่แล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ให้นำปัญหาข้อกฎหมายตามเรื่องที่หาเรื่องนี้เสนอ อ.ก.พ. วิสามัญ
 เกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ อ.ก.พ. วิสามัญเกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบข้าราชการ
 และ ก.พ. พิจารณาแล้วกรณีปัญหาที่จะต้องพิจารณาในเบื้องต้นว่า ผู้บังคับบัญชาจะสั่งลงโทษภาคทัณฑ์
 ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญที่ถูกสั่งพักราชการไว้หรือไม่ ก.พ. เห็นว่า
 ตามข้อ 12 (3) แห่งกฎ ก.พ. ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2518) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบ
 ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการสั่งพักราชการ การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน
 และการดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามผลการสอบสวนพิจารณา กำหนดว่า "เมื่อให้สั่งให้ข้าราชการ
 พลเรือนผู้พักราชการ ..... เพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณาแล้ว ถ้าภายหลังปรากฏ
 ผลการสอบสวนพิจารณา ..... ปรากฏว่าผู้แทนกระทำผิดวินัยยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำผิด
 วินัยอย่างร้ายแรงที่จะลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก และไม่มีกรณีที่จะต้องออกจากราชการ
 ด้วยเหตุอื่น ก็ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการตาม (2) แล้วดำเนินการตามมาตรา 85 ต่อไป"
 หมายความว่า ผู้บังคับบัญชาจะสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนข้าราชการ
 พลเรือนสามัญที่ถูกสั่งพักราชการไว้ก็คือเมื่อผู้บังคับบัญชาได้สั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นกลับ
 เข้ารับราชการแล้ว ดังนั้น ผู้บังคับบัญชาจึงไม่มีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้น
 เงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญที่ถูกสั่งพักราชการ

สำหรับการพักราชการของข้าราชการครู พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู
 พ.ศ. 2523 ให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในส่วนที่เกี่ยวกับข้าราชการพลเรือน
 สามัญมาใช้บังคับโดยอนุโลม และในระหว่างที่ ก.ค. ยังมิได้ออกกฎ ก.ค. ก็ให้นำกฎ ก.พ. มาใช้
 บังคับโดยอนุโลมด้วย ซึ่งในขณะที่สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติสั่งให้บุคคลทั้งสอง
 พักราชการเมื่อวันที่ 29 เมษายน 2529 และลงโทษตัดเงินเดือนบุคคลทั้งสองเมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์
 2530 ก.ค. ยังมิได้ออกกฎ ก.ค. ว่าด้วยการสั่งพักราชการ (ก.ค. ออกกฎ ก.ค. ดังกล่าวเมื่อวันที่

30 เมษายน 2530) กรณีจึงต้องเป็นไปตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2518) ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าบุคคลทั้งสองตกอยู่ในฐานะเป็นผู้ถูกสั่งพักราชการกรณีต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาอยู่ และการพักราชการนั้น ข้อ 3 ของ กฎ ก.พ. ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2518) กำหนดว่าให้พักตลอดเวลาที่สอบสวนพิจารณา ซึ่งหมายความรวมถึงการพิจารณาคดีอาญาด้วย สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ย่อมไม่อาจสั่งให้บุคคลทั้งสองกลับเข้ารับราชการได้ โดยเหตุนี้ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจึงไม่มีอำนาจสั่งลงโทษตัดเงินเดือนบุคคลทั้งสองในระหว่างถูกสั่งพักราชการ คำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนบุคคลทั้งสองจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ส่วนข้อหาหรือที่ว่าบุคคลทั้งสองจะได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 หรือไม่ ถ้าหากไม่ได้รับการล้างมลทินจะดำเนินการเกี่ยวกับคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนอย่างไร นั้น ก.พ. เห็นว่าเป็นปัญหาการตีความพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 ซึ่งอยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจึงควรจะให้หาข้อยุติหน้าไปยังคณะกรรมการกฤษฎีกาโดยตรงต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

สุวรรณ ชนะสงคราม

(นายสุวรรณ ชนะสงคราม)

ผู้อำนวยการกองอู่ธรณีและร่องทุกข์

รักษาราชการแทนรองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 86

ที่ นร 0712/1348

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

16 ธันวาคม 2531

เรื่อง ทหารเรือเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราช

อ้างถึง หนังสือจังหวัดนครศรีธรรมราช ที่ นศ. 0015.1/40404 ลงวันที่ 30 พฤศจิกายน 2531

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับข้อหาเรือเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย จำนวน 23 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง จังหวัดนครศรีธรรมราชหรือว่าจังหวัดนครศรีธรรมราชได้มีคำสั่งที่ 142/2524 ลงวันที่ 26 มกราคม 2524 สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน จ.ส.ต. ก. ตำแหน่งผู้บังคับหมู่ ที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองอำเภอปากพ่อง ตามมาตรา 86 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 คณะกรรมการได้ทำการสอบสวนเสร็จและเสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้วเมื่อวันที่ 27 มีนาคม 2524 ต่อมาปรากฏว่าสำนวนการสอบสวนดังกล่าวได้สูญหายไปซึ่งจังหวัดนครศรีธรรมราชได้ติดตามค้นหาสำนวนการสอบสวนดังกล่าวแล้วแต่ค้นหาไม่พบ คงพบแต่เพียงสำเนานั้นที่ความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนและสำเนาคำพิพากษาของศาลจังหวัดปากพ่องในคดีอาญา ซึ่งเป็นเรื่องเดียวกันกับที่ผู้ถูกสอบสวนทางวินัยเท่านั้น จากปัญหาที่เกิดขึ้นดังกล่าว จังหวัดนครศรีธรรมราชจะสมควรดำเนินการต่อไปอย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า ปัญหาท่านองนี้ ก.พ.ได้เคยพิจารณาที่มีความเห็นไว้ว่า กรณีที่ข้าราชการพลเรือนถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้น กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนได้บัญญัติไว้ให้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนและพิจารณาให้เสร็จสิ้นไปตามขั้นตอนของกฎหมาย ฉะนั้น ในกรณีที่สำนวนการสอบสวนได้สูญหายไปโดยที่ผู้มีอำนาจยังมีได้พิจารณาวินิจฉัยสั่งการ

ให้เสร็จไป ถ้าไม่มีสำเนาสำนวนการสอบสวน หรือสำเนารายงานการสอบสวนหรือเอกสารใด ๆ
 ที่พอจะยืนยันได้ว่าสำนวนการสอบสวนที่สูญหายไปนั้นมีพยานหลักฐานอย่างไรบ้างที่พอจะวินิจฉัยได้
 เหลืออยู่เลย ก็ควรให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนใหม่หรือแต่งตั้งคณะกรรมการชั้นทำการ
 สอบสวนใหม่และพิจารณาดำเนินการให้เสร็จสิ้นไปตามกระบวนการของกฎหมายต่อไป ส่วนการสอบสวน
 จะมีพยานหลักฐานและสามารถรับฟังข้อเท็จจริงให้เพียงพอหรือไม่ เป็นเรื่องที่มีอำนาจจะต้องใช้
 ทูลหนักพิจารณาเป็นเรื่อง ๆ ไป

อย่างไรก็ดี สำนักงาน ก.พ. เห็นว่า เนื่องจากผู้เป็นข้าราชการตำรวจ ดังนั้น
 เพื่อความรอบคอบ จังหวัดนครศรีธรรมราชจึงควรจะให้หาหรือเรื่องนี้ไปยังสำนักงานคณะกรรมการ
 ข้าราชการตำรวจโดยตรงอีกทางหนึ่งด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 86, กฎ ก.พ.

ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2519)

ที่ นร 0712/49

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท. 10300

18 มกราคม 2632

เรื่อง ทารือการดำเนินการทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมทางหลวง

อ้างถึง หนังสือกรมทางหลวง ที่ คค 0602/17471 ลงวันที่ 22 ธันวาคม 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมทางหลวงแจ้งว่ากรมทางหลวงได้มีคำสั่ง ที่ จ.3.10/2/2529 ลงวันที่ 3 มิถุนายน 2529 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเจ้าหน้าที่จัดหาที่ดิน 6 เขตการทางอุบลราชธานี กองบำรุงผู้หนึ่ง กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องเรียกรับเงินจากรายฎรเจ้าของทรัพย์สินที่ได้รับเงินค่าทดแทนสิ่งก่อสร้างที่ถูกเขตทาง ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผู้นี้มิได้กระทำความผิด ข้อกล่าวหา สมควรยุติเรื่อง แต่ปรากฏว่ากองปราบปราม กรมตำรวจ ได้ดำเนินคดีอาญาแก่ผู้นี้ ในกรณีดังกล่าวด้วย ซึ่งไม่ใช่คดีความผิดสุหุโทษ หรือความผิดที่มีกำหนดโทษชั้นสุหุโทษ หรือความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท กรมทางหลวงจึงรอกการสั่งการทางวินัยไว้ก่อนจนกว่าจะทราบผลทางคดีอาญา ตามนัยหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 0905/ว 9 ลงวันที่ 6 ตุลาคม 2509 และกรมทางหลวงได้พิจารณาเห็นว่าการดำเนินคดีอาญาในเรื่องดังกล่าวคงจะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว ผู้นี้เป็นผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตั้งแต่วันที่ 3 มิถุนายน 2529 และไม่ได้รับการเลื่อนชั้นเงินเดือนตั้งแต่ปีงบประมาณ พ.ศ. 2530 จนกระทั่งปัจจุบัน การสอบสวนตามมาตรา 86 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ในเรื่องนี้จึงไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2528) ที่มุ่งให้การดำเนินการสอบสวนแล้วเสร็จโดยเร็วเพื่อความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหา กรมทางหลวงจึงหารือว่ากรณีเช่นนี้จะดำเนินการแก้ไขประการใดได้บ้าง ทั้งนี้เพื่อเป็นหลักปฏิบัติในเรื่องทำนองเดียวกันนี้ต่อไป ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าตามที่กรมทางหลวงได้รอกการสั่งการทางวินัยแก่ผู้นี้ ไว้ก่อนจนกว่าจะทราบผลทางคดีอาญา ตามนัยหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 0905/ว 9 ลงวันที่ 6 ตุลาคม 2509 นั้น ไม่เป็นการขัดต่อเจตนารมณ์ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) ที่มุ่งให้การดำเนินการสอบสวนแล้วเสร็จโดยเร็วเพื่อความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหา แต่ประการใด และเป็นการชอบแล้ว เพราะหากกรมทางหลวงได้พิจารณาสั่งการทางวินัยไปก่อนทราบผลที่ผู้ถูกดำเนินคดีอาญาตามเรื่องนี้แล้ว อาจจะเป็นการขัดกับผลทางคดีอาญาที่จะเสร็จสิ้นในภายหลัง อันจะทำให้การสั่งการทางวินัยและผลทางคดีอาญาเกิดความลักลั่นกัน ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรม ซึ่งเป็นการไม่สมควรให้ ส่วนการที่ผู้ไม่ได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนตั้งแต่ปีงบประมาณ พ.ศ. 2530 จนกระทั่งปัจจุบันนั้น หากกรมทางหลวงพิจารณาเห็นว่าสมควรเลื่อนขั้นเงินเดือนให้แก่ข้าราชการผู้นี้ โดยมีเหตุผลเป็นกรณีพิเศษแล้ว กรมทางหลวงก็อาจจะเสนอ ก.พ. เพื่อพิจารณาอนุมัติให้กรมทางหลวงสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนให้แก่ข้าราชการผู้นี้เป็นพิเศษเฉพาะรายได้ ตามนัยข้อ 12 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2519)

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 67, 68

ที่ นร 0712/70

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

30 มกราคม 2532

เรื่อง ทหารเรือแนวทางปฏิบัติของ ก.พ.

เรียน ปลัดทบวงมหาวิทยาลัย

อ้างถึง หนังสือทบวงมหาวิทยาลัย ที่ ทม 0202/30061 ลงวันที่ 14 พฤศจิกายน 2531

ความหนังสือที่อ้างถึง ทบวงมหาวิทยาลัยหรือแนวทางปฏิบัติของ ก.พ. เพื่อประกอบการวินิจฉัยเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการในสังกัด ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 รวม 2 ประการ ดังความละเอียดแจ้งอยู่แล้ว นั้น

ก.พ. ได้พิจารณาแล้ว มีความเห็นดังนี้

1. ในข้อที่ทหารเรือว่ากรณีข้าราชการถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ หรือจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ หรือมติคณะรัฐมนตรี อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 68 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ถ้าได้มีการชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ทางราชการแล้ว ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ถูกกล่าวหาชดใช้ค่าเสียหายเอง หรือบุคคลอื่นที่ถูกวินิจฉัยให้เป็นผู้ชดใช้ในทางแห่งยินยอมชดใช้ค่าเสียหายให้ก็ตาม กรณีดังกล่าวนี้จะถือเป็นการบรรเทาความเสียหายแก่ทางราชการ อันจะทำให้ผู้ที่ถูกกล่าวหาได้รับการบรรเทาโทษเป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง หรือจะถือเป็นผู้บังคับบัญชาสามารถงดโทษ โทษให้ว่ากล่าวตักเตือนได้หรือไม่ นั้น

ก.พ. เห็นว่ากรณีใดจะเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ หรือจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ หรือมติคณะรัฐมนตรีอันเป็นเหตุให้

เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 68 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 หรือไม่นั้น จะต้องพิจารณาถึงพฤติการณ์แห่งการกระทำทั้งเรื่องและผลแห่งความเสียหายที่ราชการได้รับควบคู่กันไปเป็นประการสำคัญ เช่น หากข้อเท็จจริงตามเรื่องรับฟังได้เป็นที่ยุติว่า ผู้กระทำผิดมาตราเส้นเล่อในหน้าที่ราชการ หรือจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ หรือมติคณะรัฐมนตรี และผลแห่งการกระทำนั้นก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการถึงขั้นร้ายแรงแล้ว ไม่ว่าความเสียหายนั้นจะตีราคาหรือคํานวณเป็นเงินได้หรือไม่ก็ตาม กรณีย่อมปรับบทเป็นความผิดตามมาตรา 68 วรรคสอง แต่ถ้าหากว่าความเสียหายที่ทางราชการได้รับจากผลของการกระทำในเรื่องนั้นลดน้อยลง หรือหมดไปแล้ว เช่น ความเสียหายที่สามารถตีราคาหรือคํานวณเป็นเงินได้ และได้มีการชดเชยหรือบรรเทาความเสียหายดังกล่าวแล้ว กรณีย่อมไม่อาจปรับบทเป็นความผิดตามมาตรา 68 วรรคสอง แต่มีใช้ว่าผู้ใดจะพ้นผิดไปเลยทีเดียว กรณียังต้องรับผิดชอบอยู่เพราะผู้ใดปฏิบัติราชการโดยประมาทเส้นเล่อหรือไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 68 วรรคหนึ่ง ส่วนความเสียหายที่ไม่อาจตีราคาหรือคํานวณเป็นเงินได้ เช่น ความเสียหายซึ่งมีต่อระบบราชการ หรือโครงการต่าง ๆ ของทางราชการ หรือภาพพจน์ชื่อเสียงของทางราชการ แม้จะมีการชดเชยค่าเสียหายแก่ทางราชการแล้ว ก็ไม่เป็นเหตุที่จะบรรเทาความเสียหายได้ ซึ่งในการพิจารณาเรื่องดังกล่าวอยู่ในดุลพินิจของผู้มีอำนาจตามกฎหมายที่จะต้องพิจารณาคำชี้แจงเท็จจริงเป็นราย ๆ ไป

2. ในข้อที่หาหรือว่ามีกรณีใดบ้างที่ถือเป็นหน้าที่ราชการตามความในมาตรา 67 และมาตรา 68 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 นั้น

ก.พ. เห็นว่า การที่จะถือว่าข้าราชการผู้ใดมีหน้าที่ราชการในเรื่องใดหรือไม่นั้น พิจารณาได้จากกฎหมายหรือระเบียบหรือมาตรฐานกำหนดตำแหน่ง ซึ่งได้กำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบของตำแหน่งที่ผู้นั้นดำรงอยู่ หรือพิจารณาจากคำสั่งหรือการมอบหมายของผู้บังคับบัญชา ที่สั่งให้ข้าราชการผู้นั้นปฏิบัติหน้าที่ใดหรือมอบหมายหน้าที่ใดให้ข้าราชการผู้นั้นปฏิบัติภายในขอบเขต

อำนาจของผู้บังคับบัญชา หรือพิจารณาจากการที่ข้าราชการผู้นั้นยอมเอาตัวเข้าไปผูกพัน กระทำการ
อย่างหนึ่งอย่างใด ซึ่งการเข้าไปกระทำการดังกล่าวมีลักษณะเป็นทางราชการ อันถือเป็นหน้าที่ราชการ
โดยพฤตินัย ดังนั้น การที่จะพิจารณาว่าข้าราชการผู้ใดมีหน้าที่ราชการในเรื่องใดหรือไม่นั้น จำเป็นต้อง
พิจารณาข้อเท็จจริงโดยละเอียดและพฤติการณ์แห่งกรณีเป็นราย ๆ ไป ซึ่งเป็นเรื่องของผู้มีอำนาจตาม
กฎหมายที่จะต้องพิจารณาต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2816677

มาตรา 75

ที่ นร 0712/146

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

6 กุมภาพันธ์ 2532

เรื่อง ทารับปัญหาการขาดราชการ

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดแพร่

อ้างถึง หนังสือจังหวัดแพร่ ที่ พร 0015.1/151 ลงวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2532

ตามหนังสือที่อ้างถึง จังหวัดแพร่หรือปัญหาการขาดราชการ โดยแจ้งข้อเท็จจริงไปว่า จังหวัดแพร่ได้มีคำสั่ง ที่ 585/2531 ลงวันที่ 16 พฤษภาคม 2531 แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนทางวินัย ผบ.หมู่ (ทำหน้าที่เจ้าหน้าที่สายตรวจ) งานป้องกันปราบปราม สถานีตำรวจภูธรตำบลไผ่โพน อำเภอร่องวาง จังหวัดแพร่ผู้หนึ่ง กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานเป็นเจ้าของพนักงาน มีหน้าที่ดูแลหรือรักษาทรัพย์สิน เบี้ยขังเอาทรัพย์สินเป็นของตนเองหรือผู้อื่นโดยทุจริต บลอมและใช้เอกสารทางราชการบลอม และมีคำสั่ง ที่ 586/2531 ลงวันที่ 16 พฤษภาคม 2531 สั่งพักราชการผู้นี้ โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ออกคำสั่ง เป็นต้นไป ต่อมาปรากฏว่าผู้ให้ขาดราชการไปตั้งแต่วันที่ 18 พฤษภาคม 2531 จนกระทั่งปัจจุบันไม่กลับมาอีกเลย จังหวัดแพร่จึงหารือว่า กรณีเช่นนี้ จะถือว่าผู้ให้ขาดราชการตั้งแต่วันที่ 18 พฤษภาคม 2531 หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า ปัญหาทำนองนี้ ก.พ.ได้เคยพิจารณามิมติว่า เมื่อทางราชการมีคำสั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดพักราชการโดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ใด ถือว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นไม่มีหน้าที่ราชการที่จะต้องปฏิบัติตั้งแต่วันที่คำสั่งพักราชการนั้นมีผลใช้บังคับ สำหรับกรณีของผู้นี้ เมื่อจังหวัดแพร่ได้มีคำสั่งพักราชการผู้นี้ตั้งแต่วันที่ 16 พฤษภาคม 2531 เป็นต้นไปแล้ว ก็ต้องถือว่าผู้นั้นไม่มีหน้าที่ราชการที่จะต้องปฏิบัติตั้งแต่วันนั้น ดังนั้น จึงไม่อาจถือว่าผู้นั้นละทิ้งหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ 18 พฤษภาคม 2531 เป็นต้นไปได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช
(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)
รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

ทองวิชัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0712/234

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพินธุโยก กท 10300

8 กุมภาพันธ์ 2532

เรื่อง หารือปัญหาเกี่ยวกับการสอบสวนลงโทษทางวินัย

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานี

อ้างถึง หนังสือจังหวัดอุดรธานี ที่ รก 0015.1/630 ลงวันที่ 9 มกราคม 2532

ตามหนังสืออ้างถึง จังหวัดอุดรธานีหารือปัญหาเกี่ยวกับการสอบสวนลงโทษทางวินัย โดยแจ้งข้อเท็จจริงว่า ร.ต.อ. ก. เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งหัวหน้าสถานีตำรวจภูธรตำบลป่าไร่ อำเภอกอนคต จังหวัดมุกดาหาร ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และจังหวัดมุกดาหาร ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งจังหวัดมุกดาหาร ที่ 847/2530 ลงวันที่ 15 มิถุนายน 2530 แล้ว ค่อมมาจังหวัดมุกดาหารได้มีคำสั่ง ที่ 1469/2530 ลงวันที่ 30 กันยายน 2530 ยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าว และแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนชั้นใหม่ซึ่งเป็น คณะบุคคลเดียวกันกับคณะกรรมการสอบสวนคณะเดิม ในการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนคณะ ใหม่ปรากฏว่าคณะกรรมการสอบสวนไม่ได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุน ข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยคณะกรรมการสอบสวนให้นำหลักฐานการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาที่คณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมได้จัดทำไว้มาประกอบใน ส่วนรวมการสอบสวน และคณะกรรมการสอบสวนได้พิจารณาและมีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ ซึ่ง จังหวัดมุกดาหารเห็นชอบด้วย โดยที่ผู้นี้ได้ย้ายมาดำรงตำแหน่งรองสารวัตรสถานีตำรวจภูธร อำเภอ ศรีธาตุ จังหวัดอุดรธานี จังหวัดมุกดาหารจึงส่งเรื่องให้จังหวัดอุดรธานีดำเนินการต่อไป จังหวัดอุดรธานี จึงหารือว่าการที่คณะกรรมการสอบสวนคณะใหม่ นำพยานหลักฐาน เอกสาร ตลอดจนส่วนรวมการสอบสวน ของคณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมมาใช้ประกอบในส่วนรวมการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนคณะใหม่

จะถูกต้องหรือไม่ ประการใด และหากเป็นกรณีที่ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบการแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตั้งแต่คณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมแล้ว คณะกรรมการสอบสวนคณะใหม่จะต้องดำเนินการตามข้อ 39 แห่งกฎ ก.พ.ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) อีกหรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า บัญชีทำนองนี้ ก.พ.ได้เคยพิจารณาเห็นไว้ว่า ในกรณีที่ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนข้าราชการพลเรือนที่มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงไว้แล้ว พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสอบสวนและวิธีพิจารณาดำเนินการ เป็นลำดับ ทำให้เห็นเจตนารมณ์ของกฎหมายได้ว่าประสงค์ให้คณะกรรมการสอบสวนตลอดจนผู้บังคับบัญชาดำเนินการเกี่ยวกับการสอบสวนและพิจารณาไปตามลำดับจนเสร็จกระบวนการและไม่ได้ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาที่จะสั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือระงับการสอบสวนของคณะกรรมการที่ได้สั่งแต่งตั้งขึ้นโดยชอบด้วยกฎหมายแล้วแต่อย่างใด สำหรับเรื่องนี้จังหวัดมุกดาหารได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 86 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 และมาตรา 39 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2521 ซึ่งถือว่าเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว การที่จังหวัดมุกดาหารได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคณะใหม่และสั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคณะเดิม โดยระบุความเพิ่มเติมให้ประธานกรรมการรับรายงานกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องอื่น หรือมีข้าราชการอื่นร่วมกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องที่สอบสวนด้วย ซึ่งข้อความดังกล่าวไม่มีอยู่ในคำสั่งเดิม นั้น ก็ไม่ใช่เหตุที่จะต้องยกเลิกคำสั่งเดิมแต่อย่างใด

อย่างไรก็ดี กรณีตามที่หาเรื่องนี้ คณะกรรมการสอบสวนทั้ง 2 คำสั่งเป็นบุคคลคณะเดียว การที่คณะกรรมการสอบสวนคณะใหม่ดำเนินการสอบสวนต่อมาจะถือว่าเป็นการดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมได้หรือไม่ ยังเป็นปัญหาอยู่ และเนื่องจากผู้และผู้ถูกกล่าวหาในเรื่องนี้ทั้งหมดเป็นข้าราชการตำรวจ ดังนั้น จังหวัดอุดรธานีจึงควรจะได้หาหรือเรื่องนี้ไปยังสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจโดยตรงต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 24, 81

ที่ นร 0713/103

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

16 กุมภาพันธ์ 2532

เรื่อง ทารอเกี่ยวกับคุณสมบัติทั่วไป

เรียน อธิบดีกรมการปกครอง

อ้างถึง หนังสือกรมการปกครอง ที่ มท 0415/94218 ลงวันที่ 22 ธันวาคม 2531

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่าข้าราชการครู ตำแหน่งอาจารย์ 2 วิทยาลัยรำไพพรรณี สังกัดกรมการฝึกหัดครูผู้หนึ่ง ผู้สอบแข่งขันได้ในตำแหน่งปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง 3) ลำดับที่ 18 ตามประกาศผลการสอบแข่งขันของกรมการปกครอง ลงวันที่ 10 เมษายน 2531 ได้ไปรายงานตัวขอรับการบรรจุเข้ารับราชการ เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญในตำแหน่งดังกล่าวโดยการโอน ทางกรมการปกครองจึงได้มีหนังสือขอความยินยอมในการโอนและรายละเอียดการรับราชการของข้าราชการผู้นี้ ไปยังกรมการฝึกหัดครู กรมการฝึกหัดครูแจ้งว่าไม่ขัดข้องในการให้โอน แต่ข้าราชการผู้นี้ได้ถูกลงโทษทางวินัยลดขั้นเงินเดือน 2 ขั้น กรณีมีความประพฤติทางชั่วสาว กรมการปกครองจึงทราบว่า การที่ข้าราชการผู้นี้มีความประพฤติทางชั่วสาวในขณะที่ดำรงตำแหน่งอาจารย์ 2 จนถูกลงโทษทางวินัยลดขั้นเงินเดือน 2 ขั้น จะถือว่าเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดี ขาดคุณสมบัติทั่วไปตามมาตรา 24 (7) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 หรือไม่ ดังความแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ.ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า กรมการฝึกหัดครู โดยมติ อ.ก.ค.กรม ได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 4 มาตรา 61 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู พ.ศ. 2523 กับมาตรา 86 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 สั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนข้าราชการผู้นี้ 2 ขั้น กรณีกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วตามมาตรา 81 วรรคหนึ่ง

๒๕๓๕ ๒๕๓๖

๒๕๓๗ ๒๕๓๘

แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 และกรณีที่เป็นที่ยุติ ก.ค. ได้ตอบ
รับทราบรายงานการลงโทษผู้แล้ว ดังนั้น พฤติการณ์ของผู้ไม่ถึงกับบกพร่องในศีลธรรมอันดี จึงไม่
เป็นผู้ขาดคุณสมบัติทั่วไปตามมาตรา 24 (7) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ. 2518

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

สำราญ ถาวรายุศม์

(นายสำราญ ถาวรายุศม์)

เลขาธิการ ก.พ.

กองอุทธรณ์และร้องทุกข์

โทร. 2819451

มาตรา 90, 94

ที่ นร 0712/71

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

2 มีนาคม 2532

เรื่อง ทหารหรือบุคลากรดำเนินการทางวินัยข้าราชการ

เรียน ปลัดกระทรวงการคลัง

อ้างถึง หนังสือกระทรวงการคลัง ตั๋ว ที่ กค 0202/677 ลงวันที่ 9 มกราคม 2532

และ ตั๋ว ที่ กค 0202/3838 ลงวันที่ 30 มกราคม 2532

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงการคลังได้ทหารหรือบุคลากรดำเนินการทางวินัย สมุหบัญชีอำเภอ 5 สำนักงานสรรพากรอำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ดผู้หนึ่งว่า กระทรวงการคลัง จะสั่งให้ผู้นี้ ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และได้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน แล้วต่อมาเกษียณอายุราชการไปแล้ว ออกจากราชการตามมาตรา 98 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ได้หรือไม่ หากไม่ให้จะควรดำเนินการอย่างไรต่อไป และได้ส่ง เอกสารหลักฐานและรายละเอียดข้อเท็จจริงเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้ ไปยัง ก.พ. ความละเอียดแจ้ง แล้ว นั้น

ก.พ.พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามกรณีทหารอื่น กรมสรรพากรได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ ขึ้นทำการสอบสวนผู้นี้ ตามมาตรา 86 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 และได้สั่งให้ผู้นี้ ออกจากราชการไว้ก่อนตามมาตรา 90 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งถือว่าผู้นี้ได้ออกจากราชการไปแล้วตามนัยมาตรา 94 (4) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ก่อนครบเกษียณอายุ ผู้นี้จึงไม่มีสภาพเป็นข้าราชการอยู่อีกต่อไป และไม่อาจ

ออกจากราชการเพราะเกษียณอายุราชการได้ ดังนั้น การที่กรมสรรพากรได้สั่งให้ผู้นี้ออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณาตามมาตรา 90 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 จึงเป็นกรณีที่จะต้องดำเนินการตามกระบวนการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2518) ว่าด้วยการสั่งพักราชการ การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน และการดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามผลการสอบสวนพิจารณา ซึ่งหากผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่าผู้นี้มิได้กระทำความผิดวินัย แต่มีกรณีที่จะต้องออกจากราชการเพราะเหตุมีมลทินหรือมีวามองในกรณีที่ถูกสอบสวน กระทรวงการคลังก็อาจสั่งให้ผู้นี้ออกจากราชการตามมาตรา 98 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ได้ตามนัยกฎ ก.พ. ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2518) ข้อ 12 (5)

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 79

ที่ นร 0712/ป 135

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

2 มีนาคม 2532

เรื่อง หารือปัญหาข้าราชการเข้าเป็นกรรมการบริหารของบริษัท

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ปกปิด ที่ ศก 1482/439

ลงวันที่ 25 มกราคม 2532

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติหารือว่า การที่
 นิติกร 5 สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานีผู้หนึ่ง จะเข้าเป็นกรรมการบริหารของบริษัท
 ศรีบุญเรืองพัฒนา จำกัด และบริษัทอุดรชุมแพ จำกัด เพื่อให้มีโอกาสตรวจสอบและรักษาผลประโยชน์
 ของตนเนื่องจากเป็นผู้ถือหุ้นและมีหุ้นอยู่ในบริษัทดังกล่าว จะถือว่าตำแหน่งกรรมการบริหารของบริษัท
 เป็นตำแหน่งที่มีลักษณะงานคล้ายคลึงกับตำแหน่งกรรมการผู้จัดการ หรือผู้จัดการในบริษัท อันเป็นการ
 ต้องห้ามตามมาตรา 79 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 หรือไม่
 ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า มาตรา 79 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
 พลเรือน พ.ศ. 2518 บัญญัติห้ามแต่เพียงการเป็นกรรมการผู้จัดการ หรือผู้จัดการ หรือดำรงตำแหน่ง
 อื่นใดที่มีลักษณะงานคล้ายคลึงกับตำแหน่งดังกล่าวในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท และตามคำสั่งหัวหน้าคณะปฏิรูป
 การปกครองแผ่นดิน ที่ 38/2519 ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2519 กำหนดห้ามเพียงการเป็นกรรมการผู้จัดการ
 หรือผู้จัดการ หรือดำรงตำแหน่งที่มีหน้าที่อื่นในบริษัทห้างร้านของเอกชนซึ่งทำให้บุคคลทั่วไปเข้าใจได้ว่า
 เป็นการยอมให้บริษัทห้างร้านของเอกชนเหล่านั้น อาศัยชื่อของตนเพื่อแสวงหาประโยชน์โดยทางตรง

หรือทางอ้อมเท่านั้น ดังนั้น ตำแหน่งกรรมการบริหารตามที่หารือจะเป็นการต้องห้ามหรือไม่ จึงต้องพิจารณาว่าลักษณะงานของตำแหน่งดังกล่าวมีอำนาจเข้าไปจัดการหรือเป็นตัวแทนทำการในบริษัทหรือไม่ ซึ่งอาจพิจารณาจากหลักฐานและหนังสือบริคณห์สนธิของบริษัท หรือเมื่อเข้าไปเป็นกรรมการบริหารของบริษัทแล้ว จะทำให้บุคคลทั่วไปเข้าใจได้ว่าเป็นการยอมให้บริษัทอาศัยชื่อของตนแสวงหาประโยชน์โดยตรงหรือทางอ้อม หรือไม่

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 82

ที่ นร 0712/ล 100

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

24 มีนาคม 2532

เรื่อง ทารื้อเกี่ยวกับการปฏิบัติราชการของข้าราชการและลูกจ้าง

เรียน ผู้อำนวยการกองกลาง สำนักงานประมาณ

อ้างถึง บันทึกกองกลาง สำนักงานประมาณ ลับ ที่ นร 0401/3/180 ลงวันที่ 1 มีนาคม 2532

ตามบันทึกที่อ้างถึง กองกลาง สำนักงานประมาณแจ้งว่า ข้าราชการและลูกจ้างในกองไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของทางราชการและคำสั่งของกอง โดยมีพฤติการณ์หยุดราชการบ่อยมากเป็นประจำ มาทำงานสายเนื่อง ๆ ผลการปฏิบัติงานต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และสร้างปัญหาในทางบังคับบัญชาอย่างค่อเนื่องมาหลายปี ซึ่งกองกลางได้ดำเนินการกำหนดหลักเกณฑ์การลาป่วย มาสาย การส่งใบรับรองแพทย์ ว่ากล่าวตักเตือน ทำทัณฑ์บน งดการเลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปี ฯลฯ แล้ว แต่ปรากฏว่า ข้าราชการกลุ่มดังกล่าวยังคงลาหยุดบ่อยและมาสายอยู่เนื่อง ๆ กองกลางจึงหารือถึงแนวทางปฏิบัติที่สมควรดำเนินการต่อไป นั้น

กองวินัยขอเรียนว่า แนวทางปฏิบัติที่ผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการแก้ไข้ปัญหาของผู้ใต้บังคับบัญชาในหน่วยงานนั้น มาตรา 82 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 บัญญัติไว้ว่า

"ให้ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่ส่งเสริมและดูแลระมัดระวังให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติตามวินัย

ถ้าผู้บังคับบัญชารู้ว่าผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาคนใดกระทำความผิดวินัย จะต้องดำเนินการทางวินัยทันที ถ้าเห็นว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยที่จะต้องได้รับโทษและอยู่ในอำนาจของตนที่จะลงโทษได้ ให้ส่งลงโทษ แต่ถ้า

เห็นว่าผู้ใดสมควรจะต้องรับโทษสูงกว่าที่ตนมีอำนาจสั่งลงโทษ ให้รายงานต่อผู้บังคับบัญชาของผู้กระทำผิดวินัยเหนือขึ้นไป เพื่อให้พิจารณาคำเนิการสั่งลงโทษตามควรแก่กรณี

ผู้บังคับบัญชาผู้ใดละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรฐานโดยไม่สุจริต ให้ถือว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัย"

จากบทบัญญัติดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า เจตนารมณ์ของกฎหมายมุ่งจะให้ผู้บังคับบัญชาใช้แนวทางการรักษาวินัยในทางส่งเสริมและดูแลระมัดระวังให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติตามวินัยก่อน เมื่อใช้แนวทาง 2 ประการดังกล่าวแล้วไม่ได้ผล กล่าวคือผู้อยู่ใต้บังคับบัญชายังคงกระทำผิดวินัยอยู่ ผู้บังคับบัญชาจะต้องดำเนินการทางวินัยต่อไป ทั้งนี้ การที่ผู้บังคับบัญชาจะใช้กระบวนการอย่างใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริง รายละเอียดแห่งพฤติการณ์ บัญหาหรือสาเหตุที่ทำให้กระทำผิดวินัยเป็นแต่ละกรณี ๆ ไป

สำหรับปัญหาของกองกลางตามรายละเอียดที่ส่งไปนั้น เห็นได้ว่าการที่ข้าราชการและลูกจ้างในกองมีพฤติการณ์ทุจริตการบ่อยมากเป็นประจำและมาทำงานสายอยู่เนือง ๆ นั้น เนื่องมาจากสาเหตุความจำเป็นทางครอบครัว มีปัญหาเกี่ยวกับรายได้และหนี้สิน สุขภาพไม่ดี และทุจริตการไปเฉยๆ โดยไม่ให้เงินป่วย ซึ่งผู้บังคับบัญชาอาจใช้แนวทางการรักษาวินัยในด้านส่งเสริมและดูแลระมัดระวังได้ตามควรแก่กรณี เช่น การจัดสวัสดิการเพื่อช่วยเหลือข้าราชการและลูกจ้างในกอง การสร้างความสำนึกในหน้าที่ของแต่ละบุคคลที่จะทำงานให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ราชการ การสร้างขวัญและกำลังใจ หรือการใช้กระบวนการทางบริหารอื่น ๆ มาช่วยแก้ไขปัญหาก็ได้ หากดำเนินการในทางส่งเสริมและดูแลระมัดระวังดังกล่าวข้างต้นแล้วยังไม่ได้ผล ผู้บังคับบัญชาก็ควรใช้กระบวนการดำเนินการทางวินัย เช่น การสั่งลงโทษ เพื่อเป็นการปรามผู้กระทำผิดให้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้นต่อไป

อนึ่ง การที่ข้าราชการมีพฤติการณ์ทำนองนี้ และผู้บังคับบัญชาได้กล่าวตักเตือนหรือทำทัณฑ์บน หรือลงโทษแล้ว ยังประพฤติดนไม่ดีขึ้นอีก ผู้บังคับบัญชาอาจพิจารณาดำเนินการตามมาตรา 97 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 สำหรับลูกจ้างก็อาจดำเนินการ

เช่นเดียวกันนี้ให้ความระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. 2525
ข้อ 31 ทั้งนี้ หวังพิจารณาจากข้อเท็จจริงเป็นราย ๆ ไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

สุวรรณ ชนะสงคราม

(นายสุวรรณ ชนะสงคราม)

ผู้อำนวยการกองวินัย

แผนเลขานุการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0712/ล 101

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

24 มีนาคม 2532

เรื่อง ทหารเรือแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้คำ กรณี "ยกโทษข้าราชการ"

เรียน ปลัดกรุงเทพมหานคร

อ้างถึง หนังสือกรุงเทพมหานคร ลับ ที่ กท 9036/68 ลงวันที่ 13 มีนาคม 2532

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรุงเทพมหานครแจ้งว่ากรุงเทพมหานครได้รายงานการลงโทษภาคทัณฑ์ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ จำนวน 3 ราย ต่อ ก.ก. และ ก.ก. ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าผู้ถูกลงโทษทั้งสามมิได้เป็นผู้กระทำผิด จึงให้รายงานรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยในฐานะผู้ใช้อำนาจของนายกรัฐมนตรี ตามนัยมาตรา 8 และมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 ประกอบด้วยมาตรา 8 (5) และมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 เพื่อพิจารณาและสั่งการให้กรุงเทพมหานครออกคำสั่งยกโทษบุคคลทั้งสาม และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยในฐานะผู้ใช้อำนาจของนายกรัฐมนตรีได้สั่งการให้กรุงเทพมหานครออกคำสั่งยกโทษบุคคลทั้งสามตามมติ ก.ก. กรุงเทพมหานครจึงได้มีคำสั่งยกโทษบุคคลทั้งสาม และได้รายงานเรื่องนี้ต่อ อ.ก.ก. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ ทำการแทน ก.ก. เพื่อรับทราบการยกโทษดังกล่าว ที่ประชุมมีมติให้ทหารเรือสำนักงาน ก.พ. ว่า กรณีเช่นนี้จะใช้คำว่า "ยกโทษ" หรือ "ยกเลิกคำสั่ง" กรุงเทพมหานครจึงหารือว่าคำใดถูกต้อง และหรือมีคำอื่นใดที่สำนักงาน ก.พ. ถือปฏิบัติอยู่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า กรณีที่กรุงเทพมหานครหารือนี้อาจพิจารณาเห็นได้กับมาตรา 92 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งบัญญัติว่า

"ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาของข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้น ซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งตามวรรคหนึ่ง เห็นว่าการลงโทษหรือการดำเนินการทางวินัยนั้นไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมทำให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าว มีอำนาจที่จะสั่งลงโทษ เพิ่มโทษ ลดโทษ หรือยกโทษ ตามควรแก่กรณีได้" คำว่า "ยกโทษ" หมายความว่า ถ้าผู้บังคับบัญชาซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งลงโทษ เห็นว่าผู้ถูกลงโทษมิได้เป็นผู้กระทำผิด การที่ผู้บังคับบัญชาขึ้นต้นสั่งลงโทษไว้เป็นการไม่ถูกต้อง ก็ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวมีอำนาจที่จะสั่งยกโทษที่ผู้บังคับบัญชาขึ้นต้นสั่งลงโทษไว้ได้ และกรณีเช่นนี้กฎหมายใช้คำว่า "ยกโทษ" เพียงคำเดียว จึงควรใช้โดยคำตามกฎหมาย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช
(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0712/ป 208

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

30 มีนาคม 2532

เรื่อง ทารือการสั่งเพิ่มโทษข้าราชการ

เรียน อธิบดีกรมการปกครอง

อ้างถึง หนังสือกรมการปกครอง ปกปัด ที่ มท 0415/991 ลงวันที่ 2 มีนาคม 2532

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมการปกครองแจ้งว่า อำเภอบางระกำได้สั่งลงโทษตัดเงินเดือนเจ้าหน้าที่ปกครอง 2 ผู้หนึ่ง 10% เป็นเวลา 2 เดือน กรณีละทิ้งหน้าที่ราชการรวม 18 วัน โดยไม่ติดต่อกันและไม่มีเหตุผลอันสมควร ซึ่งกรมการปกครองพิจารณาแล้ว เห็นควรเพิ่มโทษเป็นลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ 1 ชัน กรมการปกครองจึงหารือทางปฏิบัติในเรื่องนี้ว่า การสั่งเพิ่มโทษ ตามมาตรา 92 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 นั้น กรมการปกครองจะสั่งเพิ่มโทษเป็นลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ 1 ชัน โดยถือตามบัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือน หมายเลข 3 ท้ายพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2521 จะเป็นการถูกต้องหรือไม่ หรือจะต้องลงโทษโดยถือตามบัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือน บัญชี ก. ท้ายพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2531 ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2532 เป็นต้นไป ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0712/ว 6 ลงวันที่ 21 พฤศจิกายน 2531 ได้กำหนดแนวทางปฏิบัติในการสั่งเปลี่ยนแปลงโทษ ตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ไว้ว่า กรณีที่ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งลงโทษ จะสั่งเพิ่มโทษ หรือลดโทษ เป็นลงโทษไม่ถึงให้ออกจากราชการ ต้องสั่งเพิ่มโทษ หรือลดโทษ ให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งลงโทษเดิมใช้บังคับ ดังนั้น กรณีที่หารือนี้ กรมการปกครองจึงต้องสั่งเพิ่มโทษให้มี

ผลย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งเดิมใช้บังคับ คือตั้งแต่เดือนพฤษภาคม 2531 เป็นต้นไป ซึ่งขณะนั้นยังอยู่
 ระหว่างการใช้บัญชีตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือน หมายเลข 3 ที่ายพระราชบัญญัติระเบียบ
 ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
 (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2521 การสั่งเพิ่มโทษจึงต้องถือตามบัญชีตราเงินเดือนที่ใช้บังคับอยู่ขณะที่มีคำสั่ง
 ลงโทษเดิม

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0712/ป 305

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กม 10300

15 พฤษภาคม 2532

เรื่อง การสั่งเพิ่มโทษข้าราชการ

เรียน อธิบดีกรมการปกครอง

อ้างถึง หนังสือกรมการปกครอง ปกปิด จำนวนมาก ที่ มท 0415/1709 ลงวันที่ 14 เมษายน 2532

ตามที่หนังสืออ้างถึงกรมการปกครองแจ้งว่าจังหวัดสุราษฎร์ธานีได้มีคำสั่งที่ 554/2531 ลงวันที่ 7 มีนาคม 2531 ลงโทษภาคทัณฑ์เจ้าหน้าที่ปกครอง 3 อำเภอบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี ผู้หนึ่ง กรณีไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการ หยุดงานบ่อย ๆ เป็นประจำ ไปไหนไม่บอกให้ผู้บังคับบัญชาทราบ ล่วงหน้า ซึ่งกรมการปกครองเห็นว่าพฤติการณ์ของผู้ดังกล่าว เป็นการกระทำผิดวินัยตามมาตรา 68 วรรคหนึ่ง และมาตรา 75 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ควรเพิ่มโทษเป็นลดชั้นเงินเดือน 1 ชั้น และโดยที่สำนักงาน ก.พ. ได้มีหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0712/ว 6 ลงวันที่ 21 พฤศจิกายน 2531 กำหนดแนวทางปฏิบัติในเรื่องการสั่งเพิ่มโทษ หรือลดโทษตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ไว้ว่า การสั่งเพิ่มโทษ หรือลดโทษ เป็นลงโทษไม่ถึงออกจากราชการ ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือผู้สั่งลงโทษ จะต้องสั่งเพิ่มโทษ หรือลดโทษไว้ให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งลงโทษเดิมใช้บังคับ และกรณีปรากฏว่าจังหวัดสุราษฎร์ธานีได้มีคำสั่งที่ 2119/2531 ลงวันที่ 30 กันยายน 2531 เลื่อนชั้นเงินเดือนให้กับผู้นี้ ตั้งแต่ วันที่ 1 ตุลาคม 2531 จำนวน 1 ชั้น จากอัตราเงินเดือนระดับ 3 ชั้น 2,905 บาท ให้ได้รับเงินเดือนระดับ 3 ชั้น 3,115 บาท กรมการปกครองจึงหาหรือทางปฏิบัติในเรื่องนี้ว่า การที่กรมการปกครองจะสั่งเพิ่มโทษผู้นี้ จากโทษภาคทัณฑ์เป็นลดชั้นเงินเดือน 1 ชั้นนั้น กรมการปกครองจะต้องสั่งลงโทษลดชั้นเงินเดือนจากอัตราเงินเดือนระดับ 3 ชั้น 2,905 บาท ซึ่งเป็นชั้นเงินเดือนที่ผู้นี้ได้รับในขณะที่ถูกลงโทษภาคทัณฑ์ แล้วให้จังหวัดสุราษฎร์ธานียกเลิกคำสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนของผู้นี้เสีย จะเป็นการถูกต้องหรือไม่ หรือจะต้องสั่งลงโทษลดชั้นเงินเดือนจากอัตราเงินเดือนระดับ 3 ชั้น 3,115 บาท ตามที่จังหวัดสุราษฎร์ธานีได้มีคำสั่งเลื่อนชั้นเงินเดือนไปก่อนแล้ว ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0712/ว 6 ลงวันที่ 21 พฤศจิกายน 2531 ที่ได้วางแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการสั่งเพิ่มโทษ ลดโทษ ตามมาตรา 92 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 โดยให้ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือผู้สั่งลงโทษ ต้องสั่งเพิ่มโทษ หรือลดโทษ ในกรณีที่เพิ่มโทษไม่ถึงออกจากราชการ ให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งลงโทษเดิมใช้บังคับนั้น ในกรณีที่โทษที่จะเพิ่มหรือลดเป็นโทษตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวจะต้องสั่งตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ตามอัตราเงินเดือนในขณะที่คำสั่งลงโทษเดิมใช้บังคับ สำหรับกรณีที่หาเรื่องนี้ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะที่ผู้ถูกลงโทษภาคทัณฑ์โดยคำสั่งจังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่ 554/2531 ลงวันที่ 7 มีนาคม 2531 นั้น ผู้นี้ได้รับเงินเดือนในระดับ 3 ขั้น 2,905 บาท ดังนั้น หากผู้บังคับบัญชามีอำนาจเห็นควรเพิ่มโทษผู้นี้เป็นลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวจะต้องสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้นี้ จากอัตราเงินเดือนระดับ 3 ขั้น 2,905 บาท คงให้ได้รับเงินเดือนขั้น 2,765 บาท แล้วให้จังหวัดสุราษฎร์ธานียกเลิกคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนผู้นี้ต่อไป และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งลงโทษที่จะมีอำนาจสั่งลงโทษ เพิ่มโทษ ลดโทษ หรือยกโทษ ตามมาตรา 92 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ให้นั้น คือปลัดกระทรวงมหาดไทย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

สมพงษ์ นิ่มนคร

(นายสมพงษ์ นิ่มนคร)

ผู้อำนวยการกองกฎหมายและระเบียบ

รักษาราชการแทนรองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ล้างมลทิน

ที่ นร 0713/258

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

26 พฤษภาคม 2532

เรื่อง การล้างมลทินข้าราชการผู้ถูกลงโทษทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมธนารักษ์

อ้างถึง หนังสือกรมธนารักษ์ ที่ กค 0401/2366 ลงวันที่ 26 เมษายน 2532

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่าเดิมกรมธนารักษ์ได้มีคำสั่งที่ 249/2531 ลงวันที่ 19 กรกฎาคม 2531 บรรจุนาย ก. กลับเข้ารับราชการและลงโทษตัดเงินเดือน 10% เป็นเวลา 2 เดือน ตั้งแต่เดือนสิงหาคม 2531 ไปแล้ว ต่อมาสำนักงาน ก.พ. ได้แจ้งให้ทราบว่าผู้ได้รับการล้างมลทินแล้ว กรมธนารักษ์ไม่อาจตัดเงินเดือนผู้รับตามคำสั่งลงโทษได้ กรมธนารักษ์จึงได้หารือกรมบัญชีกลางเกี่ยวกับการ เบิกจ่ายเงินเดือนในส่วนที่หักไว้คืนให้ผู้รับ และกรมบัญชีกลางได้ชี้แจงมาให้กรมธนารักษ์ทราบโดยเห็นควรให้มีการแก้ไขคำสั่งกรมธนารักษ์ที่ 249/2531 ลงวันที่ 19 กรกฎาคม 2531 ให้สอดคล้องกับความเห็นของสำนักงาน ก.พ. กรมธนารักษ์จึงหารือว่า ในกรณีเช่นนี้จำเป็นต้องแก้ไขคำสั่งดังกล่าวหรือไม่ประการใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า โดยที่พระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 ใ้บัญญัติให้ล้างมลทินแก่ผู้ถูกลงโทษทางวินัยซึ่งได้รับโทษแล้ว เพื่อให้ผู้นั้นมีสิทธิสมบูรณ์เช่นเดียวกับบุคคลทั้งหลายที่ไม่เคยรับโทษ ดังนั้นผู้ที่ได้รับการล้างมลทินจึงต้องเป็นผู้ที่ถูกลงโทษทางวินัยแล้ว และคำสั่งที่ 249/2531 ลงวันที่ 19 กรกฎาคม 2531 ซึ่งสั่งบรรจุนาย ก. กลับเข้ารับราชการและลงโทษตัดเงินเดือนนั้น เป็นคำสั่งที่ออกมาโดยชอบด้วยกฎหมาย กรมธนารักษ์จึงไม่ต้องแก้ไขคำสั่งดังกล่าวแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) วิลาส สิงห์สัย

(นายวิลาส สิงห์สัย)

รองเลขาธิการ ก.พ.

รักษาการในตำแหน่งเลขาธิการ ก.พ.

กองอุตสาหกรรมและร้องทุกข์

โทร. 2819451

มาตรา 89, 90, 94

ที่ นร 0712/ป 360

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

7 มิถุนายน 2532

เรื่อง ทารื้อปัญหาการพิจารณาดำเนินการทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมที่ดิน

อ้างถึง หนังสือกรมที่ดิน ปกปิต ที่ มท 0702/1236 ลงวันที่ 15 พฤษภาคม 2532

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมที่ดินทารื้อปัญหาการพิจารณาดำเนินการทางวินัยโดยแจ้งข้อเท็จจริงว่า กรมที่ดินได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี 5 สำนักงานที่ดินจังหวัดพิษณุโลกผู้หนึ่ง กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องทุจริต เบียดบังเงินรายได้แผ่นดินเป็นของตนเอง และได้มีคำสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณาในกรณีดังกล่าว ต่อมากรมที่ดินได้ตรวจสอบพบว่าระหว่างที่ผู้นั้นดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชีที่สำนักงานที่ดินจังหวัดพิษณุโลก ก็ประพฤติการทุจริตเงินรายได้แผ่นดินในทำนองเดียวกันอีกเรื่องหนึ่ง และกรณีมีมูลที่ควรสอบสวน ซึ่งกรมที่ดินพิจารณาแล้วเห็นว่า ตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ให้อำนาจไว้ว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากราชการไปแล้ว ผู้มีอำนาจตามมาตรา 86 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ก็ยังมีอำนาจสั่งดำเนินการทางวินัยได้ กรณีของผู้นั้นถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนแล้วภายหลังจึงพบการทุจริตขึ้นอีก แต่การออกจากราชการไว้ก่อน ในหมวด 5 ว่าด้วยการออกจากราชการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ไม่ได้ระบุไว้ จึงมีปัญหว่า การออกจากราชการไว้ก่อนเป็นการออกจากราชการตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 หรือไม่ หากถือว่าเป็นการออกจากราชการตามมาตรา 89 กรมที่ดินก็ไม่สามารถตั้งกรรมการ

สอบสวนทางวินัยผู้นั้นในเรื่องหลังได้ เพราะทราบการกระทำผิดภายหลังจากที่ได้มีการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน แต่หากไม่ถือว่าเป็นการออกจากราชการตามมาตรา 89 กรณีที่คดีก็สามารถแต่งตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้นั้นต่อไปได้ กรณีที่คดีจึงหารือไปยัง ก.พ. ว่า กรณีดังกล่าวที่ถูกต้องควรจะเป็นประการใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้ว เห็นว่าการที่ข้าราชการพลเรือนสามัญถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนตามมาตรา 90 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 เป็นการออกจากราชการตามนัยมาตรา 94 (4) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 และ ก.พ. ได้เคยพิจารณาปัญหาทำนองเดียวกับที่กรณีคดีหารือนี้แล้ว มีความเห็นไว้ว่ากรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องอื่นภายหลังจากที่ได้ออกจากราชการเพราะถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนนั้น กรณีไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะดำเนินการตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ได้ แต่ได้ภายหลังปรากฏผลการสอบสวนพิจารณาในกรณีที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนว่าข้าราชการผู้นั้นมิได้กระทำความผิด หรือกระทำความผิดไม่ถึงกับจะถูกลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก และไม่มีกรณีที่จะต้องออกจากราชการด้วยเหตุอื่น ซึ่งได้มีการสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการแล้ว ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจที่จะดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้นั้นในเรื่องที่พบการกระทำผิดภายหลังจากได้

สำหรับกรณีของผู้ที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนตามมาตรา 90 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ผู้นั้นจึงออกจากราชการไปแล้วตามนัยมาตรา 94 (4) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 การที่กรมที่คดีตรวจสอบพบว่าผู้นั้นมีกรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องทุจริตเงินรายได้แผ่นดินอีกเรื่องหนึ่งภายหลังจากที่ผู้นั้นได้ออกจากราชการเพราะถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน จึงไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่กรมที่คดีจะดำเนินการตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ได้ แต่ได้ภายหลังปรากฏผลการสอบสวนพิจารณาทางวินัยในเรื่องทุจริตเงินรายได้แผ่นดินที่

สำนักงานที่ตนจังหวัดพิษณุโลกว่าผู้ที่มีให้กระทำผิด หรือกระทำผิดยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำผิดวินัย
อย่างร้ายแรงที่จะลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก และไม่มีกรณีที่จะต้องออกจากราชการด้วย
เหตุอื่น เมื่อกรมที่ตนสั่งให้ผู้กลับเข้ารับราชการแล้ว กรมที่ตนก็มีอำนาจที่จะดำเนินการทางวินัย
แก่ผู้นั้นในกรณีทุจริต เงินรายได้แผ่นดินที่สำนักงานที่ตนจังหวัดพิษณุโลก ต่อไปได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0712/1569

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

12 กรกฎาคม 2532

เรื่อง ทารือการดำเนินการทางวินัย

เรียน ผู้อำนวยการสำนักงานการศึกษา

อ้างถึง หนังสือสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่ กท 3001/142 ลงวันที่ 30 พฤษภาคม 2532

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร แจ้งว่า ชำราชาการครู กรุงเทพมหานคร ตำแหน่งอาจารย์ 1 รับเงินเดือนในระดับ 5 ปฏิบัติหน้าที่ครูสายผู้สอนรายหนึ่ง มีพฤติการณ์ชอบร้องเรียนและมีบัตรสนเท่ห์กล่าวหาเพื่อนข้าราชการรวมถึงผู้บังคับบัญชาของตนต่อผู้บังคับบัญชาระดับสูงอยู่เนือง ๆ โดยไม่มีมูลความจริง ซึ่งผู้บังคับบัญชาระดับสูงได้เคยพิจารณาสั่งลงโทษเพื่อเป็นการป้องปราม เนื่องจากเห็นว่าเป็นการร้องเรียนกล่าวหาในลักษณะก้าวร้าว กระด้างกระเดื่องต่อผู้บังคับบัญชา มิใช่การร้องเรียนหรือแสดงความคิดเห็นโดยชอบธรรม แต่บุคคลดังกล่าวยังคงมีพฤติการณ์เช่นเดิมอีก เป็นเหตุให้ผู้บริหารสถานศึกษาทั้งหลายไม่ประสงค์จะให้บุคคลดังกล่าวอยู่ในบังคับบัญชาของตน เนื่องจากเป็นผู้สร้างปัญหาในการบริหารงานและการบังคับบัญชาอยู่เนือง ๆ สำนักงานศึกษาจึงหารือว่า จากพฤติการณ์ดังกล่าวจะถือว่าข้าราชการผู้นี้เป็นผู้ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการตามมาตรา 97 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ให้ออกหรือไม่ หรือควรดำเนินการเป็นประการใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า การที่ผู้บังคับบัญชาจะสั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญ ออกจากราชการ เพราะเหตุประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการนั้น มาตรา 97 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 บัญญัติว่า "เมื่อข้าราชการพลเรือน

สามัญผู้ใดหย่อนความสามารถด้วยเหตุใด ในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการของตน หรือประพฤตินไม่
 เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือบกพร่องในหน้าที่ด้วยเหตุใด และผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตาม
 มาตรา 44 เห็นว่าถ้าให้ผู้นั้นรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ก็ให้ผู้มีอำนาจสั่ง
 บรรจุตามมาตรา 44 แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนโดยไม่ชักช้า ... เมื่อได้มีการ
 สอบสวนแล้ว และผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 พิจารณาเห็นว่าสมควรให้ออกจากราชการ
 ก็ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 ดำเนินการตามมาตรา 86 ทวิ ... และในกรณี
 อ.ก.พ.กระทรวง หรือ อ.ก.พ.จังหวัดมีมติให้ผู้นั้นออกจากราชการ ก็ให้นายกรัฐมนตรีหรือผู้มี
 อำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 แล้วแต่กรณี สั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญ
 เหตุทดแทนได้" ดังนั้นการที่จะถือว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดประพฤตินไม่เหมาะสมกับ
 ตำแหน่งหน้าที่ราชการ และถ้าให้ผู้นั้นรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการตาม
 มาตรา 97 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 จึงเป็นอำนาจของ
 ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 ที่จะพิจารณาใช้ดุลพินิจ โดยจะต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริง
 แห่งกรณีประกอบกับตำแหน่งหน้าที่ราชการของผู้นั้นเป็นราย ๆ ไป สำหรับกรณีข้าราชการครู
 กรุงเทพมหานครตามที่หารือนี้ จึงเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 28
 ประกอบกับมาตรา 31 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528
 ที่จะต้องพิจารณาคำนับดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0712/ป 450

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

9 สิงหาคม 2532

เรื่อง ทารื้อปัญหาการดำเนินการทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมที่ดิน

อ้างถึง หนังสือกรมที่ดิน ปกปิด คำนวณที่สุด ที่ มท 0702/1992 ลงวันที่ 13 มิถุนายน 2532

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมที่ดินแจ้งว่าจังหวัดอุดรธานีมีข้อสงสัยเกี่ยวกับทางปฏิบัติในการสอบสวนเจ้าหน้าที่ที่ดิน 3 สำนักงานที่ดินอำเภอหนองแสง จังหวัดอุดรธานีผู้หนึ่ง และได้ส่งเรื่องให้กรมที่ดินพิจารณา โดยแจ้งข้อเท็จจริงว่าผู้นี้มีการผิดถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย รวม 3 กรณี คือ

1. คำสั่งกรมที่ดิน ที่ 562/2532 ลงวันที่ 26 เมษายน 2532 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้นี้ ตามมาตรา 86 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 ในเรื่องทุจริตเรียกรับเงินจากราษฎรโดยมิชอบ

2. คำสั่งจังหวัดอุดรธานี ที่ 1340/2532 ลงวันที่ 2 พฤษภาคม 2532 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง กรณีนางสาวสมปอง ประสมศรี ร้องเรียนกล่าวหาผู้นี้ได้ทำการหมิ่นกับผู้ร้องแล้วไปสมรสกับหญิงอื่น ทำให้ผู้ร้องได้รับความเสียหาย

3. คำสั่งจังหวัดอุดรธานี ที่ 1463/2532 ลงวันที่ 9 พฤษภาคม 2532 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้นี้ ตามมาตรา 86 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 ในเรื่องละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลายาวเกินกว่า 15 วัน ตั้งแต่วันที่ 24 มีนาคม 2532 เป็นต้นไป

จังหวัดอุดรธานีมีข้อสงสัยว่า เมื่อผลการสอบสวนวินัยฐานละทิ้งหน้าที่ราชการตาม คำสั่งจังหวัดซึ่งจะต้องลงโทษไล่ออกจากราชการแล้ว จะต้องให้คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ดำเนินการสอบสวนอีกหรือไม่ อย่างไร และผู้ใดที่ละทิ้งหน้าที่ราชการไปตั้งแต่วันที่ 24 มีนาคม 2532 หาก อ.พ. จังหวัดพิจารณาลงโทษไล่ออกจากราชการจะต้องไล่ออกตั้งแต่วันที่ดังกล่าว แต่กรมที่ต้นมีคำสั่งให้สอบสวนวินัย เมื่อวันที่ 26 เมษายน 2532 หลังวันที่ผู้ถูกไล่ออกจากราชการ ไปแล้ว คำสั่งดังกล่าวจะมีผลให้คณะกรรมการสอบสวนวินัยมีอำนาจสอบสวนในส่วนที่ผู้ถูกกล่าวหา ว่ากระทำผิดหรือไม่ อย่างไร

กรมที่ต้นได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าจังหวัดอุดรธานีน่าจะสามารถดำเนินการทางวินัย กับผู้ใดทุกสำนวน เพราะการกล่าวหาผู้ใดว่าได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงก็ดี หรือถูกตั้งคณะกรรมการ สอบสวนข้อเท็จจริงก็ดี ได้เกิดขึ้นก่อนที่ผู้ใดจะละทิ้งหน้าที่ราชการไปเมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2532 กล่าวคือถูกร้องเรียนกล่าวโทษในเรื่องทุจริตเรียกและรับเงินจากราษฎรโดยมิชอบ ตามหนังสือ ลงวันที่ 11 ตุลาคม 2531 และถูกนางสาวสมพงษ์ ประสมศรี ร้องเรียนกล่าวโทษตามหนังสือลงวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2532 แต่เนื่องจากเป็นปัญหาข้อกฎหมายและไม่มีแนวทางให้ถือปฏิบัติมาก่อน เพื่อความ ละเอียดยอมรับ กรมที่ต้นจึงหารือว่า ความเห็นของกรมที่ต้นถูกต้องหรือไม่ อย่างไร และถ้าดำเนินการ ทางวินัยกรณีของผู้ดังกล่าวไม่ได้แล้ว กรมที่ต้นควรดำเนินการต่อไปอย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการที่มีกรณีถูกกล่าวหาว่า กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและไล่ออกจากราชการไปแล้วนั้น เป็นไปตามบทบัญญัติในมาตรา 89 แห่ง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งบัญญัติว่า "ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมี กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากราชการ ไปแล้ว ผู้มีอำนาจตามมาตรา 86 หรือมาตรา 92 วรรคสาม แล้วแต่กรณี ก็ยังมีอำนาจสั่งดำเนินการ ลงโทษหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งให้เป็นไปตามหมวดนี้ได้ เว้นแต่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นจะออกจาก

ราชการเพราะตาย" ซึ่ง ก.พ. ได้เคยวินิจฉัยเป็นบรรทัดฐานไว้ว่า การมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้น จะต้องเข้าลักษณะสำคัญ 2 ประการ คือ

1. ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตั้งแต่ผู้ถูกกล่าวหายังรับราชการอยู่
2. การกล่าวหาต้องเป็นการกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหา

สำหรับข้อหาหรือของกรณีที่ต้นนี้ แยกพิจารณาได้เป็น 2 กรณี ดังนี้

1. กรณีกล่าวหาว่าผู้ทุจริตเรียกและรับเงินจากราชการโดยมิชอบ ซึ่งข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ราษฎรบ้านทับกุง หมู่ที่ 3 ตำบลหนองแสง อำเภอหนองแสง จังหวัดอุดรธานี ได้มีหนังสือลงวันที่ 11 ตุลาคม 2531 ร้องเรียนต่อเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดอุดรธานีว่า ได้ยื่นคำร้องต่อเจ้าหน้าที่สำนักงานที่ดินอำเภอหนองแสง โดยเสียเงินค่ารังวัดและค่าธรรมเนียมแล้วตั้งแต่เดือน ตุลาคม 2530 แต่เจ้าหน้าที่ยังไม่ดำเนินการให้ ต่อมาจังหวัดอุดรธานีได้มีหนังสือปกปิด ที่ อต 0020/118 ลงวันที่ 14 มีนาคม 2532 แจ้งกรมที่ดินว่า ราษฎรอำเภอหนองแสงจำนวน 10 ราย ได้ร้องเรียนกล่าวหาผู้ในเรื่องเรียกและรับเงินจากราชการแล้วไม่ดำเนินการออก น.ส.3 ให้ และต่อมากรมที่ดินได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนผู้ ในกรณีดังกล่าว ตามมาตรา 86 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 แม้จะมีการไล่ผู้ออกจากราชการ กรณีละทิ้งหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ 24 มีนาคม 2532 ก็ถือได้ว่ามีกรกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชาว่า ผู้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องทุจริตเรียกและรับเงินจากราชการโดยมิชอบแล้วตั้งแต่ผู้นี้ ยังรับราชการอยู่ จึงดำเนินการทางวินัยต่อไปได้ตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518

2. กรณีกล่าวหาว่าผู้ทำการหมั้นกับนางสาวสมปอง ประสมศรี แล้วไปสมรสกับหญิงอื่น ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า นางสาวสมปอง ประสมศรี ได้มีคำร้องลงวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2532

ต่อเจ้าพนักงานที่กินจังหวัดอุดรธานีว่า ผู้นี้ให้ทำพิธีหมั้นกับตนแต่บายเบี่ยงไม่ยอมสมรสด้วย กลับไป
 ทำการสมรสกับหญิงอื่นทำให้ตนได้รับความเสียหาย ซึ่งจังหวัดอุดรธานีได้แต่งตั้งคณะกรรมการ
 สอบสวนข้อเท็จจริงขึ้นทำการสอบสวนเรื่องนี้ อันพิจารณาได้ว่าจังหวัดอุดรธานีมิได้เห็นว่าการ
 ร้องเรียนนี้เป็นการกล่าวหาว่าผู้นี้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแต่อย่างใด แม้นางสาวสมpong
 ประสมศรี ได้ร้องเรียนเรื่องนี้ไว้ก่อนวันที่ 24 มีนาคม 2532 ที่จะไล่ผู้นี้ออกจากราชการกรณี
 ละทิ้งหน้าที่ราชการ กรณีก็ไม่ต้องตามบทบัญญัติของมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
 พลเรือน พ.ศ. 2518 ที่จะดำเนินการทางวินัยต่อไปได้ คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงจึงไม่ต้อง
 ดำเนินการสอบสวนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 89, 92 ระเบียบ ก.พ.

ว่าด้วยการรายงานฯ

ที่ นร 0712/ล 286

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

13 ตุลาคม 2532

เรื่อง ปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

เรียน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

อ้างถึง หนังสือกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ลับ คำนวนมาก ที่ กษ 0202/19734

ลงวันที่ 4 กรกฎาคม 2532

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์แจ้งว่า กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ได้มีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ตรวจราชการกระทรวง (ผู้ตรวจราชการ 10) สำนักงานปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ผู้หนึ่ง ลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 1 มีนาคม 2532 เป็นต้นไป แต่เนื่องจากผู้นี้เคยมีกรณีถูกสอบสวนทางวินัยในเรื่องร่วมกับนาย ก. อธิบดีกรมป่าไม้ สั่งการให้ป่าไม้เขตแม่สะเรียง ดำเนินการประกวดราคาหาผู้รับจ้างตัดโค่นไม้และประมูลจำหน่ายไม้โดยไม่มีอำนาจ ซึ่งกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้ดำเนินการสอบสวนทางวินัย และรายงานผลการสอบสวนพิจารณาในกรณีนี้ไปยังสำนักงาน ก.พ.แล้ว ตามหนังสือกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ลับ ที่ กษ 0202/37257 ลงวันที่ 20 ธันวาคม 2531 แต่ ก.พ.ยังมีให้พิจารณาตอบรับทราบรายงานการดำเนินการทางวินัย ต่อมาสำนักงาน ป.ป.ป. ได้มีหนังสือที่ นร 0804/9905 ลงวันที่ 28 เมษายน 2532 แจ้งไปยังกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ว่า คณะกรรมการ ป.ป.ป. ได้มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้นี้ สรุปได้รวม 2 กรณี คือ กรณีแรกผู้นี้ถูกกล่าวหาว่า ร่วมกับนาย ก. สั่งการให้ป่าไม้เขตแม่สะเรียง ดำเนินการประกวดราคาหาผู้รับจ้างตัดโค่นไม้และประมูลจำหน่ายไม้โดยไม่มีอำนาจ ส่วนกรณีที่สองผู้นี้ถูกกล่าวหาว่าไม่หักหัวงให้ป่าไม้เขตแม่สะเรียง ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจการจ้าง คณะกรรมการตรวจจ่ายพัสดุ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จังหวัดร้อยไปยัง ก.พ. รวม 2 ข้อ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ.ให้พิจารณาแล้วมีความเห็นดังนี้

1. ที่ทำหรือว่า ข้อกล่าวหาของคณะกรรมการ ป.ป.ป. รายผู้^{นี้} ในกรณีแรก กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้^{นี้} และรายงานผลการสอบสวนพิจารณาไปยังสำนักงาน ก.พ.แล้ว ดังนั้นจึงเป็นกรณีข้อกล่าวหาที่ซ้ำกัน และกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ไม่อาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้^{นี้} ในกรณีนี้ได้ ประกอบกับขณะนี้ได้ล่วงเลยขั้นตอนการดำเนินการทางวินัยของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์แล้ว เป็นความเห็นที่ถูกต้องหรือไม่ นั้น

ก.พ.เห็นว่า ความเห็นของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ถูกต้องแล้ว เพราะมาตรา 92 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 บัญญัติว่า "เมื่อผู้บังคับบัญชาให้สั่งลงโทษ สั่งให้ออกจากราชการ หรือดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดไปแล้ว ให้ส่งรายงานการลงโทษ การสั่งให้ออกจากราชการ หรือการดำเนินการทางวินัยต่อผู้บังคับบัญชาของข้าราชการพลเรือนสามัญนั้นตามลำดับจนถึงปลัดกระทรวง..... ในกรณีที่เป็นการพลเรือนสามัญตำแหน่งระดับ 10 ..... ให้รายงานจนถึงรัฐมนตรีเจ้าสังกัด" และระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ข้อ 1 (2) ก็ได้กำหนดให้กระทรวงทบวงกรมรายงานการลงโทษไปยัง ก.พ.ภายใน 30 วัน นับแต่วันสั่งลงโทษหรือได้รับรายงานการลงโทษแล้วแต่กรณี ซึ่งกรณีนี้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้รายงานการดำเนินการทางวินัยไปยัง ก.พ.แล้ว การดำเนินการทางวินัยในกรณีดังกล่าวย่อมถือได้ว่าสิ้นสุดแล้วในส่วนที่เกี่ยวกับกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ต่อมาภายหลังคณะกรรมการ ป.ป.ป.ได้ชี้มูลความผิดเรื่องเดียวกันซ้ำอีก กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จึงไม่มีอำนาจที่จะดำเนินการทางวินัยได้อีก

2. ที่ทำหรือว่า ข้อกล่าวหาของคณะกรรมการ ป.ป.ป. รายผู้^{นี้} ในกรณีที่สอง ซึ่งเป็นข้อกล่าวหาที่ชี้มูลความผิดมาใหม่ภายหลังผู้^{นี้}พ้นจากราชการแล้วนั้นแม้ตามมาตรา 21 จัตวา

แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2530 จะกำหนดให้ผู้บังคับบัญชาต้องดำเนินการสอบสวนทางวินัยต่อไป แต่โดยที่ตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับสำหรับข้าราชการพลเรือนได้กำหนดให้ดำเนินการสอบสวนทางวินัยแก่ผู้พ้นจากราชการไปก่อนแล้วได้เฉพาะกรณีผู้บังคับบัญชามีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก่อนวันที่ข้าราชการผู้นั้นกล่าวหาจะพ้นจากราชการ ดังนั้น กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จึงไม่อาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้พ้นในกรณีข้อกล่าวหาใหม่ได้ เป็นความเห็นที่ถูกฟ้องหรือไม่ นั้น

ก.พ. เห็นว่า กรณีนี้เป็นปัญหาตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2530 ซึ่งการพิจารณาตีความนั้นอยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการกฤษฎีกา กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จึงควรหารือปัญหานี้ไปยังคณะกรรมการกฤษฎีกาโดยตรงต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 85, 86

ที่ นร 0712/1687

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

19 ตุลาคม 2532

เรื่อง กองบัญชาการศึกษา กรมตำรวจ ทหารเรือกรณีลูกจ้างประจำของส่วนราชการกระทำผิดวินัย
เรียน ผู้บัญชาการศึกษา

อ้างถึง หนังสือกองบัญชาการศึกษา กรมตำรวจ ที่ มท 0615.002/5616 ลงวันที่ 10 ตุลาคม 2532

ตามหนังสือที่อ้างถึงหรือว่า ลูกจ้างประจำของส่วนราชการกระทำผิดวินัยที่ยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง หากข้อเท็จจริงมีมูลฟังได้ว่าลูกจ้างผู้นั้นกระทำผิดแต่ไม่ยอมรับสารภาพ ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจจะสั่งลงโทษลูกจ้างดังกล่าวโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ได้หรือไม่ เพราะเหตุใด นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า ในส่วนที่เกี่ยวกับข้าราชการพลเรือนสามัญ มาตรา 85 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ให้นับผู้ใดว่า "ข้าราชการพลเรือนสามัญ ผู้ใดกระทำผิดวินัยที่ยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตักเตือน หรือลดขั้นเงินเดือนตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิด ..... ฯลฯ" ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากฎหมายมิได้บังคับให้ผู้บังคับบัญชาต้องแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนก่อนพิจารณาสั่งการ แต่ก็มีให้มีข้อห้ามไว้แต่อย่างใด ทั้งนี้ หากผู้บังคับบัญชาได้ทราบว่าคุณกล่าวหากระทำผิดจริงตามที่ถูกกล่าวหา ก็สามารถสั่งลงโทษได้เลยโดยมิต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน แต่หากผู้บังคับบัญชายังไม่ทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ในการกระทำผิด อันจะทำให้สามารถพิสูจน์สั่งลงโทษได้อย่างเหมาะสมแล้ว เพื่อให้ได้ความจริงและความยุติธรรม ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวจะสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาก่อนก็ได้ ซึ่งการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนในกรณีนี้มิใช่

เป็นการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา 86 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 อันจะต้องดำเนินการตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) แต่เป็นการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนความอำนาจในทางปกครองบังคับบัญชา เพื่อให้ได้ความจริงประกอบการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาดังกล่าว

สำหรับปัญหาที่หารือนี้ เป็นเรื่องลูกจ้างประจำของส่วนราชการกระทำผิดวินัย ซึ่งตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. 2525 ได้วางหลักเกณฑ์ไว้ทำนองเดียวกันกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งผู้บังคับบัญชาอาจพิจารณาดำเนินการตามแนวทางข้างต้นได้ โดยอาศัยอำนาจตามข้อ 20 ของระเบียบกระทรวงการคลังดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 86

ที่ นร 0712/1725

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

7 พฤศจิกายน 2532

เรื่อง กรมศุลกากรหรือปัญหาหลักเกณฑ์การสอบสวน

เรียน อธิบดีกรมศุลกากร

อ้างถึง หนังสือกรมศุลกากร ที่ กค 0603/17858 ลงวันที่ 16 ตุลาคม 2532

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมศุลกากรหรือปัญหาหลักเกณฑ์การสอบสวนตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) โดยแจ้งข้อเท็จจริงว่า กรมศุลกากรได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนนายตรวจศุลกากร 4 ทำหน้าที่สารวัตรศุลกากร ฝ่ายสืบสวน กองป้องกันและปราบปราม กรมศุลกากรผู้หนึ่ง ตามมาตรา 86 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 รวม 2 คำสั่ง คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งแรกได้แจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้รับทราบ ซึ่งผู้รับทราบเมื่อวันที่ 19 กันยายน 2531 และได้ยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2531 ซึ่งเป็นระยะเวลาเกินสิบวันตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) ข้อ 17 วรรคสอง โดยมีเหตุผลในการยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือล่าช้าว่า เนื่องจากถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนสองเรื่องในเวลาเดียวกัน แต่คณะกรรมการสอบสวนไม่รับคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือของผู้รับพิจารณา โดยถือปฏิบัติตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) ข้อ 17 วรรคสอง อย่างเคร่งครัด กรมศุลกากรจึงหารือว่า เมื่อผู้ถูกกล่าวหาไม่ยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการสอบสวนล่วงพ้นระยะเวลาสิบวันตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) ข้อ 17 วรรคสอง แล้ว ในกรณีเช่นนี้คณะกรรมการสอบสวนจะดำเนินการต่อไปอย่างไร จึงจะเป็นการถูกต้องความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่เรื่องการสอบสวนข้าราชการพลเรือนสามัญ ซึ่งมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงนี้ มาตรา 86 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 อันเป็นกฎหมายแม่บทได้บัญญัติให้คณะกรรมการสอบสวนต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ และต้องให้ออกาสให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำพยานหลักฐานเข้าสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ด้วย ซึ่งหมายความว่าในการสอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรม คณะกรรมการสอบสวนจะต้องให้ออกาสให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำพยานหลักฐานของตนเข้าสืบแก้ข้อกล่าวหาได้เสมอ ส่วนระยะเวลาที่ให้ผู้ถูกกล่าวหายื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) ข้อ 17 วรรคสอง นั้น เป็นเพียงระยะเวลาเร่งรัดให้รีบดำเนินการเท่านั้น ก.พ. จึงมีมติว่า กรณีที่กรมศาลาการหารือนี้ แม้ผู้ยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือเมื่อล่วงพ้นระยะเวลาสิบวันนับแต่วันทราบสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาก็ตาม คณะกรรมการสอบสวนก็สามารถรับคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือดังกล่าวได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 86

ที่ นร 0712/ ป 747

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

30 พฤศจิกายน 2532

เรื่อง กระทรวงสาธารณสุขหรือปัญหาการดำเนินการทางวินัย

เรียน ปลัดกระทรวงสาธารณสุข

อ้างถึง หนังสือกระทรวงสาธารณสุข ที่ สธ 0209/409/698 ลงวันที่ 15 สิงหาคม 2532

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงสาธารณสุขหรือปัญหาการดำเนินการทางวินัย

โดยแจ้งข้อเท็จจริงว่าจังหวัดลพบุรีได้มีคำสั่งที่ 514/2531 ลงวันที่ 25 มีนาคม 2531

แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนเจ้าพนักงานควบคุมโรค 4 สำนักงานสาธารณสุขอำเภอเมือง
จังหวัดลพบุรี ผู้หนึ่ง ตามมาตรา 86 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518
ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 และได้สั่ง
ลงโทษปลดผู้นี้ออกจากราชการตามมติ อ.ก.พ. จังหวัดลพบุรี แล้วรายงานการสั่งลงโทษต่อกระทรวง
สาธารณสุข ตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งกระทรวง
สาธารณสุขพิจารณาแล้วปรากฏว่าคำสั่งจังหวัดลพบุรีที่แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนผู้นี้ดังกล่าว
มิได้แต่งตั้งเลขานุการด้วย อันเป็นการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องตามข้อ 4 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528)
กระทรวงสาธารณสุขจึงหารือว่า กรณีที่จังหวัดลพบุรีได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนผู้นี้
โดยมิได้แต่งตั้งเลขานุการด้วยเช่นนี้ จะทำให้ส่วนงานการสอบสวนผู้นี้ทั้งหมดเสียไปหรือไม่ อย่างไร
คำสั่งลงโทษผู้นี้จะมีผลบังคับอยู่ต่อไป หรือไม่ และกระทรวงสาธารณสุขควรดำเนินการในกรณีดังกล่าว
ต่อไปอย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อ 4 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528)

ได้กำหนดไว้ว่า "การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้แต่งตั้งจากข้าราชการประจำประกอบด้วย

ประธานกรรมการ และกรรมการอีกอย่างน้อยสองคน เป็นกรรมการสอบสวน และให้มีเลขานุการ
 หนึ่งคน .....ฯลฯ" และข้อ 8 ของกฎ ก.พ.ฉบับดังกล่าว ได้กำหนดวิธีการประชุม เช่น
 องค์คณะหนึ่งประชุม การออกเสียงลงมติในการประชุมไว้เฉพาะประธานกรรมการและกรรมการ
 เท่านั้น มิได้กำหนดให้รวมถึงเลขานุการที่ไม่ได้เป็นกรรมการหรือผู้ช่วยเลขานุการด้วย
 ดังจะเห็นได้จาก ข้อ 8 วรรคสาม ของกฎ ก.พ.ฉบับดังกล่าวที่กำหนดว่า "มติของคณะกรรมการ
 สอบสวนถ้ามิได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ให้ถือเสียงข้างมากของกรรมการสอบสวนที่อยู่ในที่ประชุม
 .....ฯลฯ" ดังนั้น คำว่า "คณะกรรมการสอบสวน" ตามข้อ 4 จึงหมายถึงประธานกรรมการ
 และกรรมการอีกอย่างน้อยสองคนเท่านั้น ส่วนการที่ข้อ 4 กำหนดให้มีเลขานุการหนึ่งคนด้วยนั้น
 เป็นการกำหนดไว้เพื่อให้เลขานุการเข้าร่วมในการสอบสวนเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่เลขานุการได้
 ทั้งนี้ เนื่องจากการสอบสวนถือเป็นเรื่องลับ จึงต้องจำกัดตัวบุคคลที่จะเข้าฟังการสอบสวน
 แต่เลขานุการไม่ถือเป็นองค์ประกอบของคณะกรรมการสอบสวนแต่อย่างใด ฉะนั้น ตามที่ข้อ 37
 ของกฎ ก.พ.ฉบับดังกล่าวกำหนดว่า "ในกรณีปรากฏว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน
 ไม่ถูกต้องตามข้อ 4 ให้ส่วนงานสอบสวนทั้งหมดเสียไป .....ฯลฯ" นั้น เมื่อคณะกรรมการ
 สอบสวนหมายความว่าประธานกรรมการและกรรมการโดยไม่รวมถึงเลขานุการด้วยแล้ว การที่
 ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่ได้แต่งตั้งเลขานุการเข้าร่วมในคณะกรรมการสอบสวนด้วย
 จึงไม่ทำให้ส่วนงานสอบสวนทั้งหมดเสียไป

สำหรับปัญหาที่กระทรวงสาธารณสุขหรือกรณีของผู้ไปยัง ก.พ.นี้ ก.พ.จึงมีมติ
 ว่าการที่จังหวัดลพบุรีได้มีคำสั่งที่ 514/2531 ลงวันที่ 25 มีนาคม 2531 แต่งตั้งคณะกรรมการชั้น
 ทำการสอบสวนผู้ ตามมาตรา 86 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518
 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 โดยมีให้
 แต่งตั้งเลขานุการนั้น เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนเสร็จและถูกต้องตามกฎ
 ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) แล้ว ส่วนงานสอบสวนผู้ทั้งหมดจึงไม่เสียไป และคำสั่ง

จังหวัดสมุทรที่ส่งลงโทษปลดผู้^๓นี้ออกจากราชการตามมติ อ.ก.พ.จังหวัดสมุทรมีผลใช้บังคับได้
ตามกฎหมาย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) **เสริมสุข โกวิทวานิช**

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

ทองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0712/ป 135

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

14 กุมภาพันธ์ 2533

เรื่อง สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติหรือปัญหาทางปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ปกปัด ที่ ศธ 1482/2060 ลงวันที่ 9 พฤษภาคม 2532 และ ปกปัด ที่ ศธ 1482/3178 ลงวันที่ 7 กรกฎาคม 2532

สิ่งที่ส่งมาด้วย ส่วนวนการสอบสวนและเอกสารที่เกี่ยวข้อง จำนวน 239 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติหรือปัญหาทางปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย โดยแจ้งข้อเท็จจริงว่า สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดตราดได้มีคำสั่งลงโทษให้ข้าราชการครู ตำแหน่งอาจารย์ 1 รับเงินเดือนในระดับ 4 โรงเรียนบ้านคลองใหญ่ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอแหลมงอบ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดตราดผู้หนึ่ง ออกจากราชการตามมติ อ.ก.ค.จังหวัดตราด โดยในการสอบสวนพิจารณา คณะกรรมการสอบสวนมิได้แจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบตามข้อ 17 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) ต่อมาเมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบตามคำสั่งของเลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติได้สั่งการตามข้อ 39 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) แล้ว ใ้รายงานไปยังสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดตราดและสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติตามลำดับ โดยมีให้เสนอเรื่องให้ อ.ก.ค.จังหวัดตราดพิจารณาทบทวนอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติพิจารณาเห็นว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเพิ่มเติมอันอาจให้ข้อเท็จจริงเป็นคุณ และเพื่อประโยชน์แห่งความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหา สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจึงหรือไปยัง ก.พ.ว่า สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

จะแจ้งให้สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดตราดดำเนินการนำกรณีดังกล่าวเสนอ อ.ก.ค. จังหวัดตราดพิจารณาทบทวนอีกครั้งหนึ่งได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้จะดำเนินการอย่างไร และสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติได้ส่งส่วนงานสอบสวนและเอกสารที่เกี่ยวข้องไปประกอบการพิจารณาของ ก.พ. ด้วย นั้น

ก.พ. ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า ความในข้อ 39 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) กำหนดว่า "ในกรณีที่ปรากฏว่าคณะกรรมการสอบสวนไม่เรียกผู้ถูกกล่าวหามารับทราบการสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ..... ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา 86 หรือมาตรา 92 วรรคสาม ..... แล้วแต่กรณี สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการให้ถูกต้องโดยเร็ว ....." ซึ่งเมื่อพิจารณาเทียบกับความในข้อ 37 ของกฎ ก.พ. ฉบับดังกล่าวที่กำหนดว่า "ในกรณีที่ปรากฏว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่ถูกต้องตามข้อ 4 ให้ส่วนงานสอบสวนทั้งหมดเสียไป และให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา 86 หรือมาตรา 92 วรรคสาม แล้วแต่กรณี สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ให้ถูกต้องแล้วรายงานให้ ก.พ. ทราบโดยเร็ว ....." แล้ว จะเห็นได้ว่า การที่กฎ ก.พ. กำหนดให้ดำเนินการโดยเร็วขึ้น ก็เพื่อจะให้มีการลดชั้นตอนได้โดยไม่จำเป็นต้องดำเนินการใหม่ตามลำดับ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ผู้มีอำนาจเหนือขึ้นไประดับใดเป็นผู้สั่งให้ดำเนินการในเรื่องใดที่สอบสวน ก็ให้รายงานผลการดำเนินการไปยังผู้สั่งได้โดยตรง ทั้งนี้ กรณีของผู้นี้ เมื่อเลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติซึ่งได้รับรายงานการลงโทษตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 พิจารณาแล้วเห็นว่าคณะกรรมการสอบสวนไม่ได้แจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบตามมาตรา 86 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว และได้สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการให้ถูกต้องตามข้อ 39 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) แล้ว เลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งลงโทษจึงมีอำนาจพิจารณาคำเนิการต่อไปตามนัยมาตรา 92 ที่อ้างถึงข้างต้นได้ โดยไม่ต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.ค. จังหวัดตราดพิจารณาอีกแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ให้ส่งสำนวนการสอบสวนและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

จำนวน 239 แผ่น คืนมาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 86

ที่ นร 0712/106

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

27 กุมภาพันธ์ 2533

เรื่อง อนุกรรมการ ก.ตร.เกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบหรือปัญหาการดำเนินการสอบสวนทางวินัย
ข้าราชการตำรวจ

เรียน เลขาธิการอนุกรรมการ ก.ตร.เกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานเลขาธิการอนุกรรมการ ก.ตร.เกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบ ที่ มท 0645.3/96
ลงวันที่ 20 ธันวาคม 2532

ตามหนังสือที่อ้างถึง อนุกรรมการ ก.ตร.เกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบหรือปัญหาการ
ดำเนินการสอบสวนทางวินัย รองสารวัตร สถานีตำรวจภูธรอำเภอสรีราชา จังหวัดอุดรธานีผู้หนึ่ง โดยแจ้ง
ข้อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณาว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดมุกดาหารได้มีคำสั่งที่ 847/2530 ลงวันที่ 15
มิถุนายน 2530 แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนผู้นี้ เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งรองสารวัตร สถานี
ตำรวจภูธรตำบลบ้านไร่ อำเภอดอนตาล จังหวัดมุกดาหาร กรณีมีไม้หวงห้ามแปรรูปเกินกว่า 0.20 ม.³
ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484 คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวนดังกล่าวได้ระบุให้นายทินกร ให่ทอง ผู้ช่วยเจ้าจังหวัดมุกดาหาร เป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
และให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ.ฉบับที่ 6
(พ.ศ. 2518) ต่อมา ผู้ว่าราชการจังหวัดมุกดาหารเห็นว่าตามคำสั่งเดิมที่สั่งให้กรรมการเป็นผู้ช่วย
เลขานุการด้วยนั้น เป็นการไม่ถูกต้อง จึงได้มีคำสั่งที่ 1469/2530 ลงวันที่ 30 กันยายน 2530 แต่งตั้ง
คณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมขึ้นทำการสอบสวนผู้นี้อีกครั้งหนึ่ง ในเรื่องดังกล่าวหาเดิม โดยคำสั่งดังกล่าว
ได้ระบุให้นายทินกร ให่ทอง ผู้ช่วยเจ้าจังหวัด เป็นผู้ช่วยเลขานุการเพียงตำแหน่งเดียว และให้คณะกรรมการ
สอบสวนดำเนินการสอบสวนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ.ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528)
ทั้งนี้ คำสั่งดังกล่าวให้สั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเดิมด้วย

คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งใหม่ ได้ดำเนินการสอบสวนผู้นี้ ต่อจากที่คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งเดิมได้ดำเนินการสอบสวนไว้จนกระทั่งแล้วเสร็จ และเสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้ว่าราชการจังหวัดมุกดาหาร โดยเสนอความเห็นว่าการลงโทษไล่ออกจากราชการ ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดมุกดาหารได้พิจารณาแล้วเห็นชอบด้วย

ต่อมาผู้นี้ได้รับแต่งตั้งให้ไปดำรงตำแหน่งรองสารวัตร สถานีตำรวจภูธรอำเภอศรีธาตุ จังหวัดอุดรธานี ผู้ว่าราชการจังหวัดมุกดาหารจึงส่งสำนวนการสอบสวนไปให้จังหวัดอุดรธานีพิจารณา ดำเนินการต่อไป ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานีได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งใหม่มิได้ดำเนินการสอบสวนใหม่ แต่ได้นำบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาที่คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งเดิมได้ดำเนินการสอบสวนไว้ มาประกอบในสำนวนการสอบสวนข้างต้น จังหวัดอุดรธานีจึงให้หารือปัญหาไปยังสำนักงาน ก.ตร. ว่า การที่คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งใหม่ นำสำนวนการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งเดิมมาใช้นั้น จะเป็นการถูกต้องและใช้ได้หรือไม่

อนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวแล้วมีความเห็นว่า การที่จังหวัดมุกดาหารได้มีคำสั่งที่ 1469/2530 ลงวันที่ 30 กันยายน 2530 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ มิได้มีผลกระทบกระเทือนต่อการสอบสวนที่ได้ดำเนินการไปแล้วแต่อย่างใด คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งใหม่จึงนำบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาที่คณะกรรมการสอบสวนเดิมได้จัดทำไว้ ความแบบ สว.2 และ สว.3 มาประกอบในสำนวนการสอบสวนได้

อย่างไรก็ตาม โดยที่ปัญหาดังกล่าวเป็นการพิจารณาตีความกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา อนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบจึงได้มีมติให้หารือไปยัง ก.พ. เพื่อจะให้ได้ถือผลการตีความของ ก.พ. เป็นบรรทัดฐานในการปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องนี้ต่อไป ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. ได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว เห็นว่าโดยที่ ก.พ. ได้เคยพิจารณามีมติเกี่ยวกับองค์ประกอบของคณะกรรมการสอบสวน ตามที่ข้อ 4 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) ได้กำหนดไว้ว่า คำว่า "คณะกรรมการสอบสวน" ตามข้อ 4 หมายถึงประธานกรรมการและกรรมการอีกอย่างน้อยสองคนเท่านั้น ส่วนการที่ข้อ 4 กำหนดให้มีเลขานุการหนึ่งคนด้วยนั้น เป็นการกำหนดไว้เพื่อให้เลขานุการเข้าร่วมในการสอบสวนเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่เลขานุการได้ ทั้งนี้ เนื่องจากการสอบสวนถือเป็นเรื่องลับ จึงต้องจำกัดตัวบุคคลที่จะเข้าฟังการสอบสวน แต่เลขานุการไม่ถือเป็นองค์ประกอบของคณะกรรมการสอบสวนแต่อย่างใด จากมติของ ก.พ. ดังกล่าว กรณีที่หาเรื่องนี้ จึงพิจารณาได้ว่าคำสั่งของจังหวัดมุกดาหารที่ 847/2530 ลงวันที่ 25 มิถุนายน 2530 ซึ่งเป็นคำสั่งแรกนั้น เป็นคำสั่งที่ถูกต้องและมีผลใช้บังคับได้โดยสมบูรณ์แล้ว การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดมุกดาหารได้มีคำสั่งที่ 1469/2530 ลงวันที่ 30 กันยายน 2530 สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมขึ้นทำการสอบสวนผู้นี้ ในเรื่องที่กำลังหาไว้เดิม โดยระบุให้นายหินกร ใต้ทอง ผู้ช่วยจำจังหวัดเป็นผู้ช่วยเลขานุการเพียงตำแหน่งเดียวนั้น จึงถือเป็นการเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการสอบสวนตามข้อ 11 ของกฎ ก.พ. ฉบับดังกล่าวเท่านั้น มิได้มีผลเป็นการยกเลิกคำสั่งเดิมแต่อย่างใด ซึ่งผลของการเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวไม่กระทบกระเทือนถึงการสอบสวนที่คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งเดิมได้ดำเนินการไปแล้ว ดังนั้นการที่คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งใหม่นำบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ที่คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งเดิมได้จัดทำไว้ตามแบบ สว.2 และ สว.3 มาใช้และดำเนินการสอบสวนต่อเนื่องจากที่คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งเดิมได้ดำเนินการไปแล้วนั้น จึงเป็นการถูกต้อง และสำนวนการสอบสวนดังกล่าวมีผลใช้บังคับได้โดยสมบูรณ์

อนึ่ง ตามที่ผู้ว่าราชการจังหวัดมุกดาหารได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน โดยระบุให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2518) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ซึ่งถูกยกเลิกไปแล้วนั้น กรณีดังกล่าวก็มีใช้สาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรมแต่อย่างใด ทั้งนี้ เนื่องจากการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ.

ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันอย่างถูกต้องทุกประการ และต่อมาจังหวัดมุกดาหาร
ก็ได้ดำเนินการแก้ไขคำสั่งดังกล่าวให้ถูกต้องแล้วด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองทัพน้อย

โทร. 2818677

มาตรา 86 ทวิ, 92, 98

ที่ นร 0712/ป 189

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

28 กุมภาพันธ์ 2533

เรื่อง กระทรวงศึกษาธิการหรือปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

เรียน ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

อ้างถึง หนังสือกระทรวงศึกษาธิการ ปกปัด ที่ ศธ 0204/23026 ลงวันที่ 29 พฤษภาคม 2532

สิ่งที่ส่งมาด้วย เอกสารการดำเนินการทางวินัย จำนวน 43 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงศึกษาธิการหรือปัญหาทางปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 โดยแจ้งข้อเท็จจริงว่าสำนักงาน ก.ค. ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนนักวิชาการสอบ 7 กองวิชาการบริหารงานบุคคล สำนักงาน ก.ค. ผู้หนึ่ง ตามมาตรา 86 แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว กรณีมีพฤติการณ์ส่อไปในทางทุจริตเกี่ยวกับการสอบแข่งขัน คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้ว เห็นว่าผู้นี้มีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ควรให้ออกจากราชการตามมาตรา 98 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 แต่เลขาธิการ ก.ค. ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้ว เห็นว่าผู้นี้ไม่มีความผิด จึงสั่งยุติเรื่อง แล้วรายงานผลการดำเนินการทางวินัยต่อปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ตามมาตรา 92 ที่อ้างถึงข้างต้น ตามข้อเท็จจริงดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงหารือไปยัง ก.พ. รวม 2 ประการ คึงความละเอียดแจ้งอยู่แล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้นำเรื่องนี้เสนอ อ.ก.พ. วิสามัญที่เกี่ยวข้อง และ ก.พ. พิจารณาลงแล้ว ก.พ. มีความเห็นดังนี้

1. ในข้อที่ห้าหรือว่า หากปลัดกระทรวงศึกษาธิการพิจารณาแล้วเห็นด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน จะส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวงศึกษาธิการพิจารณาได้หรือไม่ นั้น

ก.พ.เห็นว่า การที่มาตรา 92 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ให้นิยามไว้ความว่า "ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาให้สั่งลงโทษ สั่งให้ออกจากราชการ ดำเนินการทางวินัย หรือลงทัณฑ์แก่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใด ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน หรือตามกฎหมายว่าด้วยวินัยโดยเฉพาะแล้ว แต่ผู้บังคับบัญชาของข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้น ซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งดังกล่าวเห็นว่ากรณีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็ให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชา แล้วแต่กรณี ซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งดังกล่าวที่ได้รับรายงานตามวรรคหนึ่ง มีอำนาจดำเนินการตามมาตรา 86 หรือมาตรา 86 ทวิ . . . ." นั้น เป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจแก่รัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชา แล้วแต่กรณี ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กระทรวงพิจารณาได้ตามมาตรา 86 ทวิ เฉพาะในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวเห็นว่ากรณีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงเท่านั้น มิได้บัญญัติรวมถึงกรณีที่เห็นว่ามิมีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกละเลยสอบสวนตามมาตรา 98 แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวด้วย

ดังนั้น กรณีของผู้ที่ตามที่หารือไปนี้ เมื่อเลขาธิการ ก.ค. ได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและพิจารณาแล้วส่งยุติเรื่อง จากนั้นจึงรายงานผลการดำเนินการทางวินัยดังกล่าวต่อปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 กรณีเช่นนี้ ถึงแม้ว่าปลัดกระทรวงศึกษาธิการพิจารณาแล้วเห็นว่าควรให้ผู้พ้นออกจากราชการ เพราะมีมลทินหรือมีหมองในกรณีที่ถูกละเลยนั้นซึ่งจะให้บริการต่อไปอาจจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการก็ไม่มีอำนาจส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวงศึกษาธิการพิจารณาตาม มาตรา 86 ทวิ ดังกล่าวไว้

อย่างไรก็ตาม หากปลัดกระทรวงศึกษาธิการเห็นควรให้ผู้พ้นออกจากราชการตามมาตรา 98 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 แต่ไม่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะส่งเรื่องให้

อ.ก.พ.กระทรวงศึกษาธิการพิจารณาดังกล่าว ปลัดกระทรวงศึกษาธิการก็อาจมีบันทึกเป็นข้อสังเกต
ส่งไปเพื่อประกอบการพิจารณาของ ก.พ.ในชั้นที่จะต้องรายงานการดำเนินการทางวินัยเรื่องนี้ต่อไปได้

2. ในข้อที่ห้าหรือว่า หากปลัดกระทรวงศึกษาธิการพิจารณาแล้ว เห็นว่ากรณีเป็นการ
กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จะส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.กระทรวงศึกษาธิการพิจารณาได้หรือไม่ นั้น

ก.พ.เห็นว่ากรณีดังกล่าว ปลัดกระทรวงศึกษาธิการมีอำนาจส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.
กระทรวงศึกษาธิการพิจารณาได้ ตามนัยมาตรา 92 วรรคสาม ที่อ้างถึงข้างต้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ สำนักงาน ก.พ.ได้ส่งเอกสารการดำเนินการทางวินัย
จำนวน 43 แผ่น คืนมาพร้อมกับหนังสือนี้ด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

เบ็ดเตล็ด

ที่ นร 0712/ล 138

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กท 10300

22 มีนาคม 2533

เรื่อง กรมสรรพากรหรือปัญหาการส่งสำเนาคำสั่งลงโทษ

เรียน อธิบดีกรมสรรพากร

อ้างถึง หนังสือกรมสรรพากร ลับ ที่ กค 0804/2594 ลงวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2533

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมสรรพากรแจ้งว่าเนติบัณฑิตยสภาได้มีหนังสือขอให้กรมสรรพากรส่งสำเนาคำสั่งลงโทษปลดข้าราชการผู้หนึ่งออกจากราชการ เพื่อประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการเนติบัณฑิตยสภา กรมสรรพากรจึงหารือว่า กรมสรรพากรจะส่งสำเนาคำสั่งลงโทษผู้หนึ่งให้เนติบัณฑิตยสภาได้หรือไม่ หรือจะแจ้งรายละเอียดให้เนติบัณฑิตยสภาทราบเพียงว่าผู้นี้เคยถูกกรมสรรพากรลงโทษปลดออกจากราชการ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า คำสั่งลงโทษทางวินัยมีลักษณะเช่นเดียวกับสำนวนการสอบสวน กล่าวคือเป็นเอกสารลับของทางราชการ ซึ่งจะเปิดเผยแก่บุคคลทั่วไปที่ไม่มีหน้าที่ไม่ได้ และสำนักงาน ก.พ.ได้เคยแจ้งมติ ก.พ.ที่พิจารณาว่าเนติบัณฑิตยสภาไม่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะเรียกเอกสารหลักฐานจากหน่วยราชการต่าง ๆ ได้ ให้กรมสรรพากรทราบด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

ฤทัย รักราชการ
(นายฤทัย รักราชการ)
ผู้อำนวยการกองวินัย
แผนเลขานุการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 86, 86 ทวิ, 87

ที่ นร 0712/ป 246

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

29 มีนาคม 2533

เรื่อง สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ทหารเรืออุทนาการขอขทวนการดำเนินการทางวินัย
เรียน เลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ปกปัด ที่ ศธ 1482/4412 ลงวันที่ 21
กันยายน 2532 และ ปกปัด ที่ ศธ 1482/5778 ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2532

สิ่งที่ส่งมาด้วย ส่วนวนการสืบสวนและเอกสารที่เกี่ยวข้อง จำนวน 23 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติให้ทหารเรืออุทนาการ
ขอขทวนการดำเนินการทางวินัย ไปยัง ก.พ. โดยแจ้งข้อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณาว่า อดีตนักการ
การโรง โรงเรียนบ้านคงน้อย สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองมหาสารคาม สำนักงานการ
ประถมศึกษาจังหวัดมหาสารคามผู้หนึ่ง ใ้ถูกดำเนินการทางวินัยและถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ กรณีถูก
กล่าวหาว่าลักขโมยเหรียญทอง 85 จำนวน 1 ชอง จนถูกศาลจังหวัดมหาสารคามพิพากษาให้ลงโทษ
จำคุกเป็นเวลา 1 ปี ซึ่งเลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติได้พิจารณาเห็นชอบกับการ
ลงโทษดังกล่าวแล้ว ต่อมาผู้นี้ได้ต่อสู้คดีอาญาและศาลฎีกาได้พิพากษายกฟ้องโจทก์ ผู้นี้จึงขอกลับเข้ารับ
ราชการในตำแหน่งนักการการโรง โรงเรียนบ้านโคกล่าม สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด
มหาสารคาม และขอให้ผู้บังคับบัญชาขทวนการดำเนินการทางวินัยที่ได้ดำเนินการไปแล้ว พร้อมทั้งขอ
เบิกเงินค่าจ้างในระหว่างที่ถูกลงโทษไล่ออกจากราชการด้วย ซึ่งสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด
มหาสารคามเห็นว่าดำเนินการทางวินัยได้สิ้นสุดแล้ว ผู้บังคับบัญชาไม่อาจขทวนการดำเนินการ
ทางวินัยได้อีก สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจึงหารือว่า ความเห็นของสำนักงาน
การประถมศึกษาจังหวัดมหาสารคามดังกล่าวจะถูกต้องหรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. ได้พิจารณาข้อหาหรือตั้งกล่าวแล้ว เห็นว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องการดำเนินการทางวินัยแก่ลูกจ้างประจำ ซึ่งระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. 2525 ได้กำหนดให้วินัยของลูกจ้างประจำ หลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนพิจารณา และกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนโดยอนุโลม ดังนั้นกรณีของผู้นี้จึงต้องพิจารณาตามหลักการของกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งผู้บังคับบัญชาจะลงโทษต่ำกว่าให้ออกจากราชการไม่ได้ว่า จะต้องมีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนตามมาตรา 86 เสียก่อน เว้นแต่เป็นกรณีที่ต้องตามบทบัญญัติของมาตรา 87 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 ที่บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการตาม มาตรา 86 ทวิ โดยไม่สอบสวนก็ได้ในกรณีที่ เป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. หรือได้ให้ใ้โดยคำรับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาหรือต่อคณะกรรมการสอบสวน ซึ่งข้อ 1 (1) ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2518) ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งดังกล่าว ได้กำหนดไว้ว่า การกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือได้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ถือเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ซึ่งผู้บังคับบัญชามีอำนาจที่จะดำเนินการตามนัยมาตรา 86 ทวิ ดังกล่าว โดยไม่สอบสวนก็ได้

สำหรับกรณีที่หาอื่น ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้อำนวยการสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดมหาสารคามมิได้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนผู้ใดในกรณีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามนัยข้อ 21 ของระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. 2525 แต่ได้สั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยระบุว่าผู้ใดได้รับโทษจำคุกตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดมหาสารคาม ซึ่งคำพิพากษาดังกล่าวยังมิใช่เป็นคำพิพากษาถึงที่สุดตามนัยกฎ ก.พ. ฉบับที่ 7

(พ.ศ. 2518) ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งแต่อย่างใด ทั้งนี้ เนื่องจากผู้ยื่นคำพิพากษาของศาลจังหวัดมหาสารคาม ศาลอุทธรณ์ได้มีคำพิพากษากลับความเห็นของศาลจังหวัดมหาสารคามดังกล่าว โดยให้ยกฟ้องโจทก์ และศาลฎีกาได้พิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้จึงสรุปได้ว่า ผู้ยื่นคำพิพากษาเป็นผู้ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกตามนัยกฎ ก.พ.ดังกล่าว ผู้บังคับบัญชาจึงไม่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะสั่งไล่ออกจากราชการในกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามที่ระบุไว้ในคำสั่งลงโทษ ดังนั้น คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้อำนวยการสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดมหาสารคามจึงต้องสั่งยกเลิกคำสั่งลงโทษดังกล่าว และกรณีนี้ถือว่าการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ยื่นคำพิพากษายังไม่สิ้นสุด

อนึ่ง ตามที่สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดมหาสารคามมีความเห็นว่าการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ยื่นคำพิพากษาได้สิ้นสุดแล้ว จึงไม่อาจพิจารณาบทหนักการดำเนินการทางวินัยได้อีก ทั้งนี้ ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร 1006/30364 ลงวันที่ 29 มีนาคม 2519 นั้น

ก.พ.เห็นว่า หนังสือสำนักงาน ก.พ.ดังกล่าว เป็นการขอขอรื้อหรือในปัญหาที่ข้าราชการถูกลงโทษทางวินัยโดยมีคดีแพ่งหรือคดีอาญาพัวพัน และภายหลังศาลได้พิพากษายกฟ้อง ซึ่งกระทรวงสาธารณสุขหรือว่า กรณีเช่นนี้ ความผิดทางวินัยที่ได้ลงโทษเสร็จไปแล้วจะต้องเป็นอันยกเลิกไปด้วยหรือไม่ ซึ่งสำนักงาน ก.พ.ได้ขอขอรื้อดังกล่าวว่า "การลงโทษทางวินัย กับการดำเนินการคดีแพ่งหรือคดีอาญา เป็นคนละส่วนกัน กฎหมายก็แตกต่างกัน การใช้ดุลพินิจวินิจฉัยข้อเท็จจริงอาจแตกต่างกันได้ และไม่มีกฎหมายใดบัญญัติว่าในกรณีที่ศาลได้พิพากษายกฟ้องแล้ว ผู้บังคับบัญชาจะลงโทษทางวินัยไม่ได้ หรือการลงโทษทางวินัยที่ได้ดำเนินการไปแล้วให้เป็นอันยกเลิกไปแต่อย่างใด สำคัญจึงเป็นเรื่องของการใช้ดุลพินิจวินิจฉัยข้อเท็จจริงว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นได้กระทำความผิดวินัยจริงหรือไม่ และการใช้ดุลพินิจพิจารณาโทษทางวินัยนี้ ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้บังคับบัญชา คำพิพากษาของศาลในกรณีเช่นนี้เป็นเพียงเอกสารที่ผู้บังคับบัญชาอาจนำมาประกอบการพิจารณาได้เท่านั้น" แต่กรณีของผู้ยื่นคำพิพากษาได้อาศัยผลของคำพิพากษาของศาลชั้นต้นที่ให้ลงโทษจำคุก อันเป็นลักษณะหนึ่งของ

กรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2518) มาใช้ เป็นเหตุผลการ
สั่งลงโทษ ซึ่งเป็นการไม่ถูกต้องตามเจตนารมณ์ของกฎหมายในเรื่องนี้ ตามเหตุผลที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น
ดังนั้น กรณีของผู้นี้จึงแตกต่างจากปัญหาของกระทรวงสาธารณสุขดังกล่าว และไม่อาจถือได้ว่าการ
ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ใดได้สิ้นสุดแล้วแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 4, กฎ ก.พ.ฉบับที่ 5

ที่ นร 0712/369

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

11 เมษายน 2533

เรื่อง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีหรือปัญหาอำนาจการลงโทษ

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ค่วนมาก ที่ นร 0201/1604 ลงวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2533

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีแจ้งว่า สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเป็นส่วนราชการที่มีเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการ และรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี จึงขอหารือว่า เลขาธิการคณะรัฐมนตรีจะมีอำนาจลงโทษข้าราชการตามข้อ 6 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2518) หรือไม่ หากไม่สามารถกระทำได้ จะต้องปฏิบัติเกี่ยวกับกรณีอย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า มาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ได้บัญญัติว่า "ปลัดกระทรวง" หมายความว่า ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีและปลัดทบวงเท่านั้น และข้อ 6 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2518) ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตักเตือน หรือลดขั้นเงินเดือน ก็ได้กำหนดอำนาจการลงโทษไว้เฉพาะปลัดกระทรวงหรือรัฐมนตรี เจ้าสังกัด หรือนายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาล โดยมีได้กล่าวถึงตำแหน่งที่เทียบเท่าปลัดกระทรวงแต่อย่างใด ดังนั้น เลขาธิการคณะรัฐมนตรีจึงไม่มีอำนาจลงโทษตามข้อ 6 ของกฎ ก.พ.ฉบับดังกล่าว และโดยที่ข้อ 7 แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 218 (พ.ศ. 2515) ได้บัญญัติว่า "ให้ส่วนราชการในสำนักนายกรัฐมนตรี บรรดาที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการปรับปรุง กระทรวง ทบวง กรม มีฐานะเป็นกรม" ซึ่งสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีก็เป็นส่วนราชการในสำนักนายกรัฐมนตรี ตามที่บัญญัติไว้

ในข้อ 12 แห่งประกาศของคณะปฏิวัติฉบับดังกล่าวด้วย สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีจึงเป็นส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรม โดยมีเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการ และรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการในฐานะหัวหน้าส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรม ซึ่งตามมาตรา 4 ที่อ้างถึงข้างต้น ได้บัญญัติว่า "อธิบดี" หมายความรวมถึงหัวหน้าส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรมด้วย เลขาธิการคณะรัฐมนตรีจึงมีอำนาจลงโทษเช่นเดียวกับอธิบดี คือตามข้อ 5 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2518) ดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช
(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 53, 82, 85

ที่ นร 0712/ล 226

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

7 มิถุนายน 2533

เรื่อง กรมการขนส่งทางบกหรือปัญหาการดำเนินการทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมการขนส่งทางบก

อ้างถึง หนังสือกรมการขนส่งทางบก ลับ ที่ คค 0301/214 ลงวันที่ 19 ตุลาคม 2532

และ ลับ ที่ คค 0301/250 ลงวันที่ 18 ธันวาคม 2532

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมการขนส่งทางบกหรือปัญหาการดำเนินการทางวินัย โดยแจ้งข้อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณาว่า กรมตำรวจได้มีคำสั่ง ที่ 871/2532 ลงวันที่ 24 กรกฎาคม 2532 แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนข้าราชการตำรวจจำนวนห้านาย เมื่อครั้งปฏิบัติราชการที่แผนกทะเบียนยานพาหนะ กองกำกับการตำรวจภูธรจังหวัดฉะเชิงเทรา กรณีบกพร่องเดินเลี้ยวต่อหน้าที่ราชการ เป็นเหตุให้มีผู้นำหลักฐานเอกสารสิทธิและเอกสารราชการปลอมมาใช้ยื่นขอจดทะเบียนรถยนต์ ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาจำนวนสองนายคือ ร.ต.อ. ก. และ ค.ต. ข. ได้ออมนำรับราชการที่กรมการขนส่งทางบก ตามพระราชบัญญัติโอนกิจการบริหารบางส่วนของกรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย ไปเป็นของกรมการขนส่งทางบก กระทรวงคมนาคม พ.ศ. 2530 โดยอธิบดีกรมการขนส่งทางบกได้อาศัยอำนาจตามมาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 มีคำสั่งที่ 177/2531 ลงวันที่ 11 กรกฎาคม 2531 รับโอนบุคคลทั้งสองมาบรรจุเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ และแต่งตั้งให้ ร.ต.อ. ก. ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานขนส่ง 5 ค.ต. ข. ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่ขนส่ง 3 สำนักงานขนส่งจังหวัดฉะเชิงเทรา ซึ่งคำสั่งดังกล่าวมีผลตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม 2531 และ ค.ต. ข. ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการไปตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2532 ซึ่งเป็นเวลาดีก่อนที่กรมตำรวจจะมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

กรมการขนส่งทางบกจึงหาหรือปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยว่า กรมการขนส่งทางบกจะดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยเมื่อครั้งเป็นข้าราชการตำรวจไว้หรือไม่ อย่างไร และสมควรดำเนินการด้วยวิธีใดจึงจะเป็นการสมควรเหมาะสม และจำเป็นหรือไม่ ที่กรมการขนส่งทางบกจะต้องดำเนินการทางวินัยแก่บุคคลดังกล่าว ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ได้นำเรื่องนี้เสนอต่อ อ.ก.พ.ฯ วินัยฯ พิจารณาแล้ว ขอเรียนว่า ปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญในลักษณะเช่นนี้ ก.พ.ได้เคยพิจารณากรณีของข้าราชการพลเรือนสามัญผู้หนึ่ง ซึ่งได้กระทำผิดเมื่อครั้งเป็นพนักงานเทศบาล และได้โอนมาเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญก่อนที่ผู้บังคับบัญชาสังกัดเดิมจะพิจารณาสั่งลงโทษทางวินัย จึงมีปัญหว่าผู้บังคับบัญชาสังกัดใหม่จะนำกรณีข้าราชการผู้นั้นกระทำผิดวินัยเมื่อครั้งเป็นพนักงานเทศบาลมาพิจารณาสั่งลงโทษไว้หรือไม่ แล้ว มีมติว่า โดยที่เรื่องนี้เป็นการโอนพนักงานเทศบาลมาเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ข้าราชการผู้นั้นจึงมีฐานะเป็นข้าราชการติดต่อกันมาไม่ขาดตอน ผู้บังคับบัญชาสังกัดใหม่จึงอาจใช้อำนาจตามมาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ที่บัญญัติให้โอนพนักงานเทศบาลมาเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญได้ และให้ถือเวลาทำงานของผู้ที่โอนมาเป็นเวลาราชการเมื่อมาเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญได้ด้วย ประกอบกับมาตรา 5 แห่งพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล พ.ศ. 2519 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521 ที่กำหนดให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน มาใช้บังคับแก่พนักงานเทศบาลโดยอนุโลม มาประกอบการพิจารณาเพื่อดำเนินการสอบสวนและสั่งลงโทษข้าราชการผู้นั้นได้ ทั้งนี้ ความผิดนั้นต้องเป็นความผิดที่จะลงโทษได้ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนด้วย

ดังนั้น กรณีตามที่หาเรื่องนี้ จึงอาจพิจารณาเทียบเคียงได้ในทำนองเดียวกันว่า อธิบดีกรมการขนส่งทางบกอาจอาศัยอำนาจตามมาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ประกอบกับมาตรา 45 และมาตรา 61 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ

พ.ศ. 2521 ที่บัญญัติให้นำบทบัญญัติในหมวด 4 หมวด 5 และหมวด 7 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 มาใช้บังคับแก่เรื่องวินัยและการรักษาวินัย การออกจากราชการ และการอุทธรณ์ของข้าราชการตำรวจ ตามพระราชบัญญัตินี้โดยอนุโลม โดยให้ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจ มาประกอบการพิจารณาเพื่อดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการตำรวจที่โอนมารับราชการที่กรมการขนส่งทางบกดังกล่าวไว้

ส่วนปัญหาที่ว่า จำเป็นหรือไม่ที่กรมการขนส่งทางบกจะต้องดำเนินการทางวินัยแก่บุคคลดังกล่าว และจะสมควรดำเนินการด้วยวิธีใด จึงจะเป็นการสะดวกเหมาะสม นั้น

ก.พ. เห็นว่า มาตรา 82 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ได้บัญญัติไว้ว่า "ให้ผู้บังคับบัญชาที่มีหน้าที่ส่งเสริมและดูแลและมีพระวังให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติตามวินัย ถ้าผู้บังคับบัญชารู้ว่าผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาคนใดกระทำความผิดวินัย จะต้องดำเนินการทางวินัยทันที ..... ผู้บังคับบัญชาผู้ใดละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรฐานโดยไม่สุจริต ให้ถือว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัย" จากบทบัญญัติดังกล่าว เห็นได้ว่าเป็นหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาโดยตรงที่จะดำเนินการทางวินัยแก่ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาทันที เมื่อรู้ว่าผู้อยู่ใต้บังคับบัญชากระทำความผิดวินัย ส่วนจะดำเนินการด้วยวิธีใดจึงจะเหมาะสมนั้น พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ได้กำหนดวิธีการดำเนินการทางวินัยทั้งในกรณีกระทำความผิดวินัยที่ยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และกรณีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงไว้แล้ว ตามนัยมาตรา 85 และมาตรา 86 ดังนั้น เมื่อกรมการขนส่งทางบกได้ทราบว่าข้าราชการผู้อยู่ใต้บังคับบัญชากระทำความผิดวินัยแล้ว ก็ย่อมมีหน้าที่ที่จะต้องใช้อุสถิตินิจพิจารณาคำดำเนินการทางวินัยแก่ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาตามควรแก่กรณี ทั้งนี้ โดยพิจารณาจากพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดเป็นเรื่องๆ ไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

สมพงษ์ นิยมคร

(นายสมพงษ์ นิยมคร)

กองวินัย

ผู้อำนวยการกองกฎหมายและระเบียบ

รักษาราชการแทนรองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

โทร. 2818677

มาตรา 81, 85, 86, 86 ทวิ
87, 90, ระเบียบ ก.พ.ว่าด้วย

วันออกจากราชการ

ที่ นร 0712/ล 227

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

11 มิถุนายน 2533

เรื่อง กระทรวงยุติธรรมหรือปัญหาการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการ

เรียน ปลัดกระทรวงยุติธรรม

อ้างถึง หนังสือกระทรวงยุติธรรม ลับ ที่ ยธ 0202/33166 ลงวันที่ 29 ธันวาคม 2532

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงยุติธรรมหรือปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย
แก่ข้าราชการ ไปยัง ก.พ. โดยแจ้งข้อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณาด้วยว่า เคมีกระทรวงยุติธรรม
ได้รายงานการลงโทษปลดข้าราชการธุรการ ตำแหน่งรองจำสาล (เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป 6)
ศาลอาญาผู้หนึ่ง ออกจากราชการ กรณีบกพร่องไม่ระมัดระวังควบคุมการเก็บรักษาสำนวนและไม่ตรวจ
สอบบัญชีการเบิกจ่ายเงินสินบนนำจับ ไปยัง ก.พ. และ ก.พ. ได้พิจารณาเห็นว่าผู้กระทำความผิดวินัยที่ยัง
ไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษลดขั้นเงินเดือน 2 ขั้น จึงให้นำเสนอนายก
รัฐมนตรีพิจารณาสั่งการ แต่เนื่องจากผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน เพื่อรอฟังผลการสอบสวน
พิจารณาและผลของคดี ซึ่งคดีอาญาที่ถูกต้องยังไม่ถึงที่สุด นายกรัฐมนตรีจึงสั่งการให้กระทรวงยุติธรรม
สั่งยกเลิกคำสั่งลงโทษปลดผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการ เพื่อให้ผู้นั้นอยู่ในฐานะเป็นผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน
ด้วยเหตุถูกต้องคดีอาญา ซึ่งกระทรวงยุติธรรมได้ดำเนินการตามคำสั่งของนายกรัฐมนตรีแล้ว

ต่อมาศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกผู้นี้เนื่องจากกระทำความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา กรณีดังกล่าวจึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา 81 วรรคสอง
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 แต่เนื่องจากการกระทำผิดนี้เดียวกัน

กับที่เป็นความผิดในทางอาญา กระทรวงยุติธรรมได้ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นี้ไปแล้ว กระทรวงยุติธรรมจึงหาหรือว่า กรณีนี้จะส่งลงโทษผู้นี้ในความผิดวินัยอย่างร้ายแรงอีกได้หรือไม่ และจะต้องดำเนินการตามมาตรา 86 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ด้วยหรือไม่ ประการใด และเมื่อได้ลงโทษในความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามกรณีดังกล่าวนี้แล้ว กระทรวงยุติธรรมควรจะได้ปฏิบัติตามคำสั่งนายรัฐมนตรีเป็นประการใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ. ได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว เห็นว่าโดยที่มาตรา 81 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 บัญญัติว่า "การกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือได้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ..... เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง" สำหรับกรณีของผู้ปรากฏว่า ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาให้ลงโทษถึงจำคุกในความผิดที่มีใช้การกระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ การกระทำของผู้จึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามนัยบทบัญญัติดังกล่าว และเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2518) ซึ่งผู้บังคับบัญชามีอำนาจดำเนินการสั่งลงโทษได้โดยไม่ต้องสอบสวน ดังนั้น กระทรวงยุติธรรมจึงมีอำนาจที่จะสั่งลงโทษผู้นี้ในความผิดวินัยอย่างร้ายแรงอีกได้ แต่ทั้งนี้ จะต้องส่งเรื่องดังกล่าวให้ อ.ก.พ.กระทรวงยุติธรรมพิจารณาแก้ก่อน ตามนัยมาตรา 86 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 หาก อ.ก.พ.กระทรวงยุติธรรมมีมติให้ลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการแล้ว กระทรวงยุติธรรมก็จะสั่งลงโทษผู้นี้ให้เป็นไปตามมติดังกล่าวย้อนหลังไปถึงวันที่ 1 เมษายน 2525 ซึ่งเป็นวันที่ผู้นี้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนตามนัยข้อ 4 (1) ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2518 ซึ่งกำหนดว่า "การสั่งลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ ห้ามมิให้สั่งให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่ง เว้นแต่ในกรณีที่ให้มีคำสั่งให้พักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนเมื่อจะสั่งลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ ให้สั่งตั้งแต่วันพักราชการหรือวันให้ออกจากราชการไว้ก่อน แล้วแต่กรณี"

สำหรับปัญหาที่หาหรือว่า เมื่อกระทรวงยุติธรรมได้มีคำสั่งลงโทษในความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามกรณีดังกล่าวนี้แล้ว กระทรวงยุติธรรมควรจะได้ปฏิบัติตามคำสั่งนายกรัฐมนตรีเป็นประการใด นั้น ก.พ. เห็นว่าเมื่อกระทรวงยุติธรรมได้สั่งลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการย้อนหลังไป ถึงวันที่ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนแล้ว ผู้ที่พ้นสภาพการ เป็นข้าราชการและขาดจากอัตราเงินเดือน ตั้งแต่วันดังกล่าวเป็นต้นมา หากกระทรวงยุติธรรมจะสั่งลงโทษลดชั้นเงินเดือนผู้นี้ตามคำสั่งนายกรัฐมนตรีอีก คำสั่งลงโทษลดชั้นเงินเดือนดังกล่าวก็จะไม่มีผลเกี่ยวกับฐานะการ เป็นข้าราชการและการรับเงินเดือนของผู้นี้แต่อย่างใด เพราะกระทรวงยุติธรรมจะสั่งลงโทษลดชั้นเงินเดือนย้อนหลังไปได้เพียงไม่ก่อนวันที่ 1 เมษายน 2525 ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนและเป็นวันที่ผู้พ้นสภาพการ เป็นข้าราชการ และขาดจากอัตราเงินเดือน เนื่องจากถูกสั่งลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการตามมติ อ.ก.พ.กระทรวงยุติธรรมแล้วเท่านั้น ทั้งนี้ ตามนัยข้อ 12 (4) ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2518) ซึ่งกำหนดว่า "เมื่อได้สั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดพ้นราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอ พังผลการสอบสวนพิจารณาแล้ว ถ้าภายหลังปรากฏผลการสอบสวนพิจารณาเป็นประการใด ให้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้คือ ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่จะ ลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก แต่มีกรณีที่จะต้องออกจากราชการด้วยเหตุอื่น ก็ให้ดำเนินการตาม มาตรา 85 แล้วสั่งให้ออกจากราชการตามเหตุนั้นโดยไม่ต้องสั่งให้กลับเข้ารับราชการ ส่วนการดำเนินการตาม มาตรา 85 นั้น ถ้าเป็นกรณีที่สั่งลงโทษตัดเงินเดือนหรือลดชั้นเงินเดือน การสั่งลงโทษดังกล่าว ห้ามมิให้สั่งย้อนหลังไปก่อนวันพ้นราชการหรือวันให้ออกจากราชการไว้ก่อน" ดังนั้น เมื่อกระทรวงยุติธรรม สั่งลงโทษผู้นี้ถึงให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการตามมติ อ.ก.พ.กระทรวงยุติธรรมย้อนหลังไป ตั้งแต่วันที่ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนแล้ว กรณีก็ไม่จำเป็นต้องสั่งลงโทษลดชั้นเงินเดือนบุคคลดังกล่าวอีก แต่โดยที่คำสั่งที่จะให้สั่งลงโทษลดชั้นเงินเดือนผู้นี้เป็นคำสั่งของนายกรัฐมนตรี กระทรวงยุติธรรมจึงควรจะให้รายงานเรื่องนี้ให้นายกรัฐมนตรีทราบด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) สมพงษ์ นิ่มนคร
(นายสมพงษ์ นิ่มนคร)

ผู้อำนวยการกองกฎหมายและระเบียบ
รักษาราชการแทนรองเลขาธิการ ก.พ.
ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0713/ล 234

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

22 มิถุนายน 2533

เรื่อง หารือปัญหาการอุทธรณ์

เรียน ปลัดกระทรวงการคลัง

อ้างถึง หนังสือกระทรวงการคลัง สืบ ที่ กค 0202/31275 ลงวันที่ 28 พฤษภาคม 2533

ตามหนังสือที่อ้างถึง หารือปัญหาการอุทธรณ์ของข้าราชการผู้หนึ่ง ซึ่งถูกอธิบดีกรมศุลกากร สั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนและผู้นี้ให้อุทธรณ์คำสั่งโดยไต่ถามหนังสืออุทธรณ์ต่อปลัดกระทรวงการคลังโดยตรงว่า การที่กระทรวงการคลังรับหนังสืออุทธรณ์ไว้ก่อนเป็นการถูกต้องหรือไม่ และหากผู้นี้มายื่นพยานหลักฐาน เพิ่มเติมโดยตรงอีก กระทรวงการคลังจะมีอำนาจรับไว้หรือไม่ ดังความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ.พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ให้นับวุฒิหลักเกณฑ์ทั่วไปเกี่ยวกับการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษสถานเบาไว้ตามมาตรา 104 วรรคหนึ่ง ว่า "การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตักเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ให้อุทธรณ์ต่อผู้บังคับบัญชาภายใน สิบห้าวันนับแต่วันทราบคำสั่ง" และกฎ ก.พ. ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2518) ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ ให้นำบทหลักเกณฑ์เพิ่มเติมในกรณีข้ออธิบดีเป็นผู้สั่งลงโทษไว้ตามข้อ 3 วรรคสอง ว่า "ในกรณีข้ออธิบดีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้สั่งลงโทษ ให้อุทธรณ์ต่อปลัดกระทรวงผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกลงโทษ" ซึ่งสำหรับกรณีตามข้อหารือดังกล่าวผู้นี้ให้อุทธรณ์ต่อปลัดกระทรวงการคลังซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา ตามหลักเกณฑ์อื่นเป็นสาระสำคัญตามที่ได้กล่าวไว้แล้ว ทั้งการพิจารณาอุทธรณ์ในกรณีเช่นนี้ กฎ ก.พ. ฉบับดังกล่าวข้อ 5 ก็ได้กำหนดให้ปลัดกระทรวงเป็นผู้พิจารณาวินิจฉัย ฉะนั้น ปลัดกระทรวงการคลัง ย่อมรับหนังสืออุทธรณ์ของผู้นี้ไว้พิจารณาคำเนิการต่อไปได้ ส่วนการที่กฎ ก.พ. ฉบับนี้ ข้อ 4 กำหนด

ให้ยื่นหนังสืออุทธรณ์ต่อผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้ส่งลงโทษนั้น เป็นเพียงวิธีการยื่นหนังสืออุทธรณ์ และ
 จุดประสงค์ที่กำหนดให้ยื่นหนังสืออุทธรณ์ผ่านผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้ส่งลงโทษก็เพียงเพื่อให้ผู้บังคับบัญชานั้น
 นั้นส่งหนังสืออุทธรณ์พร้อมด้วยสำนวนการพิจารณาโทษและคำชี้แจงของตนถ้าจะพึงมีต่อไปยังผู้บังคับบัญชา
 ที่ผู้ถูกลงโทษทำหนังสืออุทธรณ์ถึงเท่านั้น และสำหรับกรณีกรมตุลาการก็ได้ส่งเอกสารการสอบสวนมายัง
 กระทรวงการคลังก่อนแล้ว ก.พ. จึงเห็นว่า การที่กระทรวงการคลังรับหนังสืออุทธรณ์ของผู้นี้ไว้
 เป็นการถูกต้องแล้ว และถ้าหากผู้นี้มายื่นพยานหลักฐานเพิ่มเติมโดยครั้งอีก กระทรวงการคลังก็มีอำนาจ
 รับไว้ประกอบการพิจารณาได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองอุทธรณ์และร้องทุกข์

โทร. 2819451

ที่ นร 0712/ล 367

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กท 10300

31 สิงหาคม 2533

เรื่อง กรมการขนส่งทางบกหรือปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

เรียน อธิบดีกรมการขนส่งทางบก

อ้างถึง หนังสือกรมการขนส่งทางบก สบ ค่วน ที่ คค 0301/142/1 ลงวันที่ 5 กรกฎาคม 2533

สิ่งที่ส่งมาด้วย เอกสารหลักฐาน จำนวน 130 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมการขนส่งทางบกหรือปัญหาการดำเนินการทางวินัย โดยแจ้งข้อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณาว่า กรมการขนส่งทางบกได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการชั้นทำการสอบสวนทางวินัยข้างตรวจสภาพรถ 4 สำนักงานขนส่งจังหวัดพะเยาผู้หนึ่ง กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องเมื่อครั้งปฏิบัติหน้าที่ที่สำนักงานขนส่งจังหวัดลำพูนมีข้อบกพร่องอันเป็นพิรุณเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตประกอบการขนส่ง และนำเชื่อว่ามีส่วนรู้เห็นในการกระทำผิดเกี่ยวกับการใช้เอกสารปลอมในการจดทะเบียนรถ ซึ่งกรมการขนส่งทางบกได้พิจารณาส่วนการสอบสวนแล้ว เห็นควรลงโทษให้ผู้นี้ ออกจากราชการ และได้รายงานผลการสอบสวนพิจารณาเรื่องนี้ไปยังกระทรวงคมนาคมเพื่อพิจารณาคำเนิการต่อไป โดยกรมการขนส่งทางบกได้มีคำสั่งพักราชการผู้นี้ไว้ด้วย ระหว่างรอผลการพิจารณาคำเนิการในเรื่องดังกล่าวข้างต้น ปรากฏว่าได้มีหนังสือร้องเรียนเกี่ยวกับการปฏิบัติราชการของผู้นี้อีกกรณีหนึ่งมายังกรมการขนส่งทางบก ซึ่งกรมการขนส่งทางบกได้ดำเนินการสอบสวนข้อเท็จจริงและพิจารณาแล้วเห็นสมควรลงโทษตัดเงินเดือน 10% เป็นเวลา 1 เดือน กรมการขนส่งทางบกจึงหารือว่า กรมการขนส่งทางบกจะออกคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้นี้ ในระหว่างที่ผู้นี้ถูกพักราชการอยู่ได้หรือไม่ อย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจของผู้บังคับบัญชาที่จะสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ถูกสั่งพักราชการไว้หรือไม่ นั้น ก.พ.ได้เคยพิจารณาให้ความเห็นไว้ว่า ตามข้อ 12 (3) ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2518) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการสั่งพักราชการ การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน และการดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามผลการสอบสวนพิจารณา กำหนดว่า "เมื่อให้สั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญใดพักราชการ .....เพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณาแล้ว ถ้าภายหลังปรากฏผลการสอบสวนพิจารณา ..... ปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่ลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก และไม่มีกรณีที่จะต้องออกจากราชการด้วยเหตุอื่น ก็ให้สั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการตาม (2) แล้วดำเนินการตามมาตรา 85 ต่อไป" ซึ่งหมายความว่า ผู้บังคับบัญชาจะสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญที่ถูกสั่งพักราชการไว้ได้ก็ต่อเมื่อผู้บังคับบัญชาได้สั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นกลับเข้ารับราชการแล้ว ดังนั้น ผู้บังคับบัญชาจึงไม่มีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญในระหว่างถูกสั่งพักราชการอยู่แต่อย่างใด

สำหรับกรณีของผู้นี้ แม้ข้อเท็จจริงจะฟังได้ว่ากรณีที่ผู้บังคับบัญชาจะใช้ดุลพินิจสั่งลงโทษตัดเงินเดือน เป็นคนละกรณีกับกรณีที่ถูกสั่งพักราชการก็ตาม แต่ก็มีแนวทางพิจารณาเช่นเดียวกัน กล่าวคือ ขณะที่ผู้ถูกสั่งพักราชการในกรณีดังกล่าวว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง อธิบดีกรมการขนส่งทางบก จะสั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้นั้นในการกระทำผิดวินัยกรณีอื่นมิได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0712/ป 625

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

31 สิงหาคม 2533

เรื่อง กระทรวงการต่างประเทศหารือปัญหาข้าราชการขออนุญาตอ่านข่าวให้บริษัทเอกชน

เรียน ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ

อ้างถึง หนังสือกระทรวงการต่างประเทศ ปกปิด ที่ กต 0202/78030 ลงวันที่ 14 สิงหาคม 2533

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงการต่างประเทศหารือปัญหาข้าราชการขออนุญาตอ่านข่าวให้บริษัทเอกชน โดยแจ้งข้อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณาว่า เจ้าหน้าที่การทูต 4 กรมการเมือง กระทรวงการต่างประเทศผู้หนึ่ง ได้ทำหนังสือขออนุญาตต่อผู้บังคับบัญชาในการปรากฏตัวอ่านข่าวให้แก่บริษัทแปซิฟิคอินเตอร์คอมมิวนิเคชั่น จำกัด ในรายการข่าวของสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 5 ซึ่งกระทรวงการต่างประเทศเห็นว่า บริษัทแปซิฟิคอินเตอร์คอมมิวนิเคชั่น จำกัด เป็นบริษัทเอกชนประกอบธุรกิจด้านข่าวการเมือง เศรษฐกิจและสังคม ทั้งข่าวในประเทศและต่างประเทศ เกี่ยวข้องกับสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 5 ในฐานะคู่สัญญา ในอันที่จะแสวงหาข่าวและเสนอข่าวในรูปแบบและรายการต่าง ๆ ให้แก่สถานีดังกล่าวและผู้ว่าจ้างรายอื่น และผู้นี้เป็นข้าราชการกองยุโรป ซึ่งลักษณะงานที่ปฏิบัติจัดได้ว่ามีหน้าที่เข้าถึงเอกสารที่กำหนดขึ้นความลับของทางราชการและต้องปฏิบัติตามระเบียบว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ พ.ศ. 2517 โดยเคร่งครัด กระทรวงการต่างประเทศจึงหารือว่า จะเป็นการสมควรที่กระทรวงการต่างประเทศจะอนุญาตให้ผู้นี้อ่านข่าวให้บริษัทแปซิฟิคอินเตอร์คอมมิวนิเคชั่น จำกัด ได้เพียงใดหรือไม่ และจะขัดต่อบทกฎหมายใดบ้างหรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาแล้ว ขอเรียนว่า มาตรา 79 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 บัญญัติห้ามแต่เพียงการเป็นกรรมการผู้จัดการ หรือผู้จัดการ หรือดำรงตำแหน่งอื่นใดที่มีลักษณะงานคล้ายคลึงกับตำแหน่งดังกล่าวในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท และตามคำสั่ง

หัวหน้าคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ที่ 38/2519 ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2519 กำหนดห้ามเพียงการ
เป็นกรรมการผู้จัดการ หรือผู้จัดการ หรือดำรงตำแหน่งที่มีหน้าที่อื่นในบริษัทห้างร้านของเอกชนซึ่ง
ทำให้บุคคลทั่วไปเข้าใจได้ว่าเป็นการยอมให้บริษัทห้างร้านของเอกชนเหล่านั้นอาศัยชื่อของตนเพื่อ
แสวงหาประโยชน์โดยตรงหรือทางอ้อมเท่านั้น ดังนั้น การที่จะพิจารณาว่าจะสมควรอนุญาตให้ผู้
อ่านข่าวให้บริษัทแม่อิเล็กทรอนิกส์คอมพิวเตอร์คอมมิวนิเคชั่น จำกัด ได้เพียงใด หรือไม่ และจะขัดต่อกฎหมาย
ใดบ้างหรือไม่นั้นจึงต้องพิจารณาว่า การเป็นผู้อ่านข่าวนั้นมีอำนาจเข้าไปจัดการหรือเป็นตัวกระทำการ
ในบริษัทหรือไม่ หรือเมื่อเข้าไปปฏิบัติหน้าที่อ่านข่าวแล้ว จะทำให้บุคคลทั่วไปเข้าใจได้ว่าเป็นการยอม
ให้บริษัทอาศัยชื่อของตนแสวงหาประโยชน์โดยตรงหรือทางอ้อมหรือไม่ ซึ่งสำนักงาน ก.พ. เห็นว่า
การปฏิบัติหน้าที่เพียงเป็นผู้อ่านข่าวเท่านั้น ยังไม่ถึงว่าเป็นการกระทำที่ต้องห้ามตามกฎหมายดังกล่าว
ข้างต้นแต่ประการใด

ส่วนปัญหาที่ว่า ผู้นี้เป็นข้าราชการกองยุโรป มีหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับงานการเมือง
บางประเทศในกลุ่มยุโรปตะวันออก ซึ่งลักษณะงานที่ปฏิบัติจัดได้ว่ามีหน้าที่ เข้าถึงเอกสารที่กำหนดชั้นความ
ลับของทางราชการและต้องปฏิบัติตามระเบียบว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ พ.ศ. 2517
โดยเคร่งครัด นั้น เป็นคนละส่วนกับการที่จะพิจารณาอนุญาตให้ผู้นี้อ่านข่าวหรือไม่ในกรณีข้างต้น ทั้งนี้
เนื่องจาก หากปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้นี้มีพฤติการณ์นำข่าวที่เกี่ยวกับงานในหน้าที่ความรับผิดชอบของตน
ไปเปิดเผยไม่ว่าผู้จะเป็นผู้อ่านข่าวหรือไม่ก็ตาม ผู้บังคับบัญชาที่สามารถนำบทบัญญัติของมาตรา 70
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 มาใช้เพื่อพิจารณาความผิดทางวินัยแก่ผู้
ได้ตามควรแก่กรณี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

(ลงชื่อ)

ขอแสดงความนับถือ
เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0712/636

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กม 10300

6 กันยายน 2533

เรื่อง จังหวัดสุราษฎร์ธานีหาหรือไปจัดหาอำนาจการสั่งลงโทษข้าราชการ

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดสุราษฎร์ธานี

อ้างถึง หนังสือจังหวัดสุราษฎร์ธานี ค่วนที่สุด ที่ สฎ 0015.1/25167 ลงวันที่ สิงหาคม 2533

ตามหนังสือที่อ้างถึง จังหวัดสุราษฎร์ธานีหาหรือไปจัดหาเกี่ยวกับอำนาจการสั่งลงโทษข้าราชการไปยัง ก.พ. โดยแจ้งข้อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณาด้วยว่า เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ 1 เรือนจำอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช รักษาการในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ 1 เรือนจำอำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานีผู้หนึ่ง ไม่มาปฏิบัติราชการตั้งแต่วันที่ 28 มิถุนายน 2533 เป็นต้นไป ซึ่งจังหวัดสุราษฎร์ธานีได้ดำเนินการสืบสวนแล้ว เห็นว่าพฤติการณ์ของผู้ดังกล่าว เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลานานเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ตามมาตรา 75 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 และเป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามกฎหมาย ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2518) ข้อ 1 (2) ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดจะต้องดำเนินการส่งเรื่องให้ อ.ก.พ.จังหวัดพิจารณา ตามนัยมาตรา 86 ทวิ (2) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 ต่อไป แต่โดยที่ปรากฏว่าผู้ได้มารักษาการในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ 1 เรือนจำอำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานีจึงหาหรือว่า ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการซึ่งรักษาการในตำแหน่งดังกล่าว ควรจะเป็นผู้บังคับบัญชาตามตำแหน่งที่ตั้งกักอยู่หรือผู้บังคับบัญชาที่ข้าราชการผู้นี้ได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการอยู่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาข้อเท็จจริงของกรณีทหารเรือแล้วขอเรียนว่า โดยที่ปรากฏว่า กรมราชทัณฑ์ได้มีคำสั่งที่ 206/2533 ลงวันที่ 29 พฤษภาคม 2533 ให้ผู้นี้^{นี้}ออกจากราชการไว้ก่อน ตาม มาตรา 90 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 กรณีถูกกล่าวหาว่ามีส่วนเกี่ยวข้อง ในเรื่องผู้ต้องหาหลบหนีจากที่คุมขังเรือนจำอำเภอไชยา ดังนั้น ผลในทางกฎหมายจึงถือว่าผู้นี้^{นี้}ได้ออกจาก ราชการแล้ว ตามนัยมาตรา 94 (4) แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ผู้นี้^{นี้}จึงไม่มีหน้าที่ราชการที่จะต้อง ปฏิบัติอีกต่อไป การที่ผู้นี้^{นี้}ไม่มาปฏิบัติราชการตั้งแต่วันที่ 28 มิถุนายน 2533 ซึ่งเป็นวันหลังจากที่ถือว่าได้ ออกจากราชการไปแล้วนั้น จึงไม่อาจพิจารณาได้ว่า ผู้นี้^{นี้}กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ คิดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันสมควรซึ่งผู้บังคับบัญชาจะพิจารณาคำเป็น การเพื่อสั่งลงโทษทางวินัยอีกต่อไปได้ สำนักงาน ก.พ. จึงมีความเห็นว่า ตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏดังกล่าว ช่างค้น ไม่มีกรณีที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับอำนาจการสั่งลงโทษข้าราชการผู้นี้^{นี้}แต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0712/ป 666

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก ทท 10300

14 กันยายน 2533

เรื่อง สำนักงาน ก.ค.หาหรือปัญหาแนวทางการอ้างเหตุบรรเทาโทษ

เรียน เลขาธิการ ก.ค.

อ้างถึง หนังสือสำนักงาน ก.ค. ปกปิด ที่ ศธ 1505/1811 ลงวันที่ 11 มิถุนายน 2533

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงาน ก.ค.หาหรือปัญหาการอ้างเหตุบรรเทาโทษไปยัง ก.พ.

โดยแจ้งข้อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณาว่า ชำราชการครู ตำแหน่งอาจารย์ 2 โรงเรียนวัดสัก สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอบางกรวย สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนนทบุรี สำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติผู้หนึ่ง ได้กระทำผิดวินัยกรณีราชการ 2 ครั้ง รวม 5 วัน และมีพฤติการณ์ไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการ ซึ่งผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดนนทบุรีได้พิจารณาเห็นว่าพฤติการณ์ของผู้ดังกล่าว เป็นความผิดวินัยตามมาตรา 68 วรรคหนึ่ง และมาตรา 74 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 สมควรลงโทษตัดเงินเดือน 10% เป็นเวลา 2 เดือน แต่เห็นว่าผู้รับราชการมานาน ไม่เคยกระทำผิดมาก่อน จึงลดย่อนโทษเป็นภาคทัณฑ์ ซึ่ง ก.ค.ได้พิจารณาไม่มีมติรับทราบการลงโทษดังกล่าวแล้ว แต่เห็นควรตรวจสอบข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอ้างเหตุบรรเทาโทษแล้วนำเสนอให้พิจารณาต่อไป สำนักงาน ก.ค.จึงหาหรือว่า การอ้างเหตุบรรเทาโทษในการพิจารณารายงานการดำเนินการทางวินัยหรือรายงานการลงโทษข้าราชการนั้น มีเหตุใดบ้าง และเหตุรับราชการมานาน จะถือเป็นเหตุบรรเทาโทษได้หรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ให้นับญาติเกี่ยวกับเหตุผลย่อนโทษไว้ในมาตรา 85 ว่า "ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยที่ยังไม่ถึงขั้นเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน

หรือลดชั้นเงินเดือนตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิด ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่สำหรับการลงโทษภาคทัณฑ์ ให้ใช้เฉพาะกรณีกระทำผิดวินัยเล็กน้อย หรือมีเหตุอันควรลดหย่อนซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษตัดเงินเดือน" และบัญญัติไว้ในมาตรา 86 ว่า "ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จะต้องได้รับโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก ตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าให้ออก" ซึ่งเห็นได้ว่ากฎหมายมิได้บัญญัติรายละเอียดของเหตุอันควรลดหย่อนโทษว่าควรจะเป็นเหตุใดบ้างไว้แต่ประการใด ดังนั้น เหตุอันควรลดหย่อนที่ผู้บังคับบัญชาจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษทางวินัยให้แก่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้กระทำความผิดนั้นจึงขึ้นอยู่กับการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งลงโทษ เป็นสำคัญว่าจะพิจารณาลดโทษให้ด้วยเหตุผลใด และเพียงใด ทั้งนี้ การใช้ดุลพินิจพิจารณาเหตุอันควรลดหย่อนเพื่อนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษดังกล่าวนี้ จะต้องอยู่ภายใต้ คุ้มครองของกฎหมายดังกล่าวข้างต้นด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

(ลงชื่อ)

ขอแสดงความนับถือ

เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.ค.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0712/ล 386

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

17 กันยายน 2533

เรื่อง จังหวะเหตุเกิดหรือปัญหาการดำเนินการทางวินัย

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต

อ้างถึง หนังสือจังหวัดภูเก็ต สบ ที่ ภก 0015.1/504 ลงวันที่ 31 สิงหาคม 2533

ตามหนังสือที่อ้างถึง จังหวัดภูเก็ตหรือปัญหาการดำเนินการทางวินัยแก่ลูกจ้างประจำ โดยแจ้งข้อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณาว่า จังหวัดภูเก็ตได้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน ลูกจ้างประจำ ตำแหน่งพนักงานขับรถยนต์ ซึ่งมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่อง ลักทรัพย์เงินคงคลังของสำนักงานจังหวัดภูเก็ต ระหว่างการดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวน จังหวัดภูเก็ตได้สั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ กรณีและทั้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร คณะกรรมการสอบสวนจึงเสนอรายงาน ขอให้ยุติการสอบสวน เนื่องจากผู้ถูกกล่าวหาได้ถูกลงโทษไล่ออกจากราชการในกรณีอื่นแล้ว จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องทำการสอบสวนเพื่อพิจารณาโทษในเรื่องที่ถูกกล่าวหาอีก เพราะแม้ผลการสอบสวนจะปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาถูกลงโทษหรือไม่ก็ตาม ก็หาจะมีผลต่อสภาพการเป็นลูกจ้างและระดับโทษที่ถูกลงโทษไปก่อนแล้วไม่ จังหวัดภูเก็ตจึงหาหรือว่า การที่จะสั่งให้คณะกรรมการสอบสวนยุติการสอบสวนและหรือยุติ เรื่องที่สอบสวนนั้น สามารถกระทำให้หรือไม่ อย่างไร เนื่องจากกรณีดังกล่าวมิได้กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องการดำเนินการทางวินัยแก่ลูกจ้างประจำ ซึ่งระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. 2525 ได้กำหนดให้วินัยของลูกจ้างประจำ หลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนพิจารณา เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการ

พลเรือนโดยอนุโลม ดังนั้น กรณีที่หาเรื่องนี้ จึงต้องพิจารณาตามหลักการของกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน

สำหรับปัญหาเกี่ยวกับการที่ผู้บังคับบัญชาจะสั่งยุติการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้หรือไม่นั้น ก.พ. ได้เคยพิจารณาไว้ว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 บัญญัติไว้เห็นได้ว่า เมื่อข้าราชการพลเรือนสามัญกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ผู้บังคับบัญชาจะต้องดำเนินการทางวินัยทันที และในกรณีที่ให้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนข้าราชการพลเรือนสามัญที่มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงไว้แล้ว กฎหมายก็ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสอบสวนและวิธีการพิจารณาคำเนินการ เป็นลำดับ ทำให้เห็นเจตนารมณ์ของกฎหมายได้ว่าประสงค์จะให้คณะกรรมการสอบสวน ตลอดจนผู้บังคับบัญชาดำเนินการเกี่ยวกับการสอบสวนและพิจารณาไปตามลำดับจนเสร็จกระบวนการวิธีการ และมีให้ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาที่จะสั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือระงับการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนที่ได้สั่งแต่งตั้งขึ้นโดยชอบด้วยกฎหมายแล้วแต่อย่างใด

ดังนั้น กรณีตามที่หาเรื่องไปนี้ คณะกรรมการสอบสวนจึงต้องดำเนินการสอบสวนพิจารณาต่อไปจนเสร็จกระบวนการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) จึงหาเหตุเกิดมีอาจตั้งยุติการสอบสวนในเรื่องที่มีการกล่าวหาว่าลูกจ้างประจำผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องลักทรัพย์ที่คณะกรรมการสอบสวนยังดำเนินการสอบสวนไม่เสร็จแต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

(ลงชื่อ)

กองวินัย

โทร. 2818677

ขอแสดงความนับถือ

เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

ที่ นร 0712/676

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก ทท 10300

28 กันยายน 2533

เรื่อง ขอคำวินิจฉัยในการดำเนินการสอบสวนและออกคำสั่งลงโทษทางวินัย

เรียน นาย ก.

อ้างถึง หนังสือของท่าน ลงวันที่ 10 กันยายน 2533

ตามหนังสือที่อ้างถึง ท่านได้หารือปัญหากรณีที่มีอธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ให้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยขึ้นทำการสอบสวนท่าน โดยมีให้พิจารณาถึงผลการสืบสวนข้อเท็จจริงเหล่านั้น จะเป็นการปฏิบัติราชการที่ชอบธรรมหรือไม่ และการอาศัยอำนาจตามมาตรา 86 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 ออกคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน 10% เป็นเวลา 2 เดือน ทั้ง ๆ ที่เป็นกรณีที่มีข้อสงสัยเรื่องให้ อ.ก.พ. กระทรวงเพื่อพิจารณานั้น จะเป็นการถูกต้องชอบธรรมตามหลักกฎหมายหรือไม่ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า กรณีของท่านที่ได้หารือไปนี้ เป็นการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการครู ซึ่งตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู พ.ศ. 2523 ให้นับปฏิบัติไว้ว่า "ให้นับกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในส่วนที่เกี่ยวกับข้าราชการพลเรือนสามัญ มาใช้บังคับแก่ข้าราชการครูโดยอนุโลม เว้นแต่ในพระราชบัญญัตินี้จะให้นับปฏิบัติไว้เป็นอย่างอื่น" ซึ่งในการสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยนี้ มาตรา 86 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 ให้นับปฏิบัติไว้ว่า "ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดที่มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 เห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรสอบสวน ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตาม

มาตรา 44 แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนโดยไม่ชักช้า....." จากบทบัญญัติดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า กฎหมายได้บัญญัติให้อำนาจผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ ตามมาตรา 44 ที่จะพิจารณาใช้ดุลพินิจว่าจะสมควรสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนข้าราชการผู้มีกรณีดังกล่าวว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ โดยการใช้อดุลพินิจดังกล่าวกฎหมายมิได้บัญญัติว่าจะต้องถือตามความเห็นของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงแต่ประการใด

ดังนั้น การที่อธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลได้ใช้ดุลพินิจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนท่านโดยมิได้เห็นด้วยกับผลการสืบสวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงนั้น จึงถือเป็นการใช้อดุลพินิจตามที่กฎหมายได้ให้อำนาจไว้โดยถูกต้องแล้ว ทั้งนี้ เนื่องจากความเห็นของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงนั้น เป็นเพียงความเห็นที่เสนอเพื่อประกอบการพิจารณาของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น มิได้มีผลผูกมัดให้ผู้บังคับบัญชาต้องสั่งการตามความเห็นดังกล่าวแต่อย่างใด

สำหรับปัญหาที่ว่า การที่อธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลได้ดำเนินการส่งเรื่องของท่านให้ อ.ก.ค.กรมติพิจารณา แล้วใช้อำนาจตามมาตรา 86 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 สั่งลงโทษตัดเงินเดือน 10% เป็นเวลา 2 เดือน จะเป็นการถูกต้องชอบธรรมตามหลักกฎหมายหรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า มาตรา 61 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู พ.ศ. 2523 ได้บัญญัติไว้ว่า "ในสิ่งที่เกี่ยวกับวินัยและการรักษาวินัย การออกจากราชการ การร้องทุกข์ และการอุทธรณ์ ให้บรรดาอำนาจและหน้าที่ของ ก.พ. เป็นอำนาจและหน้าที่ของ ก.ค.อำนาจและหน้าที่ของ อ.ก.พ.กระทรวง และ อ.ก.พ.จังหวัด เป็นอำนาจและหน้าที่ของ อ.ก.ค.กรมหรือ อ.ก.ค.จังหวัด แล้วแต่กรณี ..... ฯลฯ" และมาตรา 86 ทวิ (1) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 ได้บัญญัติวิธีการดำเนินการในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้มีอำนาจตาม

มาตรา 86 เห็นว่าข้าราชการผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก ไว้ว่า ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กระทรวง ซึ่งข้าราชการผู้ถูกสอบสวนสังกัดอยู่พิจารณาและเมื่อ อ.ก.พ. กระทรวงมีมติเป็นประการใด ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุดังกล่าวสั่งให้เป็นไปตามนั้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าไม่ว่าจะเป็นกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเห็นว่าข้าราชการผู้ถูกสอบสวนกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 44 ก็จะต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กระทรวงพิจารณาและ อ.ก.พ. กระทรวงจะพิจารณามีมติเป็นประการใดก็ได้ ทั้งนี้ เนื่องจากกฎหมายมิได้บัญญัติว่า อ.ก.พ. กระทรวงจะพิจารณามีมติให้ลงโทษสถานหนักเฉพาะกรณีที่เป็นการผิดวินัยอย่างร้ายแรงเท่านั้น

ดังนั้น ตามกรณีที่ทำรื้อนี้ แม้คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยจะมีความเห็นว่าพฤติการณ์ของท่านไม่ถือเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ โดยเห็นว่าเป็นเพียงการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ราชการตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการก็ตาม หากปรากฏข้อเท็จจริงว่าอธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลซึ่งเป็นผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เห็นว่าพฤติการณ์ของท่านเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีที่อยู่ในเงื่อนไขของกฎหมายที่จะต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.ค. กรมซึ่งทำหน้าที่ อ.ก.พ. กระทรวงพิจารณาตามกระบวนการของกฎหมายต่อไป เมื่อ อ.ก.ค. กรมได้พิจารณามีมติว่าพฤติการณ์แห่งการกระทำผิดควรได้รับโทษในระดับตัดเงินเดือน 10% เป็นเวลา 2 เดือน ซึ่งอธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลมีเพียงหน้าที่ที่จะต้องสั่งการให้เป็นไปตามมติของ อ.ก.ค. กรมดังกล่าวเท่านั้น ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา 86 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) **ฤทัย รักราชการ**

(นายฤทัย รักราชการ)

ผู้อำนวยการกองวินัย

แผนเลขานุการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0712/ป 694

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก ทท 10300

๙ ตุลาคม 2533

เรื่อง จังหวัดร้อยเอ็ดทหาหรือปัญหาการดำเนินการทางวินัย

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ด

อ้างถึง หนังสือจังหวัดร้อยเอ็ด ปกปิด ที่ รอ 0015.1/609 ลงวันที่ 17 กันยายน 2533

ตามหนังสือที่อ้างถึง จังหวัดร้อยเอ็ดทหาหรือปัญหาการดำเนินการทางวินัย โดยแจ้ง
 ชื่อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณาว่า เจ้าหน้าที่ธุรการ 3 ฝ่ายบริหารทั่วไป โรงพยาบาลพนมไพร
 (ปฏิบัติราชการที่โรงพยาบาลธวัชบุรี) สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดร้อยเอ็ดผู้หนึ่ง มีกรณีถูกกล่าวหา
 ว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องปลอมแปลงลายมือชื่อของคณะกรรมการเพื่อนำไปเบิกถอนเงิน
 จากธนาคารกรุงไทย จำกัด จำนวน 18,989.20 บาท แล้วนำเงินดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว
 ซึ่ง อ.ก.พ.จังหวัดร้อยเอ็ดได้พิจารณาแล้วมีความเห็นว่าพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนการสอบสวน
 ยังไม่สามารถชี้ชัดได้ว่าผู้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา จึงมีมติให้รอฟังผลทางคดีอาญาเสียก่อน
 ต่อมาผู้นี้ได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นคราวเดียวกันเป็นเวลา
 เกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ซึ่ง อ.ก.พ.จังหวัดร้อยเอ็ดได้พิจารณามีมติให้ลงโทษ
 ไล่ออกจากราชการ จังหวัดร้อยเอ็ดจึงทหาหรือปัญหาไปยัง ก.พ. ความละเอียดแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาแล้ว ขอเรียนให้ทราบดังนี้

1. ในข้อที่หาหรือว่า กรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ ซึ่งเป็นโทษ
 สูงสุดของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ไปแล้ว ผู้บังคับบัญชาจะนำความ
 ผิดวินัยในเรื่องอื่น ๆ มาพิจารณาอีกหรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ให้อนุัติไว้ในมาตรา 82 วรรคสอง ว่า "ถ้าผู้บังคับบัญชาผู้ว่าผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาคนใดกระทำผิดวินัย จะต้องดำเนินการทางวินัยทันที ถ้าเห็นว่าผู้กระทำความผิดวินัยที่จะต้องได้รับโทษและอยู่ในอำนาจของตน ที่จะสั่งลงโทษได้ ให้สั่งลงโทษ ..... ฯลฯ" และบัญญัติไว้ในมาตรา 89 ว่า "ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดที่มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำ ความผิดอาญา ..... แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากราชการไปแล้ว ผู้มีอำนาจตามมาตรา 86 หรือมาตรา 92 วรรคสาม แล้วแต่กรณี ก็ยังมีอำนาจสั่งดำเนินการลงโทษหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งให้ เป็นไปตามหมวดนี้ได้ เว้นแต่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นจะออกจากราชการเพราะตาย" จากบท บัญญัติดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า กฎหมายได้กำหนดให้ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ใ้ บังคับบัญชาที่กระทำผิดวินัย และการดำเนินการทางวินัยดังกล่าว กฎหมายได้ให้อำนาจแก่ผู้บังคับบัญชา ที่จะสั่งดำเนินการลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ซึ่งออกจากราชการไปแล้วแต่มีกรณีถูกกล่าวหาว่า กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงอยู่ก่อนออกจากราชการได้ เว้นแต่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นจะออกจาก ราชการเพราะตายเพียงกรณีเดียวเท่านั้น กฎหมายมิให้อนุัติข้อยกเว้นในกรณีที่ข้าราชการพลเรือนสามัญ ผู้นั้นถูกลงโทษไล่ออกจากราชการไปแล้วในกรณีอื่นไว้ด้วยแต่อย่างใด

ดังนั้น กรณีของผู้นี้ในปัญหาที่หารือนี้ จังหวัดร้อยเอ็ดจึงยังคงต้องนำความผิดทางวินัย ในเรื่องปลอมแปลงลายมือชื่อของคณะกรรมการเพื่อนำไปเบิกถอนเงินจากธนาคารแล้วนำไปใช้ประโยชน์ส่วนตน มาพิจารณาดำเนินการต่อไปด้วย แม้ผู้นี้จะถูกลงโทษไล่ออกจากราชการในกรณีและทั้งหน้าที่ราชการ คิดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรไปแล้วก็ตาม

2. ในข้อที่หารือว่ากรณีที่คณะกรรมการสอบสวนรอฟังผลการพิจารณาทางคดีอาญาเพื่อ จะนำมาประกอบการพิจารณาในเรื่องทางวินัยนั้น หากผู้ถูกกล่าวหาถูกลงโทษไล่ออกจากราชการในความ ผิดเรื่องใหม่ไปแล้ว คณะกรรมการสอบสวนที่รอการพิจารณาเรื่องเดิมอยู่ จะยุติเรื่องได้หรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า ก.พ.ได้เคยพิจารณามีมติในปัญหาเกี่ยวกับการที่ผู้บังคับบัญชา จะสั่งยุติการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยไว้หรือไม่ไว้ว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. 2518 บัญญัติไว้เห็นได้ว่า เมื่อข้าราชการพลเรือนสามัญมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ผู้บังคับบัญชาจะต้องดำเนินการทางวินัยทันที และในกรณีที่ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน ข้าราชการพลเรือนสามัญที่มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงไว้แล้ว กฎหมายก็ได้กำหนด หลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสอบสวนและวิธีการพิจารณาดำเนินการเป็นลำดับ ทำให้เห็นเจตนารมณ์ ของกฎหมายได้ว่าประสงค์จะให้คณะกรรมการสอบสวน ตลอดจนผู้บังคับบัญชาคำเนินการเกี่ยวกับการ สอบสวนและพิจารณาไปตามลำดับจนเสร็จกระบวนการวินัยการ และมีให้ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาที่จะสั่งยกเลิก คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือระงับการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนที่ได้สั่งแต่งตั้งขึ้นโดย ชดด้วยกฎหมายแล้วแต่อย่างใด

สำหรับกรณีของผู้นี้ ซึ่งมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องปลอมแปลง ลายมือชื่อของคณะกรรมการ เพื่อนำไป เบิกถอนเงินจากธนาคารแล้วนำไปใช้เป็นประโยชน์ส่วนตนนั้น ปราบกฏข้อเท็จจริงว่าคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนเสร็จและได้มีการส่งเรื่องนี้ให้ อ.ก.พ. จังหวัดร้อยเอ็ดพิจารณาตามกระบวนการทางกฎหมายแล้ว ซึ่ง อ.ก.พ.จังหวัดร้อยเอ็ดได้มีมติให้รอฟังผล ทางคดีอาญาก่อน ดังนั้น กระบวนการดำเนินการทางวินัยของเรื่องนี้จึงอยู่ในขั้นตอนของการพิจารณาของ อ.ก.พ.จังหวัดร้อยเอ็ดซึ่งจะต้องพิจารณาดำเนินการตามกระบวนการทางกฎหมายต่อไปหลังจากที่ได้ทราบ ผลทางคดีอาญาแล้ว จังหวัดร้อยเอ็ดมีอาจสั่งยุติเรื่องที่มีการกล่าวหาว่าผู้กระทำความผิดวินัยดังกล่าวได้ แม้ว่าผู้นี้จะถูกลงโทษไล่ออกจากราชการเนื่องจากกระทำความผิดวินัยในเรื่องอื่นไปแล้วก็ตาม

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช
(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0712/ป 928

สำนักงาน ก.พ.

ถนนติวานนท์ โทร 10300

14 ธันวาคม 2533

เรื่อง สำนักงาน ก.ค.หารือแนวทางการลงโทษกรณีข้าราชการครูมีหนี้

เรียน เลขาธิการ ก.ค.

อ้างถึง หนังสือสำนักงาน ก.ค. ปกปค ที่ ศธ 1505/150 ลงวันที่ 11 มกราคม 2533

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงาน ก.ค.แจ้งว่า ก.ค.ได้พิจารณารายงานการลงโทษทางวินัยข้าราชการครูกรณีกระทำผิดวินัยในเรื่องเป็นหนี้เงินกู้แล้วไม่ชำระหนี้ภายในกำหนดเวลา เจ้าหนี้จึงได้ร้องเรียนต่อผู้บังคับบัญชาขอให้ดำเนินการในลักษณะต่าง ๆ เพื่อให้มีการชำระหนี้ และในบางรายผู้บังคับบัญชาได้ใช้ดุลพินิจลงโทษข้าราชการครูด้วย ซึ่ง ก.ค.ได้พิจารณาเห็นว่าหน้าที่ผู้บังคับบัญชาดำเนินการช่วยเหลือเจ้าหนี้เพื่อให้มีการชำระหนี้ไม่น่าจะไม่ถูกต้อง อีกทั้งการลงโทษข้าราชการครูในกรณีดังกล่าวจะไม่เป็นธรรมและไม่ชอบด้วยกฎหมาย ก.ค.จึงมีมติให้หารือปัญหาดังกล่าวไปยัง ก.พ. ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ก.พ.ได้พิจารณาแล้ว มีมติดังนี้

1. ในข้อหารือว่า ควรลงโทษข้าราชการครูในกรณีหรือไม่ อย่างไรนั้น

โดยที่มาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู พ.ศ. 2523 ให้นับญาติไว้ว่า "ให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในส่วนที่เกี่ยวกับข้าราชการพลเรือนสามัญ มาใช้บังคับแก่ข้าราชการครูโดยอนุโลม ..... ฯลฯ" ดังนั้น การที่จะควรลงโทษข้าราชการครูในกรณีหรือไม่ อย่างไรนั้น จึงต้องถือปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนด้วย

สำหรับการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญกรณีเป็นหนี้เงินกู้และไม่ชำระหนี้ มาตรา 82 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ใ้บัญญัติว่า "ให้ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่ส่งเสริมและดูแลระมัดระวังให้ผู้อยู่ใ้บังคับบัญชาปฏิบัติตามวินัย" และวรรคสองใ้บัญญัติว่า "ถ้าผู้บังคับบัญชารู้ว่าผู้อยู่ใ้บังคับบัญชาคนใดกระทำความผิดวินัย จะต้องดำเนินการทางวินัยทันที ฯลฯ" จากบทบัญญัติดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า กฎหมายใ้บัญญัติใ้ผู้บังคับบัญชามีอำนาจและหน้าที่ในการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ใ้บังคับบัญชาผู้กระทำความผิดวินัย ซึ่งการที่ข้าราชการพลเรือนสามัญ พุทธิการณเป็นหนี้เงินกู้และไม่ชำระหนี้ เป็นพุทธิการณที่อาจมีผลกระทบต่อภาพ จมชื่อเสียงของทางราชการอันอาจพิจารณาว่าเป็นความผิดวินัยฐานประพฤตชั่วใ้ ดังนั้น การที่ผู้บังคับบัญชาจะพิจารณา ดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญที่พุทธิการณไม่ชำระหนี้เงินกู้หรือไม่ จึงต้องพิจารณาจากรายละเอียดและข้อเท็จจริงของพุทธิการณเป็นแต่ละกรณีไปว่าพุทธิการณนั้นมีลักษณะเป็นการกระทำผิดวินัยฐานประพฤตชั่วใ้อย่างไร หรือไม่ใ้

อนึ่ง การที่ข้าราชการพลเรือนสามัญพุทธิการณไม่ชำระหนี้เงินกู้ซึ่งส่งผลกระทบต่อภาพ จมชื่อเสียงของทางราชการนั้น เป็นพุทธิการณที่ทางราชการไม่พึงประสงค์ และเป็นพุทธิการณที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและศีลธรรม ดังนั้น การที่ผู้บังคับบัญชาดำเนินการเพื่อใ้มีการชำระหนี้ จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาในการดูแลระมัดระวังใ้ผู้อยู่ใ้บังคับบัญชาปฏิบัติตามวินัย ตามบทบัญญัติของมาตรา 82 แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวข้างต้นใ้

2. ตามบทุ้หาที่หาหรือว่า ก.พ.มีแนวทางการพิจารณาลงโทษในเรื่องนี้ใ้อย่างไร และเคยลงโทษในกรณีเช่นนี้หรือไม่ ใ้อย่างไรนั้น

ขอเรียนว่า ก.พ.ใ้กำหนดแนวทางการพิจารณาความผิดวินัยฐานประพฤตชั่วใ้

3 ประการ คือ

2.1 เกียรติของข้าราชการ ซึ่งพิจารณาจากแนวความคิดที่ว่าข้าราชการสมควรปฏิบัติตนให้เป็นที่ยกย่อง นับถือ ศรัทธาแก่ประชาชนทั่วไป เนื่องจากข้าราชการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐในการปฏิบัติหน้าที่ตามนโยบายของรัฐบาล ข้าราชการจึงต้องปฏิบัติตนให้อยู่ในความดีงาม และเหมาะสมกับเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่

2.2 ความรู้สึกของสังคม ซึ่งพิจารณาจากพฤติกรรมแห่งการกระทำในกรณีไม่ชำระหนี้ว่า พฤติกรรมอย่างใดที่ประชาชนหรือผู้บังคับบัญชาได้ทราบแล้วรู้สึกว่าเป็นการประหลาดพิสดารเพียงใด หรือไม่

2.2 เจตนาในการกระทำ ซึ่งพิจารณาโดยคำนึงถึงพฤติการณ์ที่ไม่ชำระหนี้ดังกล่าวเป็นการกระทำหรือละเว้นกระทำ และประสงค์ต่อผลหรือยอมเล็งเห็นผลของการกระทำหรือละเว้นกระทำนั้นหรือไม่

ดังนั้น การที่ผู้บังคับบัญชาจะพิจารณาคำเนิกรทางวินัยแก่ข้าราชการที่มีพฤติการณ์ไม่ชำระหนี้นั้น จึงต้องพิจารณาจากแนวทางดังกล่าวข้างต้น เช่นพิจารณาว่าข้าราชการผู้กระทำผิดวินัยนั้นดำรงตำแหน่งใด รายละเอียดและข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการเป็นหนี้เป็นอย่างไร มีเหตุผลและความจำเป็นอย่างไรที่ไม่ชำระหนี้ และผลของการไม่ชำระหนี้ดังกล่าวกระทบต่อภาพพจน์ชื่อเสียงของทางราชการเพียงใด หรือไม่ ทั้งนี้ การพิจารณาดังกล่าวจะต้องพิจารณาจากรายละเอียดและข้อเท็จจริงเป็นแต่ละกรณีไป

ส่วนปัญหาที่หารือว่า ก.พ. เคยลงโทษในกรณีเช่นนี้หรือไม่ อย่างไรนั้น ขอเรียนว่า ก.พ. เคยพิจารณามีมติให้ตอบรับทราบรายงานการลงโทษข้าราชการที่ส่วนราชการต่าง ๆ รายงานไปยัง ก.พ. กรณีเป็นหนี้และไม่ชำระหนี้ไปแล้วหลายราย โดยพิจารณาตามแนวทางการพิจารณาดังกล่าวข้างต้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) **เสริมสุข โกวิทวานิช**

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 86

ที่ นร 0712/ล 18

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

18 มกราคม 2534

เรื่อง สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีหรือปลัดทูลฉลองดำเนินการทางวินัย

เรียน ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ลับ ส่วนมาก ที่ นร 1003/1070 ลงวันที่ 24

ธันวาคม 2533

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีให้ทนายอัยการดำเนินการทางวินัย โดยแจ้งข้อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณาว่า สำนักงานสถิติแห่งชาติได้อาศัยอำนาจตาม มาตรา 86 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการชั้นทำการสอบสวน นาย ก. นักสถิติ 6 กองจัดเก็บข้อมูลสถิติ สำนักงานสถิติแห่งชาติ ซึ่งมีกรณีถูกกล่าวหาว่า กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องร่วมกับอดีตเลขาธิการสถิติแห่งชาติผู้หนึ่งดำเนินการแก้ไขสัญญา เลขที่ 046/2528 ลงวันที่ 20 กันยายน 2528 เรื่องการจ้างพิมพ์รายงานผลการสำรวจแรงงาน ทหารอาสาจักร พ.ศ. 2527 ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ อันเป็นการแก้ไขเพิ่มเติมสัญญาโดยมิชอบ ด้วยระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. 2521 ต่อมาสำนักงาน ป.ป.ป. ซึ่งได้รับเรื่อง ร้องเรียนในกรณีเดียวกันนี้ ได้แจ้งให้สำนักนายกรัฐมนตรีดำเนินการทางวินัยแก่นาย ก. ตามนัยมาตรา 19 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2530 สำนักนายกรัฐมนตรีจึงได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการชั้นทำการสอบสวน นาย ก. ในเรื่องเดียวกันกับเรื่องที่สำนักงานสถิติแห่งชาติได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ไปแล้ว ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาแล้ว ขอเรียนดังนี้

1. ตามปัญหาที่หารือว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการสองชุดขึ้นทำการสอบสวนทางวินัย นาย ก. ในกรณีกระทำผิดอย่างเดียวกันดังกล่าว คณะกรรมการสอบสวนชุดใดควรใช้อำนาจดำเนินการต่อไปได้ หรือคณะกรรมการสอบสวนทั้งสองชุดจะต้องดำเนินการตามคำสั่งต่อไป หากคณะกรรมการสอบสวนชุดหนึ่งชุดใด มีอำนาจดำเนินการในเรื่องของสำนวนการสอบสวนในส่วนที่คณะกรรมการสอบสวนอีกชุดหนึ่งได้ดำเนินการไปแล้ว ควรจะปฏิบัติอย่างไร นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ป. ที่ได้มีมติความผิดของข้าราชการไปยังหน่วยงานต้นสังกัด ภายหลังจากที่ผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้นั้นไปแล้ว เช่นนี้ ก.พ. ได้เคยพิจารณามีมติในเรื่องที่กรมสรรพากร หารือไปยัง ก.พ. กรณีจังหวัดขอนแก่นได้ดำเนินการสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนข้าราชการพลเรือนสามัญสังกัดสำนักงานสรรพากรอำเภอหนองสองห้องผู้หนึ่ง ผลการสอบสวนปรากฏว่าข้าราชการผู้นั้นมิได้กระทำผิด จังหวัดขอนแก่นจึงให้ส่งยุติเรื่องและรายงานผลการดำเนินการทางวินัยไปยังกรมสรรพากร ต่อมาคณะกรรมการ ป.ป.ป. ได้แจ้งผลการสืบสวนสอบสวนข้าราชการผู้นั้นในกรณีเดียวกันกับที่จังหวัดขอนแก่นได้ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนทางวินัยไปยังกรมสรรพากร เพื่อให้กรมสรรพากรดำเนินการสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนข้าราชการผู้นั้นอีกครั้งหนึ่งในเรื่องเดียวกัน ซึ่งในขณะนั้นกรมสรรพากรได้รายงานผลการดำเนินการทางวินัยเรื่องนี้ต่อกระทรวงการคลังแล้ว จึงมีปัญหาว่ากรมสรรพากรจะพิจารณาดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้นั้นได้อีกเพียงใด หรือไม่ ซึ่ง ก.พ. ได้พิจารณาแล้วมีมติว่า การดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องนี้เป็นที่สุดแล้วในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกรมสรรพากร อย่างไรก็ดี โดยที่คณะกรรมการ ป.ป.ป. ได้ส่งเอกสารหลักฐานมาให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการสอบสวนทางวินัยแก่ข้าราชการผู้นั้น ก็ควรที่กรมสรรพากรจะจัดส่งหลักฐานดังกล่าวไปให้กระทรวงการคลังเพื่อประกอบการพิจารณาดำเนินการต่อไป

สำหรับกรณี นาย ก. ที่ให้หรือไปนี้ สามารถพิจารณาเทียบเคียงกับกรณีของ
กรมสรรพากรดังกล่าวข้างต้นได้ว่า เมื่อสำนักงานสถิติแห่งชาติได้ดำเนินการสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ
ขึ้นทำการสอบสวน นาย ก. ในเรื่องดำเนินการแก้ไขสัญญาการจ้างพิมพ์รายงานผลการ
สำรวจแรงงานที่ราชอาณาจักร พ.ศ. 2527 ของสำนักงานสถิติแห่งชาติแล้ว ต่อมาถึงแม้ว่า
สำนักนายกรัฐมนตรีจะได้รับแจ้งจากคณะกรรมการ ป.ป.ป. ให้ดำเนินการทางวินัยแก่นาย ก.
ในกรณีกล่าวหาเรื่องเดียวกันอีกก็ตาม สำนักนายกรัฐมนตรีก็ไม่อาจที่จะสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ
ขึ้นทำการสอบสวน นาย ก. ในเรื่องดังกล่าวซ้ำอีกแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม เมื่อสำนักนายกรัฐมนตรี
ได้รับรายงานผลการดำเนินการทางวินัยดังกล่าวจากสำนักงานสถิติแห่งชาติแล้ว ก็ควร
ที่จะให้นำพยานหลักฐานจากสำนวนการสืบสวนสอบสวนของคณะกรรมการ ป.ป.ป. ดังกล่าวมา
ประกอบพิจารณาพิจารณารายงานผลการดำเนินการทางวินัยของผู้นี้ให้เป็นการถูกต้องและยุติธรรมต่อไป

2. ตามปัญหาที่หาหรือว่า ถ้าคณะกรรมการสอบสวนชุดหนึ่งมีอำนาจดำเนินการ
สำนักนายกรัฐมนตรีจะต้องออกคำสั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนอีกชุดหนึ่งหรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า จากเหตุผลดังที่ได้กล่าวแล้วในข้อ 1 เมื่อปรากฏว่า
สำนักนายกรัฐมนตรีได้มีคำสั่งลับ ที่ 290/2533 ลงวันที่ 14 พฤศจิกายน 2533 และ ลับ ที่
315/2533 ลงวันที่ 4 ธันวาคม 2533 แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน นาย ก. แล้ว
ดังนั้น สำนักนายกรัฐมนตรีจึงควรจะได้สั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวเฉพาะ
ส่วนที่เกี่ยวกับนาย ก. ให้เป็นการถูกต้องต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ
(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช
(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)
รองเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

โทร. 2818677

ที่ นร 0712/40

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก ทท 10300

21 มกราคม 2534

เรื่อง จังหวัดชัยนาทหาหรือปัญหาการดำเนินการทางวินัย

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดชัยนาท

อ้างถึง หนังสือจังหวัดชัยนาท ต่วนมาก ที่ ชน 0015.1/6771 ลงวันที่ 4 พฤษภาคม 2533

และ ที่ ชน 0015.1/18102 ลงวันที่ 28 พฤศจิกายน 2533

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำนวนการสอบสวนและเอกสารที่เกี่ยวข้องจำนวน 112 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง จังหวัดชัยนาทหาหรือปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

โดยแจ้งข้อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณาว่า นาย ก. ซึ่งเป็นข้าราชการพลเรือนมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ต่อมาได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการก่อนที่จะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย เมื่อได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนนาย ก. แล้ว

คณะกรรมการสอบสวนไม่อาจส่งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาตามแบบ สว.2 ให้นาย ก. ทราบได้ เนื่องจากไม่ทราบว่านาย ก. อยู่ที่ใด จึงได้ดำเนินการตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 18

(พ.ศ. 2528) ข้อ 15 วรรคห้า โดยส่งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปให้นาย ก. ณ ที่อยู่ของนาย ก. ที่จังหวัดชัยนาท ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ เมื่อล่วงพ้นสิบวันนับแต่วันที่ได้ดำเนินการดังกล่าวแล้ว แม้ยังไม่ได้รับคำตอบจากนาย ก. คณะกรรมการสอบสวนถือว่านาย ก. ได้ทราบข้อกล่าวหาแล้ว และได้ให้นำเสนอ อ.ก.พ. จังหวัดชัยนาทพิจารณา อ.ก.พ. จังหวัดชัยนาทพิจารณาแล้วมีมติให้หาหรือสำนักงาน ก.พ. ว่าการดำเนินการดังกล่าวของคณะกรรมการสอบสวนจะเป็นการถูกต้องหรือไม่ หรือจะมีวิธีปฏิบัติอื่นใดอีก ซึ่งจังหวัดชัยนาทได้ส่งสำนวนการสอบสวนและเอกสารที่เกี่ยวข้องไปเพื่อประกอบการพิจารณาด้วย ดังความละเอียดแจ้งอยู่แล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ.ขอเรียนว่า ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ให้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนพิจารณาไว้เป็นขั้นตอนตามลำดับ กล่าวโดยสรุปคือ เมื่อมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดแล้ว ข้อ 6 วรรคหนึ่ง กำหนดให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน พร้อมทั้งส่งสำเนาคำสั่งให้ด้วยโดยพลัน ข้อ 15 กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องที่ถูกกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบตามแบบ สว.2 ข้อ 16 กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการประชุมปรึกษาเพื่อพิจารณามิมีคำว่า พยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาที่มีน้ำหนักพอสนับสนุนข้อกล่าวหาหรือไม่ และข้อ 17 กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบตามแบบ สว.3 หลังจากนั้นคณะกรรมการสอบสวนจะต้องดำเนินการประชุมปรึกษาเพื่อพิจารณามิมีคำว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อกล่าวหาหรือไม่ ตามข้อ 33 และทำรายงานการสอบสวนเสนอความเห็นต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามข้อ 34 ต่อไป

สำหรับกรณีจังหวัดชัยนาทหรืออื่น สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาจำนวนการสอบสวนและเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว ไม่ปรากฏหลักฐานว่าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ตามข้อ 6 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) และไม่ปรากฏว่าคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องที่ถูกกล่าวหาตามแบบ สว.2 ให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ ตามข้อ 15 นอกจากนี้ คณะกรรมการสอบสวนยังมีได้ดำเนินการประชุมปรึกษาเพื่อพิจารณามิมีคำว่า พยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาที่มีน้ำหนักพอสนับสนุนข้อกล่าวหาหรือไม่ ตามข้อ 16 แต่อย่างไรก็ดี คงปรากฏแต่เพียงว่าคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามแบบ สว.3 ให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ ตามข้อ 17 วรรคห้า เท่านั้น การดำเนินการดังกล่าวจึงไม่ถูกต้องตาม

หลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนพิจารณา ตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2528) ข้อ 6 ข้อ 15 และข้อ 16 ซึ่งถือว่าเป็นสาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรม ดังนั้น ผู้ว่าราชการจังหวัดชัยนาทหรือ อ.ก.พ.จังหวัดชัยนาทจึงควรที่จะสั่งให้แก้ไขหรือดำเนินการ ให้ถูกต้องโดยเร็วตามนัยข้อ 40 ข้อกฎ ก.พ.ฉบับดังกล่าวต่อไป

อนึ่ง โดยที่ข้อเท็จจริงปรากฏว่านาย ก. ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้พักอาศัยอยู่ที่บ้าน จังหวัดชัยนาท ซึ่งเป็นถิ่นที่อยู่ปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ ดังนั้น หากคณะกรรมการสอบสวนจะหาทางสืบหาที่อยู่แท้จริงของนาย ก. เพื่อให้สามารถดำเนินการสอบสวนพิจารณาได้ ก็จะช่วยทำให้การดำเนินการทางวินัยแก่นาย ก. ในเรื่องนี้เป็นไปอย่างสมบูรณ์และยุติธรรม ได้มากยิ่งขึ้นด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ สำนักงาน ก.พ. ได้ส่งสำนวนการสอบสวนและ เอกสารที่เกี่ยวข้องจำนวน 112 แผ่น คืนมาพร้อมนี้ด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

มาตรา 57, ล้างมลทิน

ที่ นร 0712/42

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก ทพ 10300

23 มกราคม 2534

เรื่อง ปัญหาเกี่ยวกับการล้างมลทินและการขอกลับเข้ารับราชการ

เรียน นาย ก.

อ้างถึง หนังสือของท่าน ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2533

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบขอบรรจุกลับเข้ารับราชการตามมาตรา 57

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่าท่านได้เคยมีหนังสือหาหรือปัญหาเกี่ยวกับเรื่องการล้างมลทินและการขอกลับเข้ารับราชการฉบับลงวันที่ 16 สิงหาคม 2533 ไปยังสำนักงาน ก.พ. แต่ยังมีได้รับคำตอบแต่อย่างใด ท่านจึงให้มีหนังสือหาหรือไปอีกครั้งหนึ่ง โดยส่งสำเนาหนังสือของท่านฉบับลงวันที่ 16 สิงหาคม 2533 ไปเพื่อประกอบการพิจารณาด้วย นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้พิจารณาแล้ว ขอเรียนดังนี้

ตามบัญชีข้อ 1 ที่หาหรือว่า ตามที่ท่านได้รับโทษให้ออกจากราชการ ตามคำสั่งจังหวัดกระบี่ ที่ 942/2530 ลงวันที่ 5 มิถุนายน 2530 ท่านจะได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 หรือไม่ นั้น

สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า ตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 มาตรา 5 บัญญัติว่า "ให้ล้างมลทินให้แก่บรรดาผู้ถูกลงโทษทางวินัยในกรณีซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่ 5 ธันวาคม 2530 และได้รับโทษหรือรับทัณฑ์ทั้งหมดหรือบางส่วนไปแล้ว ก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้

ใช้บังคับ โดยให้ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ทางวินัยในกรณีนั้น ๆ" กรณีที่หาเรื่องนี้ปรากฏว่าท่านได้กระทำผิดทางวินัยและถูกลงโทษให้ออกจากราชการก่อนวันที่ 5 ธันวาคม 2530 ท่านจึงได้รับการล้างมลทินตามนัยมาตรา 5 ของพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยถือว่าท่านมิได้เคยถูกลงโทษให้ออกจากราชการมาก่อน

ตามปัญหาข้อ 2 และข้อ 3 ที่หาหรือว่า หากท่านได้รับการล้างมลทิน ท่านจะมีสิทธิขอกลับเข้ารับราชการในกรมส่งเสริมการเกษตรได้อีกหรือไม่ และจะมีโอกาสมากน้อยเพียงใด การทำเรื่องขอกลับเข้ารับราชการนั้น จะต้องอ้างเหตุผลหรือข้อกฎหมายอะไรบ้าง เพื่อประกอบการพิจารณา

ขอเรียนว่า มาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ให้นิยามเรื่องการขอมรจกกลับเข้ารับราชการไว้ว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ได้ออกจากราชการไปแล้ว และไม่ใช่เป็นกรณีออกจากราชการในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ ถ้าสมัครเข้ารับราชการและทางราชการต้องการจะรับผู้นั้นเข้ารับราชการ ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา 44 สั่งบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งและรับเงินเดือนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.พ. กำหนด ดังนั้น ท่านจึงมีสิทธิขอกลับเข้ารับราชการได้ตามนัยมาตรา 57 ดังกล่าว ส่วนโอกาสที่ท่านจะได้รับการบรรจุกลับเข้ารับราชการจะมีมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับพิจารณาของผู้มีอำนาจตามมาตรา 44

ตามปัญหาข้อ 4 ที่หาหรือว่า การยื่นเสนอเรื่องขอมรจกกลับเข้ารับราชการ จะต้องยื่นต่อกรมส่งเสริมการเกษตร หรือกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ หรือ ก.พ. และใครเป็นผู้มีอำนาจสั่งการในเรื่องนี้ หรือจะต้องผ่านการพิจารณาตามลำดับชั้นทั้งหมดนั้น

ขอเรียนว่า จากบทนิยามของมาตรา 57 ดังกล่าวผู้มีอำนาจพิจารณาการขอมรจกกลับเข้ารับราชการคือผู้มีอำนาจตามมาตรา 44 ดังนั้น เมื่อท่านประสงค์จะขอกลับเข้ารับราชการที่กรมส่งเสริมการเกษตร ท่านจึงต้องยื่นคำขอกลับเข้ารับราชการตามแบบขอมรจกกลับเข้ารับราชการตามมาตรา 57 ต่ออธิบดีกรมส่งเสริมการเกษตรต่อไป

อนึ่ง สำนักงาน ก.พ. ขอเรียนว่า สำนักงาน ก.พ. มิได้รับหนังสือของท่านฉบับ
ลงวันที่ 16 สิงหาคม 2533 ที่ได้หาหรือค้นหาไปยังสำนักงาน ก.พ. ครั้งแรกแต่อย่างใด ซึ่งหาก
ได้รับไว้แล้ว สำนักงาน ก.พ. ก็จะดำเนินการตอบข้อหาหรือของท่านในโอกาสแรกที่สามารถจะ
กระทำไ้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ สำนักงาน ก.พ. ได้ส่งแบบขอบรรจุกลับเข้ารับ
ราชการตามมาตรา 57 มาให้ท่านพร้อมหนังสือนี้ด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

ฤทัย รักราชการ

(นายฤทัย รักราชการ)

ผู้อำนวยการกองวินัย

แผนเลขานุการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0712/ล 22

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก ทท 10300

24 มกราคม 2534

เรื่อง กรุงเทพมหานครหรือปัญหาการขอรับเงินบำเหน็จตกทอด

เรียน ปลัดกรุงเทพมหานคร

อ้างถึง หนังสือกรุงเทพมหานคร ลับ ค่วนมาก ที่ ทท 9100/415 ลงวันที่ 28 กันยายน 2532
และ ที่ ทท 9100/17 ลงวันที่ 29 มกราคม 2533

สิ่งที่ส่งมาด้วย ส่วนวนการสอบสวนและเอกสารที่เกี่ยวข้องจำนวน 458 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรุงเทพมหานครหรือปัญหาการขอรับเงินบำเหน็จตกทอดของข้าราชการกรุงเทพมหานครที่ถูกลงโทษทางวินัย โดยแจ้งข้อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณาด้วยว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ทะเบียน 3 งานทะเบียนสำนักงานเขตภาษีเจริญ ผู้หนึ่ง มีกรณีฟ้องหาว่ากระทำความผิดอาญาในข้อหาเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต กรุงเทพมหานครได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนและตั้งพักราชการผู้นี้ ตั้งแต่วันที่ 23 พฤศจิกายน 2519 ระหว่างการพิจารณาคดีของศาลอุทธรณ์ ผู้นี้ได้ถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยในเรื่องที่กล่าวหากรณีที่สองและถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ 23 พฤศจิกายน 2519 ซึ่งเป็นวันสั่งพักราชการ ต่อมาผู้นี้ได้ถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยในเรื่องที่กล่าวหากรณีที่สามและถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนตั้งแต่วันที่ 25 พฤศจิกายน 2524 ผลการพิจารณาคำเนิการทางวินัยกรณีที่สองนี้ กรุงเทพมหานครได้มีคำสั่งลงโทษให้ผู้นี้ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 25 พฤศจิกายน 2524 ซึ่งเป็นวันสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน หลังจากนั้นผู้นี้ได้ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน 2529 กรุงเทพมหานครจึงหาว่า

1. จำนวนปีที่รับราชการของผู้ที่จะนำไปใช้คำนวณบำเหน็จจะให้มีวัน เดือน ปี
สิ้นสุดเมื่อใด
2. อัตราเงินเดือนเดือนสุดท้ายของผู้จะให้ให้มีอัตราเงินเดือนเช่นใด ที่จะนำไปใช้
คำนวณบำเหน็จ
3. ช่วงระยะเวลาที่ผู้จะมีสิทธิได้รับเงินเดือนตกเบิกหรือไม่ อย่างไร
ความเงื่อนไขอะไร

สำนักงาน ก.พ. ได้นำเรื่องนี้เสนอต่อ อ.ก.พ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจาก
ราชการและ อ.ก.พ. วิสามัญเกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบข้าราชการ พิจารณาตามลำดับแล้วเห็นว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องการค้าเนิการทางวินัยแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ซึ่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2516 ให้อำนาจให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนใน
ส่วนที่เกี่ยวกับข้าราชการพลเรือนสามัญมาใช้บังคับแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญโดยอนุโลม
ดังนั้น กรณีของผู้นี้จึงต้องพิจารณาตามหลักการของกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน

ปัญหาที่กรุงเทพมหานครหารือ เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับวันออกจากราชการในกรณีที่มีการ
การสั่งพักราชการและสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ซึ่งหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการสั่งพักราชการนี้ กฎ ก.พ.
ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2518) ข้อ 5 ได้กำหนดไว้ว่า การสั่งพักราชการ ห้ามมิให้สั่งพักย้อนหลังไปก่อนวัน
ออกคำสั่ง เว้นแต่เป็นกรณีที่ผู้ซึ่งจะถูกสั่งพักราชการอยู่ในระหว่างถูกคุมขัง หรือต้องจำคุกโดยคำพิพากษา
หรือกรณีที่ให้มีการสั่งพักราชการไว้แล้ว และจะต้องสั่งใหม่เพราะคำสั่งเดิมไม่ถูกต้องเท่านั้น ซึ่งข้อ 10
ก็ได้กำหนดหลักเกณฑ์การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนเช่นเดียวกับการสั่งพักราชการ ดังนั้น การที่
กรุงเทพมหานครได้มีคำสั่งที่ 556/2521 ลงวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2521 ให้ผู้นี้ออกจากราชการไว้ก่อน
ในการกล่าวหากรณีที่สองย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ 23 พฤศจิกายน 2519 จึงไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ดังกล่าว

กรุงเทพมหานครจึงควรที่จะดำเนินการแก้ไขคำสั่งให้ผู้นี้ออกจากราชการไว้ก่อนในการกล่าวหา
 กรณีที่สองนี้ โดยให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2521 ซึ่งเป็นวันออกคำสั่งให้เป็นการ
 ถูกต้องต่อไป เมื่อกรุงเทพมหานครได้แก้ไขคำสั่งดังกล่าวแล้วก็จะมีผลให้ผู้นี้ออกจากราชการ
 ตามมาตรา 94 (4) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ตั้งแต่วันที่
 10 กุมภาพันธ์ 2521 เป็นต้นไป ต่อมาเมื่อปรากฏว่ากรุงเทพมหานครได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ
 ขึ้นทำการสอบสวนผู้นี้ ในกรณีนี้สามเมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน 2524 ซึ่งเป็นเวลาหลังจากที่ผู้นี้
 ให้ออกจากราชการไปแล้วดังกล่าว จึงเป็นเรื่องที่ไม่อาจกระทำได้ คำสั่งของกรุงเทพมหานคร
 ในการกล่าวหากรณีที่สามจึงไม่มีผลใช้บังคับแต่อย่างใด กรุงเทพมหานครจึงควรที่จะสั่งยกเลิก
 คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน คำสั่งให้ผู้นี้ออกจากราชการไว้ก่อน และคำสั่งลงโทษให้ผู้นี้
 ออกจากราชการ ให้เป็นการถูกต้องต่อไป

สำหรับปัญหาที่จะต้องพิจารณาคำสั่งให้ผู้นี้ออกจากราชการเมื่อใดนั้น ปรากฏหลักฐาน
 จากการตรวจสอบประวัติของผู้นี้ว่า ผู้นี้เกิดเมื่อวันที่ 23 เมษายน 2466 ผู้นี้จึงพ้นจากราชการ
 ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2526 และโดยที่ข้อเท็จจริง
 ในเรื่องนี้ทั้งหมดปรากฏว่าผู้นี้ไม่มีกรณีที่จะต้องออกจากราชการด้วยเหตุอื่นแต่อย่างใด ดังนั้น
 กรณีนี้จึงถือว่าผู้นี้ออกจากราชการตามมาตรา 94 (2) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
 พลเรือน พ.ศ. 2518 ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2526

อนึ่ง ตามปัญหาที่หารือข้อ 2 และข้อ 3 ที่เกี่ยวกับการนำอัตราเงินเดือนที่จะนำไป
 ใช้ในการคำนวณบำเหน็จ และสิทธิของผู้นี้ที่จะได้รับเงินเดือนตกเบิกหรือไม่ แต่อย่างใด ตามเงื่อนไข
 ใดๆ นั้น เป็นอำนาจหน้าที่ของกระทรวงการคลังที่จะพิจารณา ก.พ. ไม่อยู่ในฐานะที่จะพิจารณา
 วินิจฉัยได้

SECRET

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ สำนักงาน ก.พ. ได้ส่งสำนวนการสอบสวนและเอกสาร
ที่เกี่ยวข้องจำนวน 485 แผ่น คืนมาพร้อมนี้ด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

ที่ นร 0712/ล 26

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพิษณุโลก กท 10300

4 กุมภาพันธ์ 2534

เรื่อง กระทรวงการคลังหรือปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย

เรียน ปลัดกระทรวงการคลัง

อ้างถึง หนังสือกระทรวงการคลัง สบ ที่ กค 0202/5713 ลงวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2533

ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงการคลังหรือปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย ตามมาตรา 92 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 โดยแจ้งข้อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณาด้วยว่า นายอำเภอสำโรงทาบ จังหวัดสุรินทร์ ได้มีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน สมุหบัญชีอำเภอสำโรงทาบ สำนักงานสรรพากรอำเภอสำโรงทาบ จังหวัดสุรินทร์ผู้หนึ่ง 10% เป็นเวลา 2 เดือน ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดสุรินทร์พิจารณาแล้วเห็นชอบด้วยและให้รายงานการลงโทษดังกล่าวไปยังกรมสรรพากร อธิบดีกรมสรรพากรพิจารณาแล้วเห็นว่าพฤติการณ์ของผู้เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง สมควรแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนทางวินัย จึงได้รายงานไปยังกระทรวงการคลังเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป ซึ่งกระทรวงการคลังพิจารณาแล้วเห็นชอบด้วยกับความเห็นของกรมสรรพากร แต่โดยที่ ก.พ. ได้เคยมีมติตอบข้อหารือของสำนักงาน ก.ค. ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0711/ป 1525 ลงวันที่ 9 กันยายน 2530 ว่า บทบัญญัติ มาตรา 92 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวเป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจรัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชา ซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งลงโทษขึ้นไปเพียงระดับเดียวเท่านั้น ที่มีอำนาจดำเนินการตามมาตรา 86 หรือมาตรา 86 ทวิได้ จากมติ ก.พ. ดังกล่าวทำให้พิจารณาได้ว่า กรณีผู้ปลัดกระทรวงการคลังไม่มีอำนาจที่จะแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนทางวินัย ตามที่กรมสรรพากร เสนอได้ ซึ่งกระทรวงการคลังมีความเห็นว่า บทบัญญัติมาตรา 92 วรรคหนึ่ง

แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ได้กำหนดให้มีการส่งรายงานการลงโทษ การสั่งให้ออกจากราชการ หรือการดำเนินการทางวินัย ต่อผู้บังคับบัญชาของข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ขึ้นตามลำดับจนถึงปลัดกระทรวง แต่เมื่อ ก.พ. ได้มีมติไว้ในลักษณะดังกล่าว กรณีจึงทำให้อธิบดีและปลัดกระทรวงซึ่งได้รับรายงานการลงโทษดังกล่าวตามนัยมาตรา 92 วรรคหนึ่ง และพิจารณาเห็นว่า การลงโทษนั้นยังไม่ถูกต้องเหมาะสม กลับไม่มีอำนาจที่จะพิจารณาสั่งการแก้ไขเปลี่ยนแปลงใด ๆ ได้ กระทรวงการคลังจึงหารือว่า มติ ก.พ. ดังกล่าวจะเป็นการขัดแย้งกับเจตนารมณ์ของบทบัญญัติในมาตรา 92 วรรคหนึ่งหรือไม่ และจากข้อเท็จจริงของเรื่องนี้ กระทรวงการคลังจะสามารถพิจารณาคำเนิการได้ประการใด ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. ได้นำเรื่องนี้เสนอต่อ อ.ก.พ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ อ.ก.พ. วิสามัญเกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบข้าราชการ และ ก.พ. พิจารณาตามลำดับแล้ว ก.พ. มีมติว่า บทบัญญัติมาตรา 92 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 19 ลงวันที่ 8 พฤศจิกายน 2520 ที่ได้บัญญัติเกี่ยวกับการดำเนินการเปลี่ยนแปลงคำสั่งของผู้บังคับบัญชาชั้นต้นไว้ว่า "..... ก็ให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง หรืออธิบดี แล้วแต่กรณี ซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งดังกล่าวที่ได้รับรายงานตามวรรคหนึ่ง มีอำนาจดำเนินการตามมาตรา 86 หรือมาตรา 86 ทวิ ....." นั้น เป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาตั้งแต่ระดับกรมขึ้นไปเพียงระดับเดียวเท่านั้นที่มีอำนาจดำเนินการตามมาตรา 86 หรือมาตรา 86 ทวิได้ ซึ่งรัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชาที่จะมีอำนาจดำเนินการเปลี่ยนแปลงคำสั่งของผู้บังคับบัญชาชั้นต้นได้นั้น จะต้องเป็นผู้ที่ได้รับรายงานตามมาตรา 92 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 ด้วย ดังนั้น กรณีที่กระทรวงการคลังหรือ ปลัดกระทรวงการคลังจึงไม่มีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนผู้ใดแต่อย่างใด ทั้งนี้ เนื่องจากผู้ว่าราชการจังหวัดสุรินทร์ซึ่งเป็นผู้ได้รับรายงานการลงโทษตามมาตรา 92 วรรคหนึ่งดังกล่าว และมีตำแหน่งเทียบเท่าอธิบดีได้ใช้ดุลพินิจของตนในส่วนที่กฎหมายให้อำนาจไว้ไปแล้ว อย่างไรก็ตาม เมื่อปลัดกระทรวงการคลัง

ได้ส่งรายงานการลงโทษผู้หนีไปยัง ก.พ. ปลัดกระทรวงการคลังก็ชอบที่จะแจ้งความเห็นเกี่ยวกับ
การลงโทษดังกล่าวไปเพื่อประกอบการพิจารณาของ ก.พ.ต่อไปได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

ทงวันนัย

โทร. 2818677

มาตรา 92, กฎ ก.พ. ฉบับที่ 13

ที่ นร 0712/ร 29

สำนักงาน ก.พ.

ถนนพญาโลก กม 10300

5 กุมภาพันธ์ 2534

เรื่อง กรมธนารักษ์หารือปัญหาการสั่งเพิ่มโทษข้าราชการ

เรียน อธิบดีกรมธนารักษ์

อ้างถึง หนังสือกรมธนารักษ์ สบ ที่ กค 0401/1476 ลงวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2533

สบ คำวน ที่ กค 0401/4061 ลงวันที่ 9 กรกฎาคม 2533

และ สบ คำวนที่สุด ที่ กค 0401/4772 ลงวันที่ 10 สิงหาคม 2533

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมธนารักษ์หารือปัญหาการสั่งเพิ่มโทษข้าราชการโดยแจ้ง
ข้อเท็จจริงไปประกอบการพิจารณาด้วยว่า เดิมกรมธนารักษ์ได้มีคำสั่งที่ 371/2532 ลงวันที่ 21
กันยายน 2532 ลงโทษภาคทัณฑ์นายช่างสำรวจ 4 สำนักงานราชพัสดุจังหวัดชุมพร กรมธนารักษ์
ผู้หนึ่ง หลังจากนั้นกรมธนารักษ์ได้มีคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนตั้งให้ดำรงตำแหน่งนายช่างสำรวจ 5
สำนักงานราชพัสดุจังหวัดชุมพร โดยให้ได้รับเงินเดือนสูงขึ้นจากเดิมชั้น 5,200 บาท เป็นชั้น
5,500 บาท และมีคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนให้ผู้นี้ 1 ชั้น โดยให้ได้รับเงินเดือนชั้น 5,800 บาท
ต่อมากระทรวงการคลังซึ่งได้รับรายงานการลงโทษดังกล่าวจากกรมธนารักษ์ให้พิจารณาแล้วมีคำสั่ง
ที่ 19/2533 ลงวันที่ 22 มกราคม 2533 เพิ่มโทษผู้นี้เป็นตัดเงินเดือน 10% เป็นเวลา 2 เดือน
โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่เดือนกันยายน 2532 เป็นต้นไป ตามนัยหนังสือสำนักงาน ก.พ.
ที่ นร 0712/ว 6 ลงวันที่ 27 พฤศจิกายน 2531 กรมธนารักษ์จึงหารือปัญหาไปยัง ก.พ.ว่า

1. คำสั่งกรมธนารักษ์ที่เลื่อนระดับและเลื่อนขั้นเงินเดือนให้ผู้นี้มีผลใช้บังคับ
ให้หรือไม่ หรือต้องดำเนินการแก้ไขประการใด

2. การลงโทษตัดเงินเดือนผู้นี้ 10% เป็นเวลา 2 เดือน ตามคำสั่งของกระทรวงการคลัง จะต้องใช้ฐานอัตราเงินเดือน ๗ ละ 5,200 บาท หรือเดือนละ 5,500 บาท

3. ในเดือนตุลาคม 2533 จะเลื่อนขั้นเงินเดือนผู้นี้ให้หรือไม่

สำนักงาน ก.พ. ให้นำเรื่องนี้เสนอต่อ อ.ก.พ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัยและการออกจากราชการ และ อ.ก.พ. วิสามัญเกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบข้าราชการพิจารณาแล้วมีความเห็นว่าการสั่งเปลี่ยนแปลงโทษของผู้บังคับบัญชาตามข้อ 1 ของหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0712/ว 6 ลงวันที่ 21 พฤศจิกายน 2531 ที่กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาขึ้นเหนือสั่งเพิ่มโทษหรือลดโทษให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งลงโทษเดิมใช้บังคับนั้น เป็นการกำหนดแนวทางปฏิบัติสำหรับกรณีที่ยังมิได้ดำเนินการใดๆ เกี่ยวกับกระบวนการบริหารงานบุคคลของข้าราชการผู้ถูกลงโทษ เช่น การเลื่อนขั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น การเลื่อนขั้นเงินเดือนหรือการได้รับสิทธิและประโยชน์อื่นใดเท่านั้น แต่หากเป็นกรณีที่ผู้บังคับบัญชาขึ้นคืนให้มีคำสั่งที่ก่อให้เกิดสิทธิและประโยชน์แก่ผู้ถูกลงโทษแล้ว การสั่งเพิ่มโทษของผู้บังคับบัญชาขึ้นเหนือดังกล่าวย่อมไม่กระทบถึงการดำเนินการที่ผู้บังคับบัญชาขึ้นคืนได้สั่งการไปโดยถูกต้องตามกฎหมายและคำสั่งดังกล่าวมีผลสมบูรณ์แล้วแต่อย่างใด

กรณีที่หาเรื่องนี้ เมื่อกรมธนารักษ์ได้มีคำสั่งเลื่อนผู้ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นและมีคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนให้ผู้ไปโดยถูกต้องตามกฎหมายแล้วก่อนที่กระทรวงการคลังจะมีคำสั่งเพิ่มโทษ คำสั่งกรมธนารักษ์ดังกล่าวย่อมมีผลใช้บังคับได้โดยสมบูรณ์ การสั่งเพิ่มโทษของกระทรวงการคลังจึงไม่มีผลกระทบต่อสิทธิและประโยชน์ในการเลื่อนระดับตำแหน่งและเลื่อนขั้นเงินเดือนของผู้นี้แต่อย่างใด ซึ่งถือเป็นการยกเว้นแนวทางปฏิบัติตามที่กำหนดไว้ในหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0712/ว 6 ลงวันที่ 21 พฤศจิกายน 2531 ดังกล่าว ดังนั้น การสั่งเพิ่มโทษตามคำสั่งของกระทรวงการคลังในเรื่องนี้จึงไม่มีผลย้อนหลัง กล่าวคือคำสั่งเพิ่มโทษนี้จะมีผลตั้งแต่วันที่ 22 มกราคม 2533 อันเป็นวันออกคำสั่งเป็นต้นไป กรมธนารักษ์จึงต้องตัดเงินเดือนของผู้นี้จากฐานอัตราเงินเดือนขั้น

5,800 บาท ซึ่งเป็นอัตราเงินเดือนที่ผู้รับอยู่ในวันที่กระทรวงการคลังมีคำสั่งเพิ่มโทษ อันจะเป็น
 ผลให้ผู้รับไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือนในวันที่ 1 ตุลาคม 2533 ทั่วย ทั้งนี้ ตามนัยข้อ 7
 (2) ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2519)

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

เสริมสุข โกวิทวานิช

(นายเสริมสุข โกวิทวานิช)

รองเลขาธิการ ก.พ.

ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการ ก.พ.

กองวินัย

โทร. 2818677

Handwritten text, likely a header or title, appearing as faint bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, possibly a list or a series of entries, appearing as faint bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, possibly a signature or a date, appearing as faint bleed-through from the reverse side of the page.